220

COLECȚIA ROMANTIC

Flora Kidd

SFÂRȘITUL UNUI VIS DE-O VARĂ

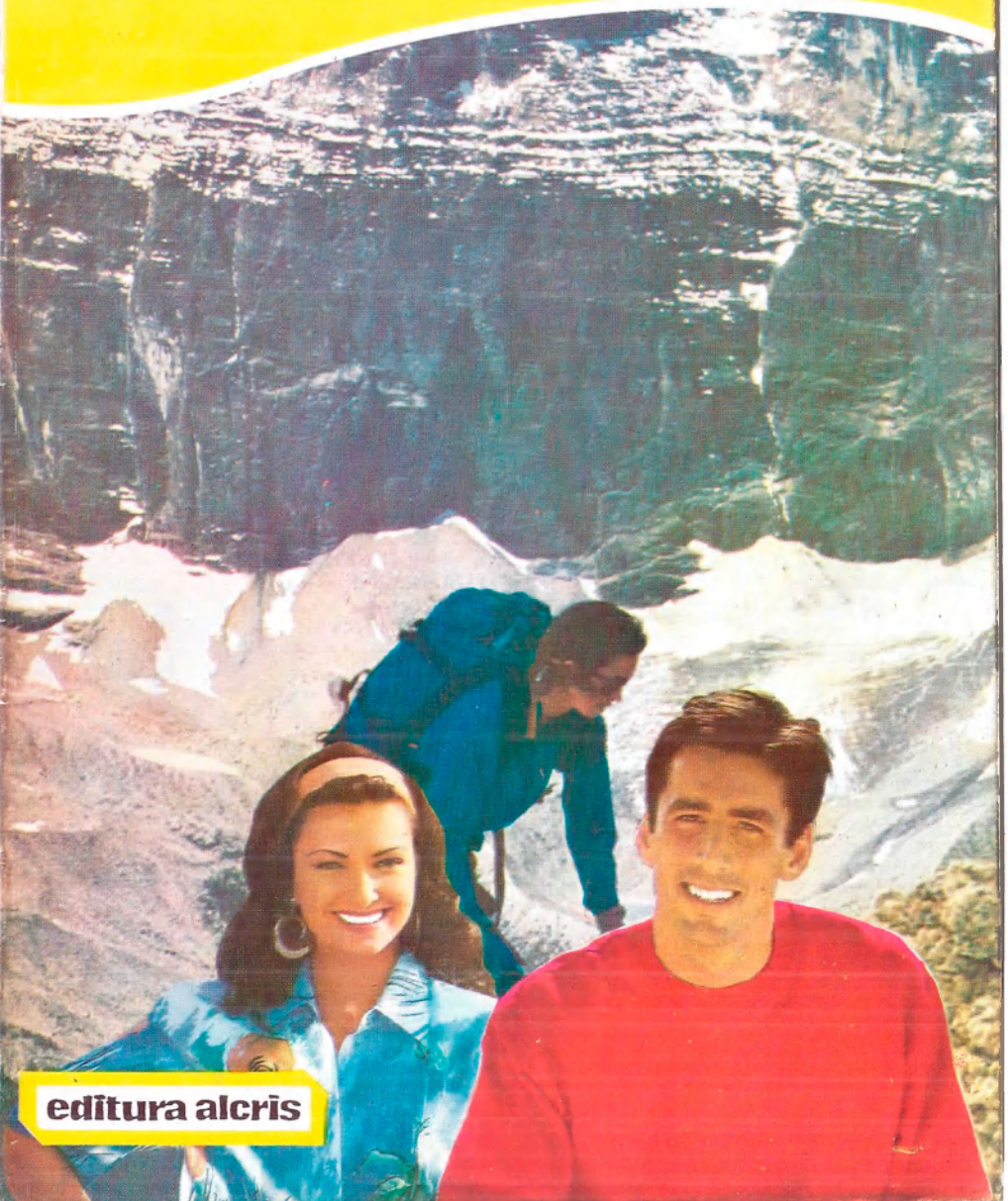

editura alcris

FLORA KIDD

SFÂRȘITUL UNUI VIS DE-O VARĂ

ALCRIS

Editor : Aurelian Micu
Lector : Angela Vasile
Coperta : Andy

© by Flora Kidd, 1976

THE SUMMER WIFE

În românește de : Ruxandra Atanasie

Toate drepturile rezervate

ISBN 973-9498-66-3

Colecția „ROMANTIC"

CAPITOLUL UNU

Într-o dimineață însorită de iunie, Deirdre Lane se plimba pe Regent Street din Londra. Lumina clară a dimineții și cerul senin îi dădeau o stare de bună dispoziție, umplându-i inima de bucurie și de speranță. Astăzi trebuia să se întâmple ceva extraordinar, ceva în același timp deosebit și romantic ; viața ei avea să ia cu siguranță o întorsătură. Fata zâmbi în sinea ei ; era timpul să renunțe la ideile astea, la visele copilărești sau de adolescentă... avea încă un suflet de copil.

Atenția îi fu atrasă de o vitrină atât de pitoresc aranjată încât semăna cu un tablou. Tema era „vacanța de vară" și prin geam se vedeau manechinele fără chip, nemișcate și îmbrăcate fie în ținute de călătorie, fie în costume de baie și bikini în culori vesele, fie în fuste înflorate sau în rochii elegante de seară. Totul pe un fundal care evoca Grecia. Se vedeau Partenonul și Delfi. Deirdre le vizitase cu un an în urmă Trecu la vitrina următoare și-și lipi nasul de geam, ca să vadă mai bine : Salzburg și statuia lui Mozart. Opera din Viena, pădurile cu copaci falnici. Vizitase și Austria.

În luna iulie avea să plece în vacanță împreună cu Elise Downie, fata cu care împărțea locuin-

ţa, dar încă nu se hotărâseră unde aveau să se ducă.

Deirdre nu se mai sătura să admire vitrinele. După Austria, veni rândul Scoţiei : costume elegante, din lânuri moi şi în culori frumos armonizate. O rochie lungă, din stofă de lână verde, cu decolteul mărginit de o broderie în culori vesele, îi atrase atenţia în mod deosebit. Ce plăcere să porţi o asemenea minunăţie la o cină cu lumânări, într-un castel, în compania unui bărbat seducător. Dar pentru moment, nu cunoştea nici unul. Zâmbi din nou.

Apoi îi atraseră atenţia câteva fotografii ale palatului din Edinburgh şi ale castelului din Balmoral, având în prim plan un scoţian în kilt* aruncând o prăjină la jocurile din Highlands. În definitiv, istoria agitată a Scoţiei era fascinantă, iar munţii brăzdaţi de văi, castelele şi insulele mici scăldate de apele mării, toate aveau un aer foarte romantic.

Deirdre tocmai admira un tartan** în culori vesele, când zări, reflectându-se în geamul vitrinei, silueta unei fete înalte, îmbrăcată într-un costum maro, foarte strâns pe corp ; părul blond îi strălucea în soare.

— Toni ! strigă Deirdre.

Trecătoarea se întoarse şi rămase pe loc.

— Dee ! exclamă ea, ce mai faci ? Nu te-am văzut de secole !

Ochii lui Deirdre străluceau de plăcerea întâlnirii cu o veche prietenă.

* Fustă scurtă, în carouri, plisată, purtată de scoţieni (n. trad.).

** Şal sau pled făcut din stofă de lână cadrilată (n. trad.).

— Ți-am telefonat de câteva ori, dar n-am reușit să dau de tine. Nu vrei să stăm puțin de vorbă? Poate mergem undeva, să bem un ceai sau o cafea, Am o mulțime de lucruri să-ți povestesc.

Toni o privi cu ochii ei de culoarea alunei, încadrați de gene lungi, castanii, apoi se uită la ceas.

— De acord, încuviință ea, pot să-ți consacru o jumătate de oră.

— Ești tot însoțitoare de bord? întrebă Deirdre, în timp ce traversau strada.

— Da, dar sper ca, în curând, să fac altceva... Și tu? Tot îi mai înveți pe copiii ăia proști de la școala ta de fete?

— Da, dar nu sunt proști. Cei mai mulți dintre ei au o minte foarte deschisă. Să știi că-mi ador meseria.

Sprâncenele îngrijit conturate ale lui Toni se ridicară, fața părând foarte mirată.

— Cu atât mai bine pentru tine, spuse ea deschizând ușa cafenelei.

O mică strâmbătură răutăcioasă îi ridică colțurile gurii, iar Deirdre crezu pentru o clipă că aveau cincisprezece ani și că erau eleve de școală.

— Mai ții minte ce ziie fripte îi făceam bătrânului domn Tommy, profesorul de istorie? întrebă Toni.

— Numai tu, răspunse Deirdre, pe un ton dezaprobator. Se așeză. Mie mi-a fost întotdeauna milă de el.

— Deirdre, „sufletul milos", glumi Toni. Tu erai mereu de partea celor slabi. Puteam conta întotdeauna pe tine, îmi făceai și temele. Pentru asta îți voi păstra o recunoștință veșnică.

– Da, dar mă şi răsplăteai ; mă luai cu tine peste tot, antrenându-mă în tot felul de aventuri pasionante ; erai o adevărată zână, care-mi transformai viaţa doar cu un semn al baghetei tale magice.

– Îţi mulţumesc, spuse Toni, râzând pe infundate. În schimbul acestor cuvinte măgulitoare îţi ofer o cafea.

Aroma cafelei şi murmurul conversaţiilor creau o atmosferă de intimitate şi de bună dispoziţie. Deirdre se simţea foarte bine, rezemată de spătarul scaunului şi cu nasturii de la haină descheiaţi.

– Nu te-ai schimbat prea mult, Dee, constată Toni, luând o ţigară şi aprinzând-o. Îi oferi una şi prietenei sale, dar aceasta o refuză.

– Tot n-ai învăţat cum să te îmbraci.

Deirdre aruncă o privire asupra bluzei sale bej şi taiorului albastru-închis, foarte clasic.

– Credeam că merge... de fapt, nici nu pretind că am eleganţa ta.

– Dar ai putea s-o ai. Eşti înaltă, ai prestanţă. Numai că pieptănătura lasă de dorit ; de ce-ţi strângi părul ?

– E prea lung, se apără Deirdre.

– Dar de ce-ţi faci coadă de cal ? Nu se potriveşte deloc cu faţa ta. Ar trebui să-ţi alegi una dintre tunsorile care sunt acum la modă şi care s-ar potrivi de minune cu forma capului tău. Dacă te-ai pensa şi ai purta o bluză verde, asortată cu ochii tăi, strâmtă, ca să-ţi scoată în evidenţă bustul, i-ai face praf pe toţi.

– Care „toţi" ? întrebă Deirdre cu răceală în glas.

Îşi puse o bucată de zahăr în cafea.

— Bărbații ! răspunse Toni.

Dar trăsăturile i se crispară în clipa în care citi dezaprobarea de pe chipul prietenei sale.

— Nu vreau să „fac praf" nici un bărbat, se apără Deirdre cu convingere. De ce vorbești de bărbați ca despre niște inamici care trebuie cuceriți ? Eu îi consider ființe umane, capabile să sufere, la fel ca și noi.

Toni o privi cu atenție, apoi izbucni în râs. În ochi îi apăru o sclipire răutăcioasă. Unii dintre consumatori se întoarseră s-o vadă iar privirile bărbaților întârziară asupra ei.

— Oh ! Dee, zău că ești încuiată ! Ție n-o să ți se întâmple niciodată ceva deosebit.

— Dacă pentru a mă distra trebuie să mă îmbrac și să mă transform în obiect de sex, atunci răspunsul meu este nu ! Refuz să-i atrag pe bărbați cu asemenea metode. E necinstit. Prefer să fiu apreciată pentru altfel de calități.

Toni o privea cu ochii pe jumătate închiși. Se gândea la ceva, în timp ce urmărea fumul țigării.

— Știi, m-ai uimit întotdeauna. Nu credeam că o să reușești să studiezi... ești atât de naivă. Când erai mică, te jucai cu păpușile și erai o adeptă convinsă a căsătoriei. Chiar credeai ce spuneai ?

— Da. Părinții mei avuseseră o căsnicie fericită ; așa că, de ce să nu cred ? O găsesc preferabilă oricărei alte variante, dacă întâlnești un bărbat pe care să-l iubești suficient de mult pentru a rămâne toată viața alături de el.

— Dar bănuiesc că până acum n-ai găsit un asemenea bărbat. Nici printre colegii de facultate?

— Nu, nimeni, într-adevăr. Aveam prea mult de învățat, ca să mai am timp și de plimbări, preciză Deirdre.

Singura ei ambiție fusese să ia note bune, ca să le facă o plăcere părinților ei și să justifice încrederea pe care o aveau în ea și în posibilitățile ei. Ea reușise, dar ei nu mai erau... și acum, când, uneori, se simțea deprimată, se întreba dacă nu exagerase puțin cu învățatul.

— Măcar acum te distrezi și tu ? continuă Toni. Trebuie să fie foarte plictisitor să muncești toată ziua numai alături de femei. N-ai prefera să predai într-o școală mixtă ?

— Nu m-am gândit niciodată la asta, mărturisi Dee. Nu mă plictisesc deloc. Colegele mele sunt femei inteligente și interesante. Tu însă spuneai că vrei să-ți schimbi meseria. Ce vrei să faci ?

Toni râse cu subînțeles.

— Am planurile mele, răspunse ea pe un ton plin de mister. Dar acum trebuie să te părăsesc. Voi lua taxiul. Vii și tu cu mine ? Vrei să te las undeva anume ? Sau poate că n-ai nimic de făcut în după-amiaza asta...

— Nu, n-am, recunoscu Deirdre.

Dintr-o dată, fu cuprinsă de speranță. Oare prietena ei avea să-i facă acea propunere extraordinară pe care o aștepta ?

O urmă afară din cafenea.

Toni era o ființă expansivă, iar silueta ei elegantă și siguranța de sine făcuseră să i se deschidă toate ușile.

Curând după aceea, cele două fete ședeau pe bancheta din spate a unui taxi în care plutea un miros de tutun. Mașina o luă spre vest ; circulația

intensă a zilei de sâmbătă îl obliga pe șofer să meargă în zigzag. Toni nu știa cum să înceapă discuția.

— Am un prieten internat în spital, spuse ea în cele din urmă. Aici, în Londra. Era fotograf de modă, dar acum lucrează pe cont propriu și face numai ce-i place. A participat la celebra expediție din Himalaya.

Toni vorbea repede, fața ei indiferentă nu trăda nici o emoție, iar ochii ei căprui cu reflexe aurii priveau prin geam spectacolul străzii.

— Vorbești de expediția aia în care au murit câțiva alpiniști ?

Deirdre citise un reportaj despre accident ; încă mai tremura de frică.

— Au fost doi ; unul a murit, celălalt a supraviețuit, precizâ Toni. Îl cunosc bine, își revine foarte greu. I-am promis că-l voi vizita cu regularitate, dar din cauza orarelor mele de zbor nu pot să mă țin de cuvânt ; în afară de asta, cred că i-ar face plăcere să mai aibă pe cineva care să-i țină companie, mai ales o femeie. Știi, nu are familie. N-ai vrea să te duci tu în locul meu astăzi... și chiar și în sâmbetele următoare ?

— Cum îl cheamă ?

— Rory Mallon. A fost și el la petrecerea pe care am dat-o eu, mai ții minte ? Un tip înalt și voinic, ca un sălbatic. Nu are idei preconcepute și face întotdeauna contrariul a ceea ce te-ai aștepta de la el.

Toni nu putu să nu zâmbească, năpădită parcă de o mulțime de amintiri plăcute.

Deirdre își amintea foarte bine fața slabă, cu trăsături drepte, gura parcă tăiată cu dalta, ochii

negri, sprâncenele voluntare şi vocea răguşită care o enervase. Nu-i plăcuse deloc comportarea acelui individ, chiar deloc !

– Mi-l amintesc, spuse ea cu răceală, dar credeam că voi doi eraţi...

– Da, dar nu e genul de bărbat care să se lase dominat.

Deirdre tăcu un moment.

– La ce spital e ? Ce număr are camera ?

Toni îi scrise toate datele.

– M-ai ajuta enorm, Dee, dacă te-ai duce să-l vezi.

O dată în plus, Toni se descotorosea de o responsabilitate prea grea pentru ea.

– O să încerc, dar nu-ţi promit nimic, răspunse Deirdre.

– Lasă că te duci tu, spuse Toni, sigură pe ea ; ţi-a plăcut întotdeauna să-i încurajezi pe cei slabi şi să aduci alinare celor loviţi de soartă. Dacă nu te duci...

Deirdre se uită neliniştită la prietena ei.

– Ce-o să se întâmple dacă...

– Tremur numai gândindu-mă la ceea ce-ar fi Rory în stare să facă, murmură Toni.

Deirdre fu deodată cuprinsă de milă.

– Ai ajuns, Dee, o trezi Toni la realitate. Mă bucur că te-am întâlnit. Te mai sun eu zilele astea. La revedere.

– Pe curând, Toni.

* * *

Elise era plecată în weekend, iar în apartament domnea o atmosferă pustie, de singurătate. Deirdre

își făcuse câteva sandvișuri și cafea ; mânca așezată lângă fereastră, mângâiată de razele soarelui. De când începuse să lucreze, cu un an în urmă, sfârșiturile de săptămână erau întotdeauna foarte grele. În afară de unchiul și mătușa ei, nu mai avea nici o rudă, iar puținii ei prieteni își petreceau, de obicei, sâmbetele și duminicile în familie. Deirdre încercă să citească un roman, ales la întâmplare din bibliotecă, dar gândurile ei o luară razna. Păstra în amintire imaginea acelui Rory Mallon, un bărbat înalt și voinic, a cărui putere de atracție era aproape de nesuportat. Cu toate acestea, Dee nu se lăsase cucerită ; dimpotrivă, îi vorbise pe un ton care l-ar fi îndemnat mai curând s-o ia la fugă. Dar acum era în suferință, la pat, neputându-se bucura de soarele de iunie. Părăsit de toți, chiar și de prietena lui.

Împinsă de o forță irezistibilă, ea formă numărul spitalului. O voce neutră o anunță : „Vizitele încep la ora patru". O oră mai târziu, Deirdre se afla într-unul dintre acele autobuze londoneze roșii, cu etaj. Într-o mână ținea un buchet de trandafiri, iar în cealaltă, un enorm ciorchine de strugure negru. Autobuzul opri în fața gardului spitalului și Dee se pomeni într-un hol imens și gol. O asistentă durdulie și amabilă îi adresă un zâmbet larg în clipa în care Dee o întrebă de domnul Mallon, după care femeia o conduse până la patul acestuia, aflat chiar lângă fereastră. Pe noptieră erau numai un pahar și o carafă cu apă ; nici flori, nici fructe, nici ciocolată, așa cum primesc de obicei bolnavii.

— Domnule Mallon, a venit prietena dumneavoastră ! strigă veselă asistenta și trase perdelele

bej care acopereau fereastra. Bărbatul culcat în pat întoarse brusc capul. Dar ochii îi erau acoperiți de un pansament.

— Toni ? întrebă el.

Deirdre încercă să vorbească. Descumpănită, ea se uită la asistentă ; aceasta, văzându-i tulburarea, îi șopti :

— Nu vede.

Orb ! Cuvântul explodă dureros în mintea lui Deirdre. Se uită la florile din mâna ei. La ce mai serveau ? Asistenta ridică din umeri și se îndepărtă în vârful picioarelor.

— Toni ?

Vocea bărbatului era exact așa cum și-o amintea ea, răgușită, dar învăluitoare.

— Eu... eu sunt Deirdre Lane, bâigui ea. Toni îți cere scuze, dar n-a putut veni... nu este liberă astăzi.

El tăcea.

Neputând să-și ascundă decepția, rănitul întoarse capul, așa că ea îi vedea părul lung ce ieșea de sub bandajul alb. Puse cadourile pe noptieră și rămase nemișcată lângă pat.

Fuseseră trase două perdele, pentru a alcătui astfel o cameră minusculă, foarte intimă ; dar Dee se afla singură cu un străin a cărui unică dorință era ca în locul ei să fi fost alta... Prin perdelele de pânză se auzeau glasurile și râsetele celorlalți bolnavi, fericiți că aveau vizitatori.

Rory Mallon avea un braț scos peste pătură ; mâneca pijamalei în dungi albastru cu alb era suflecată, lăsând să se vadă antebrațul bronzat și încheietura puternică, dar mâna, la fel ca și ochii, era bandajată.

Deirdre resimțea foarte puternic decepția bolnavului, ca și cum ar fi fost a ei. Se așezase și stătea acolo, ținându-și strâns geanta și suferind alături de el.

— Mai ești acolo ?

— Da. Ți-am adus struguri și niște flori, trandafiri. Nu știam... Toni nu mi-a spus...

I se puse un nod în gât și nu mai putu scoate un cuvânt.

— Că sunt orb, termină el fraza în locul ei.

În jurul pansamentului, fața lui era lividă, slăbită de suferință. Pomeții obrajilor ieșeau în afară ca două pete întunecate, dar gura își păstrase forma bine conturată.

— Ești handicapat definitiv ?

— Sper că nu ! E vorba de o formă de orbire provocată de zăpadă și de soare, dar vor trece săptămâni fără să pot vedea, săptămâni întregi !

Vocea i se stinse încet.

Deirdre se gândea. Era fotograf ; fără ochi nu putea face nimic... Dee simțea ceva ce nu mai simțise niciodată. Ca și cum propria ei ființă s-ar fi topit în el, împărtășindu-i suferința și tristețea. Dacă l-ar fi cunoscut mai bine, dacă ar fi fost mai apropiați, ar fi putut să-i arate simpatia ei printr-un gest afectuos, mai grăitor decât orice cuvânt.

— Aș putea să te ajut cu ceva ?

— Dumneata ? De ce-ai face-o ? Nici măcar nu te cunosc. Cum zici că te cheamă ?

— Deirdre Lane. Ne-am întâlnit o dată, în septembrie, la o petrecere dată de Toni.

— Asta nu-mi spune nimic. Era de o sinceritate revoltătoare. Nici numele... Descrie-te. În general, am memoria figurilor, mai ales a celor feminine.

Se simțea o undă de amuzament în vocea lui, iar buzele păreau mai puțin crispate. Brusc, Deirdre își dori grozav să-l vadă zâmbind, chiar râzând.

— Fă-ți autoportretul, asta va ajuta să ne treacă timpul mai ușor.

Tonul lui glumeț deveni dintr-o dată trist și plictisit. Deirdre se așeză stingherită pe scaun și încercă să-i îndeplinească rugămintea.

— Sunt negricioasă, începu ea conștiincioasă.

— Ești neagră la față ?

Era clar că nu era mulțumit de felul cum începuse ea.

— Oh, nu, vreau să spun că am părul negru și drept.

— Scurt sau lung ?

— Lung.

Îi era foarte greu să se descrie singură.

— Cât de lung ? Până la umeri ?

— Aproape până-n talie.

— E foarte lung, spuse el zâmbind. Cum îl porți ? Desfăcut ? Pe umeri ?

— Nu. De obicei îl leg la spate.

Rory nu păru prea încântat.

— Nu-mi place genul ăsta de pieptănătură. Ochii ce culoare au ?

— Mai curând cenușiu spre verde.

— Mai curând ? o imită el ironic. Sunt sau nu sunt ? Și ai gene negre ?

— Da.

— Lungi și groase ?

— Da... într-adevăr... așa sunt.

Deirdre nu se putu stăpâni să nu izbucnească în râs.

— Îmi place cum râzi : e ca o cascadă. Ce fel de ten ai ?

— Deschis, dar nu palid.

— Și nasul ?

— Destul de drept.

— Stai, asta nu spune nimic ; fii mai precisă : e coroiat sau cârn ?

— Puțin cârn.

— Și gura ? Crezi că mi-ar plăcea s-o sărut ?

Deirdre nu răspunse imediat. Se înroșise la față și-i părea bine că el n-o putea vedea. Dar Rory o simțea stânjenită.

— Nu știu, răspunse ea sec.

— Dar există o cale de a afla.

— Nu ți se pare că ești cam impertinent ?

— Să știi, totuși, că impertinența nu este unul dintre defectele mele. Acum îmi amintesc de tine : o profesoară cu o mulțime de principii. Ai stat toată seara retrasă într-un colț, vizibil șocată de comportamentul nostru.

— Nu eram șocată, protestă ea fără convingere.

— Ba da, erai. Era pentru prima dată că-i întâlneai pe prietenii lui Toni și ți-au displăcut profund, mai ales eu. Ai plecat devreme și după ce-ai ieșit, am râs cu toții de tine. Așa că de ce-ai venit astăzi aici ?

— M-a rugat Toni, dar dacă aș fi știut cât de grosolan și de antipatic ești, nu m-aș fi deraniat.

— Da, pot fi și bădăran. În general, sunt un tip odios, Deirdre. Ai un nume barbar, primitiv, imposibil de uitat ; e irlandez, nu-i așa ?

— Da, mama s-a născut în Irlanda, recunoscu ea, străduindu-se să-și înăbuse furia pe care i-o stârnise Rory cu mojicia lui. Ea era pasionată de

mitologia celtă, legenda ei preferată fiind cea a lui „Deirdre cea Îndurerată".

— N-am auzit niciodată de legenda asta, spuse el pe tonul cuiva care voia să schimbe subiectul. Ce materie predai ? Şi unde ?

— Sunt profesoară de istorie la un liceu de fete.

— Nu facem parte din aceeaşi lume. Ai de gând să te măriţi ?

— Nu, dar eşti grozav de curios.

— Deocamdată n-am altceva mai bun de făcut, murmură el, întorcând capul dintr-o parte în altă pe pernă.

Brusc, lui Deirdre îi păru rău de felul cum se purta cu el ; îşi juca foarte prost rolul de însoţitoare a unui bolnav.

— Toni mi-a spus că ai participat la o expediţie în Himalaya, că ai căzut şi...

— L-am văzut pe partenerul meu murind, spuse el cu glas sugrumat ; aş fi preferat să dispar şi eu o dată cu el.

— Nu trebuie să vorbeşti aşa.

Deirdre era îngrozită : vrând să-l ajute, nu făcuse altceva decât să-i reamintească de tragica dispariţie a unui prieten drag.

— De ce nu ? La ce bun să mai trăiesc dacă sunt orb ? Dacă nu mai pot să fac fotografii, dacă nu mai pot să fac ascensiuni ? Ar fi fost mai bine să termin şi eu cu viaţa.

Una din perdele se ridică şi asistenta îşi făcu din nou apariţia. Se uită la Deirdre cu un aer dezaprobator şi bănuitor.

— Domnule Mallon, destul pentru astăzi, spuse ea pe un ton rece şi înţepat.

Tânărul se întoarse brusc, ca și cum ar fi vrut s-o vadă.

— Vino și mâine, te rog... Deirdre.

Rugămintea lui disperată o impresionă, deși cu câteva minute mai devreme își promisese să nu mai dea niciodată ochii cu un asemenea individ necioplit.

*
* *

A doua zi reveni, la fel și în zilele următoare. De fiecare dată, Rory părea că se simte mai bine. Vorbeau despre tot felul de lucruri, despre locurile pe care le cunoșteau amândoi, despre ceea ce se întâmpla în lume. Ea îi descria vremea de afară, îi spunea cum arătau ceilalți bolnavi, asistentele, sau îi vorbea despre micile incidente din cursul zilei.

— Ai talent, îi spuse el la un moment dat.

— La ce ?

— La descrieri. La început ți-a fost mai greu, dar acum imaginile îmi apar mult mai clar. Ar trebui să te faci scriitoare.

— Să scriu ? întrebă ea râzând.

— O femeie poate deveni o scriitoare foarte bună. Ai studiat istoria. De ce nu scrii romane istorice ?

Pentru prima oară de când se întâlniseră, el îi arăta un interes personal.

— Nu mă cred în stare ; nu știu să scriu „istorie romanțată".

— Dar despre dragoste ce știi ? întrebă el.

— Tot nimic. Când îți scot bandajele ?

— Mâine ; o să fii aici ?

*
* *

Zilele se scurgeau, trecând una după alta, ca într-o ceață. Elevele tinerei profesoare observară aerul ei absent și lipsa de interes. Pentru prima oară, începeau s-o plictisească orele la școală. Parcă nu se mai sfârșeau, iar Deirdre aștepta cu nerăbdare seara, ca să se ducă la spital. Trecuse o săptămână din ziua în care se întâlnise cu Toni. De atunci, încercase în zadar să dea de prietena ei ; îi lăsase chiar și un mesaj la aeroport, la care însă nu primise nici un răspuns. Pe de altă parte însă, era sigură că Toni nu trecuse pe la spital, să-l vadă pe Rory.

Acum, „profesoara de istorie", urmând sfaturile cochetei sale prietene, era foarte preocupată de felul cum arăta, ca și cum Rory ar fi putut s-o vadă. Își cumpărase o bluză verde, a cărei culoare descnisă îi scotea în evidență strălucirea ochilor și tenul luminos. A doua zi, când ajunse la spital, îl găsi pe Rory așezat pe marginea patului și glumind cu ocupantul patului vecin. Arăta mai îngrijit decât de obicei, bărbierit și cu părul periat. Sub sprâncenele groase, Deirdre îi admiră ochii cenușii, ca marea pe timp de furtună. Fără bandaje părea mai puțin vulnerabil. În schimb, ea se simțea descumpănită. Nu știa nimic despre el. Acum că era în convalescență, Rory se pregătea să iasă din spital. În felul acesta, șansele ei de a-l cunoaște mai bine se împuținau. El îi spusese într-o zi că avea să se întoarcă în lumea lui, la modelele și la clienții lui bogați, o lume în care ea nu avea nici o șansă să pătrundă.

CAPITOLUL DOI

— Am primit o scrisoare, o anunță el fericit. Te rog să mi-o citești ; e în sertarul noptierei.

Deirdre trase sertarul și scoase un plic mare, albastru. Recunoscu imediat scrisul înclinat al lui Toni. Rory îi ceru să citească tare. Plicul conținea o singură foaie, mesajul era scurt și neutru, lipsit de orice urmă de sensibilitate.

— „Dragă Rory", începu ea, „mă simt foarte vinovată că n-am venit să te văd săptămâna asta. Sper că a făcut-o Deirdre în locul meu. Voi veni sâmbătă, am ceva foarte important să-ți spun. Te sărut, Toni."

Deirdre puse scrisoarea la loc în plic. Nu fusese prea greu de înțeles, cel puțin acum știa la ce să se aștepte, mâine nu avea de ce să mai vină...

— Ai o voce frumoasă și mi-ar face mare plăcere să te văd, spuse Rory, fără să facă vreun comentariu asupra scrisorii.

— Trebuie să fii fericit, prietena ta vine mâine să te vadă, spuse ea cu un aer de o veselie prefăcută, străduindu-se să-și ascundă ciudatul șoc pe care i-l provocase această veste. Venirea ei cade foarte bine, pentru că eu nu voi putea veni nici mâine, nici duminică.

— De ce nu poți ? întrebă el furios.

Degetele lui Deirdre tremurau în clipa în care fata trase sertarul și puse plicul la loc. Oare supărarea lui Rory dovedea că vizitele ei aveau și pentru el o anumită importanță ? Dar nu avea voie să se lase legănată de această iluzie.

— Trebuie să mă duc la cimitir, la mormântul părinților mei ; se împlinesc trei ani de când au murit... într-un accident, spuse ea cu voce stinsă.

— Ce fel de accident ?

— S-au prăbușit cu avionul. Veneau de la Ierusalim. Tatăl meu era profesor de teologie și își dusese studenții să viziteze orașul sfânt.

— Tatăl tău preda istoria religiilor ? Acum înțeleg de ce ești atât de virtuoasă.

Deirdre protestă, indignată :

— Termină cu glumele. Modul meu de a gândi nu are a face cu tatăl meu.

— Adică ?

— Felul în care te porți cu ceilalți, deosebirea dintre bine și rău...

— Asta înseamnă că pe mine mă consideri lipsit de orice morală ?

Replica lui fusese atât de promptă, încât Deirdre se îndepărtă de pat.

— Nu, nu, n-am vrut să spun asta, dar îți place să ataci oamenii așa, gratuit, adoptând o atitudine șocantă, provocatoare.

Rory schiță un zâmbet trist. Deirdre se pregătea să înfrunte un nou atac, numai că de data aceasta, el îi vorbi cu blândețe.

— În seara asta, vom fi ceva mai diplomați, nu-i așa ? Eu sunt un tip șocant din punctul tău de vedere, dar nu și din al meu. Recunosc, acționez nu-

mai conform propriilor mele interese și nu mă gândesc decât la plăcerea mea. Singur mi-am ales această cale. N-am avut părinți care să mă învețe să-mi încovoi șira spinării.

— Da, știu. Toni mi-a spus că ești orfan, mărturisi Deirdre. Dar ai putea să-mi spui de ce făceai ascensiuni ?

Ea încerca, de fapt, să schimbe vorba.

— Ca să ajung în vârf, răspunse el ironic.

— Dacă nu vrei să-mi spui nimic despre tine, atunci să nu te aștepți la nici o înțelegere din partea mea.

O revoltă felul în care Rory evita să răspundă la întrebările ei.

— De ce, ai cumva intenția să mă înțelegi ? o întrebă el bănuitor.

— Da, aș vrea.

— Câteodată acționez din ambiție, dar am o pasiune adevărată, fotografiatul. Știi să developezi un film, Deirdre ?

— Puțin ; am făcut-o întotdeauna pentru fotografiile mele. Dar înainte de expediția asta mai urcaseși și altă dată ? insistă ea.

— Da, bineînțeles. Când eram adolescent, îmi plăcea să-mi petrec timpul făcând ascensiuni. Am crescut într-un oraș mare, din care, ca să scap, plecam cu prietenii la țară, sâmbăta și duminica. Eram un grup de cățărători, alpiniști pasionați.

O luminiță veselă îi îmblânzi o clipă contururile feței dăltuite parcă în piatră.

— Nu respectam deloc dispozițiile date de cluburile oficiale de alpinism și ni se întâmpla să atingem vârful unui munte chiar cu riscul vieții noastre. A fost o perioadă de entuziasm vecin cu incon-

ştienţa. Pe vremea aceea mai mult ca sigur că nu ţi-ar fi plăcut de mine. Mult mai târziu, mi-am cumpărat un aparat de fotografiat foarte bun. Prindeam pe peliculă tot felul de lucruri frumoase şi astfel mi-am descoperit talentul. Apoi am făcut cunoştinţă cu o fată care lucra ca manechin şi care mi-a servit de model ; amândoi aveam aceeaşi ambiţie : să devenim celebri şi să câştigăm mulţi bani.

Deirdre îl privi pe furiş. Ochii lui Rory erau închişi, ca şi cum ar fi fost obosiţi de tot ceea ce văzuseră. Ea se uită lung la chipul trist şi la mâinile puternice ce se odihneau pe cearşaful imaculat. Îşi simţea inima bătând cu putere.

— Ce te face să crezi că acum îmi place de tine ? îl întrebă ea brusc.

Linia dură a gurii virile se îmblânzi, transformându-se într-un surâs.

— Vii aici de o săptămână, în fiecare seară.

— Pentru că mi-a cerut-o Toni, se apără ea.

— Şi tu faci întotdeauna ce-ţi cere Toni ? o tachină el.

— Nu... da... vreau să spun...

Era năucită, iar Rory izbucni în râs.

— Acum trebuie să plec, Rory... să nu pierd trenul. Sper să ne mai vedem... poate cu Toni...

— N-ai să pleci ! strigă el brusc.

Dar ea se şi repezi la uşă, dând peste asistenta care tocmai intra. După plecarea ei pe cât de grăbită, pe atât de zgomotoasă, în salon se aşternu o tăcere penibilă. Deirdre ajunse aproape imediat la capătul coridorului şi se năpusti în jos, pe scări. Nu luă liftul, de teamă să nu i se observe lacrimile de pe obraji.

Trenul intră în gară. În seara care se lăsa, Deirdre înfrunta realitatea. Ştia că hotărârea de a nu-l revedea pe Rory şi fuga ei din spital nu fuseseră acţiuni conştiente, dar, instinctiv, ea se îndepărtase de prăpastia care se deschidea la picioarele ei şi în care fusese cât pe-aci să se arunce cu capul înainte.

Scrisoarea lui Toni trăsese semnalul de alarmă, sosind tocmai la timp pentru a-i aminti de faptul că prietena ei şi Rory erau împreună. În nebunia ei, uitase cu desăvârşire acest lucru. Mila ei faţă de acel tânăr o purtase într-o lume nouă, necunoscută, dar în care dorise cu ardoare să pătrundă : lumea sentimentelor. Numai că realitatea era alta şi foarte dureroasă. Rory avea să părăsească în curând clinica şi s-o reîntâlnească pe Toni. Totul avea să reînceapă între ei, asta era sigur. Îi fusese utilă o vreme, ajutându-l să scape de plictiseală şi să-şi mai uite suferinţa, dar asta fusese tot. Trebuia să renunţe la el.

*
* *

În cursul săptămânilor care urmară, Deirdre făcu eforturi supraomeneşti ca să şi-l alunge pe Rory din minte. Se consacră muncii ei şi se pregătea să-şi petreacă vacanţa în Spania, dar fără prea mult entuziasm.

În ziua aceea, întorcându-se acasă, se simţea foarte obosită. Îşi aruncă servieta de piele pe primul scaun care-i ieşi în cale şi se lăsă să cadă pe canapea, cu picioarele goale, ca să se simtă mai bine. După câteva zile de căldură canicuiară, at-

mosfera era înăbușitoare și norii de forma unor conopide uriașe anunțau furtună, în vreme ce soarele se oscunsese în spatele unui val de ceață.

– Pari istovită, remarcă Elise Downie, aducând ceaiul. De ce ai venit atât de târziu, Dee ?

– Am avut consiliu profesoral. Ceaiul ăsta e delicios, ar trebui să mă înveți și pe mine să fac.

– Fii fără grijă, răspunse Elise, zâmbind puțin ironic.

Era o fată subțirică și foarte drăguță, cu toate că purta ochelari. Avea obrajii trandafirii și părul negru, buclat. Era profesoară de matematică și nu-și ascundea ambiția. Consacra puțin timp dragostei și milita pentru libertatea femeii.

– Sper că n-ai uitat să te ocupi de formalitățile pentru călătorie, spuse ea.

– Cred că nu.

Elise se bosumflă puțin, apoi spuse :

– Văd că Spania nu te prea entuziasmează. Pot să spun chiar că puțin îți pasă de excursia asta. Ești palidă și ai ochii umbriți de cearcăne, ca eroinele din tragedii. După părerea mea, te afli în pragul unei depresiuni nervoase.

– Cred că în curând or să-mi cedeze nervii.

– Ce absurditate ! strigă Elise. Să nu-mi spui mie că o clasă de adolescente te-a dat peste cap în halul ăsta. Trebuie să fie altceva. Un secret. Un secret care te apasă. Dacă mi l-ai împărtăși, cu siguranță că te-aș putea ajuta.

Deirdre se uită la chipul drăgălaș, luminat de doi ochi albaștri, întrebători. Nu, nu putea să vorbească. Elise n-ar înțelege cum de prezența unui bărbat pe care-l văzuse o oră pe zi, timp de o săp-

tămână, îi devenise atât de necesară. Preferă să tacă. Își luă cana și bău ceaiul.

— Bine, oftă Elise, înțeleg. Azi nu ești dispusă să faci confidențe. Află însă că acum o jumătate de oră te-a căutat cineva la telefon. Am numărul, dar numele nu. Te roagă să suni cât de repede poți. Eu mă duc să pregătesc cina.

Deirdre telefonă imediat. Tot felul de gânduri i se învălmășeau prin minte, în timp ce auzea țârâitul de la celălalt capăt al firului. În sfârșit, cineva ridică receptorul, iar Deirdre recunoscu imediat vocea interlocutorului ei, o voce de bărbat, răgușită și atât de familiară.

— Alo, Deirdre ?

— Rory, eu sunt ; tu unde ești ?

— În studioul meu, foarte aproape de Tamisa.

— Când ai ieșit din spital ?

— Acum câteva săptămâni. Dar apoi a trebuit să stau într-o casă de odihnă. M-am întors abia acum două zile.

— Ți-ai recăpătat vederea ?

— Nu prea, răspunse el fără entuziasm. Nu văd culorile. Disting numai întunericul de lumină.

— Și cum te descurci singur ?

— Nu tocmai rău. Nu vrei să-mi faci o vizită ?

Deirdre tresări.

— Când ?

— Chiar acum.

— Nu... acum nu pot. Ies cu niște prieteni.

— Lasă-i încolo și grăbește-te. Dacă nu vii...

Se opri brusc, lăsând-o să aștepte câteva clipe.

— Rory, mai ești acolo ? îl întrebă ea îngrijorată.

– Da, dar dacă nu vii la mine să ştii că te fac răspunzătoare de... Imaginează-ţi titlurile din ziarele de mâine. „Un fotograf celebru, găsit fără viaţă..

– Termină ! strigă ea

Îl auzi râzând.

– Speram să-ţi pot înduioşa sufletul de celtă. Atunci, vii, micuţa mea asistentă ?

De data asta, lui Deirdre i se păru că distinge o nuanţă de disperare în vocea lui şi toate mijloacele ei de apărare se prăbuşiră.

– Bine. Dă-mi adresa.

Imobilul în care locuia Rory era un fost antrepozit renovat. Fusese refăcută faţada din cărămidă şi se înlocuiseră toate ferestrele. Uşa de la intrare fusese vopsită în albastru. În interior, pardoseala era din beton şi în partea dreaptă se afla o scară ce ducea la etaj.

Deirdre ezita, ascultând ploaia care răpăia pe acoperişuri şi pe trotuare. Se întreba dacă era cazul să se ducă la bărbatul care o chemase.

– De ce nu urci ?

Rory Mallon stătea în capul scării, în plină lumină. Părea foarte înalt. În timp ce Deirdre urca încet treptele, se auzi un tunet puternic. Ochii fetei se opreau, pe rând, asupra fotografiilor ce împodobeau pereţii. Privelişti superbe, înfăţişând munţi scânteind în soare, vârfuri de piatră dură care se înălţau spre cerul de un albastru luminos, prăpăstii negre, înfricoşătoare...

„Studioul" lui Rory era, de fapt, o încăpere imensă, a cărei podea era acoperită cu o mochetă negru cu alb. Pe pereţi se aflau fotografii imense, în-

fățișând crengi de copaci, petale de flori sau aripi de păsări.

O dungă mai închisă la culoare, trasă pe pereți și pe tavan, împărțea camera în două părți egale. O jumătate era amenajată ca atelier, în ea aflându-se proiectoare, aparate de fotografiat pe trepieduri și tot felul de materiale fotografice. În cealaltă jumătate, amenajată ca o cameră de zi, lângă cele două ferestre mari cu vedere spre Tamisa se aflau câteva canapele de piele albă, fotolii tapițate cu catifea și măsuțe cu rotile. Un covor mare de lână adăuga o notă de confort.

— Intră, îi spuse el, dar va trebui să-ți iei singură ceva de băut. Vino să vezi ce-am făcut : am vărsat o sticlă, simți mirosul ?

— Da, dar, în principiu, eu nu beau alcool.

Se uită la Rory mai de aproape. Ochelarii cu lentile negre îi ascundeau ochii și-i dădeau un aer misterios ; pulovărul alb cu guler pe gât îi accentua trăsăturile ascuțite ale feței slăbite. Era ras proaspăt, dar părul nu-i stătea în nici un fel ; de altfel, și-l răvășea singur, trecându-și mereu mâna prin el, semn de neastâmpăr și de stare sufletească nu tocmai grozavă.

Deirdre luă un pahar și-și turnă în el puțin suc de fructe.

— Ai mâncat ? îl întrebă ea.

— Nu. N-am mai mâncat de la prânz. Doamna Dobson, care-mi face menajul, mi-a pregătit pentru astă-seară un pui. Nu trebuie decât să-l încălzesc.

— Nici eu n-am mâncat. Am putea împărți puiul... dacă vrei. Văd că te deplasezi cu destulă ușurință, spuse ea, în timp ce Rory o conducea într-o

bucătărie bine luminată şi dotată cu aparatură ultramodernă.

— Aici în casă mă descurc, dar nu m-am aventurat încă să ies pe stradă. Făcu o pauză, apoi adăugă cu tristeţe în glas : Orbul este ca prizonierul, el caută cu disperare o cale de a evada.

Deirdre îşi scoase haina de ploaie şi o puse pe spătarul unui scaun. În sufletul ei se trezi din nou toată tandreţea pe care o simţise cândva pentru Rory.

Găsi puiul într-o oală şi-l puse în cuptor, să se încălzească ; separat, puse la fiert nişte orez şi legume. În timp ce ea pregătea mâncarea şi punea masa, Rory, sprijinit de perete, sorbea din paharul cu whisky, vorbind cu ea. Nu aveau nici o reţinere, nici o jenă unul faţă de celălalt, ca şi cum s-ar fi întâlnit în fiecare zi în cursul săptămânilor din urmă.

— Ai ajuns târziu acasă, spuse el.

Voia să ştie de ce.

— Consiliu profesoral. Sunt o mulţime de probleme acum, la sfârşit de trimestru ; dar în curând o să plec cu maşina, să vizitez Spania, împreună cu nişte prietene.

Îşi luase un aer voit degajat.

— Pasionant, spuse el ironic.

Deirdre se simţi jignită.

— Eu aş fi preferat Scoţia, dar ceilalţi nu sunt de aceeaşi părere.

— O să mergi cu mine în Scoţia.

Ea se întoarse şi-l privi uluită, dar chipul bărbatului era de nepătruns.

— Masa e gata, spuse Deirdre.

Se hotărâse să nu dea atenție propunerii lui. La masă, îi ceru amănunte cu privire la starea lui de sănătate.

— Sunt speranțe, răspunse el, dar e nevoie de timp, însă eu sunt ceea ce se cheamă un om răbdător. Medicul mi-a recomandat odihnă și uitare ; numai astfel îmi voi putea recăpăta „sănătatea"... ăsta este diagnosticul lui. Am și luat unele măsuri în acest sens.

Nu pomenea deloc de Toni.

— Și ce planuri ai ?

— Scoția, mai exact insula Jura, unde am o căsuță ; voi avea nevoie de cineva care să mă însoțească acolo, să gătească, să vadă de casă și să mă ajute să aleg fotografiile. Trebuie să public un reportaj despre Himalaya. De fapt, o carte. M-am gândit la tine pentru rolul ăsta.

Vreme de câteva clipe, Deirdre rămase mută de uimire. Se uită la Rory, admirându-i îndemânarea cu care mânca.

— Și cu Toni ce se va întâmpla ? întrebă ea direct, fără ocolișuri.

El lăsă jos cuțitul și duse paharul la gură. Apoi spuse :

— Toni nu se simte în stare să trăiască alături de un bărbat pe jumătate orb.

— Îmi pare rău, bâigui ea, cu toate că Rory părea cât se poate de indiferent.

Se simțea neputincioasă și revoltată : asta însemna că ea nu merita altceva decât un infirm ? Rory nu făcu nici un gest, cât de mic, de simpatie, ci se răsturnă, pur și simplu, pe spătarul scaunului.

— Ei bine, ce părere ai ? Vii cu mine în insula Jura ?

Cum să fii sigur de sinceritatea cuiva căruia nu-i puteai vedea ochii ? Cum să ghicești toate motivele ascunse în spatele unei asemenea oferte ?

– Să știi, Rory, că eu n-am de gând să trăiesc cu tine... dacă asta aștepți de la mine.

– Și totuși, eu asta vreau. Și dacă am fi căsătoriți ? .

Era ultimul răspuns la care se aștepta din partea lui ; rămase încremenită.

– Termină cu ironiile, îi reproșă ea mai mult în șoaptă. Nu cunoști însemnătatea, semnificația acestor cuvinte.

– Să știi că n-am obiceiul să rostesc cuvinte al căror sens nu-l cunosc. Am avut timp destul să mă gândesc și am ajuns la concluzia că asta ar fi singura posibilitate ca tu să mă poți însoți pe insulă pe timpul verii.

– Dar abia ne cunoaștem, se apără Deirdre cu disperare.

– Eu unul nu sunt de aceeași părere : ne cunoaștem... și încă foarte bine. Te-am studiat suficient pentru a-mi da seama că n-ai accepta pentru nimic în lume o situație echivocă ; în afară de asta, îți cunosc și posibilitățile.

– Dar nu te însori cu o femeie numai pentru capacitățile ei, obiectă ea. O căsnicie presupune mult mai mult decât atât.

– Da, dar faptul că mi-am pierdut vederea în această perioadă a vieții este pentru mine un handicap imens. Am nevoie de ajutor și tu poți să mi-l dai.. Poate că ți se pare un punct de vedere egoist și foarte puțin romantic, dar eu nu pot acționa decât așa. Altceva n-am să-ți spun și dacă refuzi, nu

știu ce se va întâmpla cu mine. Poate voi înnebuni... Totuși, ai tot dreptul să refuzi.

Deirdre era pradă unor emoții pe cât de puternice, pe atât de contradictorii. Această propunere, făcută într-un mod atât de direct și pe un ton atât de degajat, o rănise ; cu toate acestea, înțelegea de ce Rory i se adresase ei. Orb pentru o perioadă de timp nedefinită, el era totodată și lipsit de libertate. Un vultur într-o colivie. Făcuse apel la firea generoasă a tinerei fete. Era o dovadă de încredere.

Tăcerea lui Deirdre îl descumpănea. Se ridică atât de brusc încât răsturnă scaunul ; ea se aplecă să-l ridice.

— Lasă scaunul și vino să ne așezăm mai comod, în camera cealaltă.

Își strecură o mână pe sub brațul ei, în timp ce cu cealaltă pipăia, căutând drumul spre camera de zi. Furtuna încetase și razele unui soare palid pătrundeau prin ferestrele mari.

Se așezară unul lângă celălalt pe canapea.

— Ai de gând să păstrezi mingea în terenul tău, Deirdre ?

Dezinvoltura acestei remarci i se păru fetei deplasată, dar în același timp, se bucura că Rory măcar era sincer cu ea. Nu i-ar fi făcut o asemenea propunere dacă n-ar fi fost invalid și singur.

Se întoarse spre ea, ca pentru a o convinge să devină soția lui, soție pentru o vară.

— Deirdre, spuse el abia șoptit.

— Trebuie să răspund imediat ?

Se gândea să se sfătuiască mai întâi cu unchiul și cu mătușa ei.

— Da, acum, răspunse el pe un ton categoric. Asta nu ne privește decât pe noi doi și pe nimeni altcineva. Vom putea da și o petrecere, dar mai târziu... dacă mă vindec. La nunta noastră nu vor fi nici invitați, nici cadouri. Nu vom face altceva decât să semnăm un contract, în fața a doi martori.

Deirdre, femeie independentă, reacționă cu violență în fața autorității masculine ; nu suporta să fie dominată.

— Spune-mi cel puțin în ce zi va trebui să semnez acel contract ; s-ar putea să nu-mi convină data.

— Vinerea viitoare, după ce ieși de la ore. Până atunci, va trebui să îndeplinim toate formalitățile necesare. Iar vineri seara, vom urca mașina în trenul de noapte în direcția Glasgow. A doua zi de dimineață vom lua feribotul de la Tarket, care ne va duce pe insulă. Am putea ajunge la fermă a doua zi, pe la ora patru.

Toate aceste evenimente se perindau cu o viteză mult prea mare pentru Deirdre care se simțea luată de o mare imensă și purtată spre un țărm necunoscut și încercă, disperată, să oprească această cursă năvalnică.

Rory întinse brațul pe spătarul canapelei și atinse capul lui Deirdre, apoi îi mângâie gâtul și linia bărbiei Fata se simți străbătută de un fior ciudat ; fiecare nerv al corpului ei simțea mângâierea lui Rory. Era pentru prima oară că un bărbat o atingea în felul acela.

— Oricine și-ar da seama că ești conformistă și atentă la ceea ce ar putea oamenii să creadă despre tine. Știi, în septembrie, când eu îmi voi fi

recăpătat cu siguranţă vederea, vei fi atât de sătulă de mine, încât îţi vei relua cu plăcere munca. Experienţa m-a învăţat că nimic nu durează. Îţi repet, căsnicia noastră se va termina o dată cu vara. Deci, care e răspunsul tău ?

Deirdre depuse armele.

— Mă voi căsători cu tine şi voi fi soţia ta „la bine şi la rău". Cred că asta e formula consacrată, nu-i aşa ?

În aceeaşi seară, Deirdre îi anunţă Elisei căsătoria ei care urma să aibă loc vinerea următoare şi la care Elise avea să-i fie martoră. Îmbrăcate, amândouă, în cămăşi de noapte şi cuibărite în fotoliile lor preferate, ele îşi savurau, fiecare, băutura de seară : o ciocolată fierbinte pentru Deirdre şi o limonadă pentru Elise.

În spatele lentilelor, ochii acesteia se măriră, privind-o uluiţi pe Deirdre.

— E o glumă, spuse ea.

— De ce ? protestă Deirdre, râzând. În fiecare zi, oameni perfect sănătoşi la minte se căsătoresc.

— Da, dar tu nu eşti chiar toată lumea... Şi în plus, graba asta... cu un bărbat pe care abia l-ai cunoscut. E de necrezut : o fată liberă transformată într-o sclavă.

Elise se înroşise la faţă, iar din ochi îi ţâşneau fulgere de mânie.

— Dar nu sunt „o sclavă", o contrazise Deirdre.

Brusc, aerele de superioritate ale prietenei sale începură s-o enerveze.

— Are nevoie de ajutor şi sunt bucuroasă să i-l pot da. Aş fi făcut acelaşi lucru şi pentru tine... în alte împrejurări. Am acceptat de bunăvoie. Nu m-a obligat el s-o fac.

— Ah, are nevoie de ajutor... Dee, când o să înțelegi ? bombăni Elise. Ce ți-a trebuit ție toată povestea asta ? Te arunci în aventura asta fără să te gândești. Te asigur că individul ăsta nu merită efortul. Nici el și nici un alt bărbat.

— Ce știi tu ? răspunse Deirdre. Nu l-ai cunoscut. E foarte talentat.

— Mulțumesc, îi cunosc expozițiile și i-am răsfoit revistele. Un al doilea Cartier-Bresson ! Capabil să descopere umorul și patosul vieții cu aparatul de fotografiat. Un adevărat artist. Dar gândește-te la începuturile carierei lui...

— Nu te știam atât de snoabă, ripostă Deirdre pe un ton răutăcios. Nimeni nu e perfect de la început.

— Mă refer la începuturile lui ca fotograf. Pozele acelea din domeniul modei, precizează Elise, pe un ton sever, de mare specialistă.

Deirdre o privi fix, apoi izbucni în râs.

— Tu încerci să-ți aplici proprlile teorii cu privire la drepturile femeii, spuse ea.

— Încerc numai să ți-l înfățișez pe individ așa cum e în realitate.

Obiectivitatea Elisei nu rezistă în fața criticilor lui Deirdre.

— Tu nu vezi că profită de bunătatea ta, de faptul că ți-e milă de el ?

— Știu. În orice caz, după cum ți-am mai spus, în momentul ăsta are nevoie de mine.

— Dar cu tine ce-o să se întâmple ?

Elise era exasperată ; nu mai găsea argumente logice pe care prietena ei să nu le combată.

— Cine știe ? Poate voi avea și eu destinul tragic al lui „Deirdre cea îndurerată." În orice caz,

îmi voi petrece vacanța în Scoția. Până atunci, nu uita că vineri vei fi martora mea. Contez pe tine. Fă-o pentru mine, draga mea ; în felul ăsta te vei simți mai puțin vinovată.

— O să încerc, acceptă Elise, nu foarte convinsă. O să duc mielul la tăiere. Dar la școală te-ai gândit ? Ce-o să-i spui directoarei ? O știi cât e de severă.

— Da, știu, oftă Deirdre.

A doua zi, stătu de vorbă cu domnișoara Hermit, directoarea școlii.

— Ce hotărâre pripită, domnișoară Lane ! Nu mă așteptam din partea dumitale... o persoană cu atâtea calități... Bătrâna domnișoară vorbea pe un ton afectat și sever. Să te măriți este un lucru atât de banal.

Deirdre strângea din buze ; nu voia să răspundă, știind din proprie experiență că era inutil să încerce să-și expună și ea punctul de vedere. Pentru domnișoara Hermit nu era valabilă decât o singură părere, a ei.

Tânăra părăsi biroul după o discuție care părea că nu se mai termină. Aproape că se simțea vinovată ; măritându-se cu Rory, avea sentimentul că săvârșește un păcat.

La sfârșitul săptămânii, Deirdre se duse la unchiul și mătușa ei ; dar nici aceștia nu fură de acord cu ea.

Irene, sora tatălui ei, era o femeie foarte cumsecade, care, culmea, adora căsătoriile și se arătă foarte ofensată că nu fusese invitată la ceremonia ce urma să aibă loc la Londra.

— Deirdre, o căsătorie vara, e ceva superb !

Aproape că-i dădură lacrimile. Şi sunt sigură că părinţii tăi şi-ar fi dorit pentru tine o nuntă frumoasă, cu lume multă.

– Dar o să fie „aşa cum trebuie", tanti.

Se simţea copleşită, era depăşită, nu găsea energia necesară să continue discuţia, nefiind obişnuită să se împotrivească autorităţii rudelor sale.

– Nu avem timp să organizăm o ceremonie în adevăratul sens al cuvântului. În afară de asta, Rory nu vrea să ne cununăm la biserică.

Spre marea surprindere a lui Deirdre, unchiul ei îi sări în ajutor, încercând s-o convingă pe soţia lui:

– Irene, nu uita că băiatul ăsta e orb. Nu poate fi vorba de o ceremonie de proporţii. Eu cred că, date fiind împrejurările, el şi Deirdre procedează corect. Noi ar trebui să fim de acord cu ea şi să le dăm binecuvântarea noastră, în loc să le facem şi mai multe greutăţi.

Mătuşa se mai arătă puţin contrariată de caracterul modest al ceremoniei, dar intervenţia soţului ei puse capăt protestelor. Vizita nepoatei lor continuă apoi în mod plăcut, fără alte comentarii.

Căsătorindu-se cu Rory, Deirdre se despărţea de prietenii ei. Se gândea cu tristeţe şi la Toni şi încercă de mai multe ori să ia legătura cu ea, dar fără succes. Cu o zi înainte de căsătorie, reuşi, totuşi, să ia legătura cu o prietenă.

– Cum ? Tu n-ai aflat, Deirdre ? Toni ne-a părăsit.

– *Părăsit ?*

Deirdre era consternată.

– A pus mâna pe un american bogat şi a plecat împreună cu el la Paris, unde mai mult ca sigur că se vor căsători.

Acum înțelegea. Toni îi vorbise, destul de vag, ce-i drept, despre proiectele ei, despre intenția de a-și schimba serviciul. Înțelegea de ce-l părăsise pe Rory. Toate sentimentele lui Deirdre față de el se contopeau acum într-unul singur, foarte precis : se va strădui să-l facă să uite atitudinea lui Toni.

CAPITOLUL TREI

Activitățile de sfârșit de trimestru și pregătirile în vederea plecării pe insulă făcură ca Deirdre să fie ocupată până în ultimul moment. Vineri, după ore, se întoarse acasă să-și termine de făcut bagajele, apoi, pe seară, Elise o conduse la primărie, unde le așteptau Rory și prietenul acestuia, Dick Hunter, celălalt martor.

Când ceremonia, destul de scurtă de altfel, luă sfârșit, se duseră cu mașina acasă la Rory. Deirdre pregătise un bufet rece. După plecarea Elisei, Dick îi ajută să încarce materialul necesar pentru redactarea cărții în luxoasa mașină gri a lui Rory.

Dick era cel care-l antrenase pe fotograf la alpinism. Era un bărbat înalt, cu mult umor, cu o privire vioaie și o expresie blândă. Dick se arătă însă foarte reținut față de Deirdre.

Aceeași atitudine și-o păstră și la gară. Fără s-o bage în seamă pe Deirdre, el se ocupă de urcarea mașinii în tren, găsi vagonul, apoi se întoarse spre ea cu răceală.

— Credeți că o să vă descurcați, doamnă Mallon ?

— Da, vă mulțumesc, răspunse ea înțepată. Încetează, te rog, să te mai frământi atâta pentru prie-

tenul dumitale : să știi că am mai mers cu trenul. Și nu mi-am pierdut niciodată nici biletul, nici valizele și sunt în stare să găsesc și singură un compartiment. În afară de asta, știu și să conduc o mașină și n-am avut până acum nici un accident.

— Atunci e bine. Dar să nu așteptați prea mult de la Rory. Trebuie să plec și eu în Scoția ; Rory mi-a propus să trec și pe la voi dacă...

— Vei fi binevenit, îi tăie vorba Deirdre.

Dick o mai privi câteva secunde, apoi, spre marea ei surprindere, îi întinse mâna prin geamul deschis.

— Abia aștept să vă revăd. Mult noroc !

În cușeta îngustă din vagonul de dormit, Deirdre nu-și găsea somnul. Trenul străbătea o câmpie întunecată.

Ea era soția acelui bărbat pe care-l auzea căutându-și în așternut o odihnă care nu mai venea ; acel bărbat pe care la început îl detestase, dar de care se legase apoi prin niște relații ciudate, printr-o căsătorie fără dragoste.

A doua zi de dimineață, cu toată burnița care cădea peste străzile orașului Glasgow și în ciuda nopții nedormite, Deirdre se simțea la fel de plină de energie ca în fiecare dimineață. Ziua asta, prima din căsnicia ei de o vară, avea gustul delicios al necunoscutului. Aventura începea.

În timp ce conducea mașina puternică sub ploaia de dimineață, Deirdre îl simțea pe Rory nervos.

Nu vedea şoseaua şi se temea, probabil, de un accident. De aceea, Deirdre conducea cu prudenţă. Încet-încet, Rory se aşeză mai bine pe locul său, se destinse şi începu s-o întrebe despre locurile pe care le traverşau.

Şoseaua cobora spre râul Clyde ; apa părea netedă şi întunecată, sub o pătură de nori ameninţători. Dar când cotiră spre nord, de-a lungul coastei spre Helensburgh, Deirdre zări în depărtare şirul de dealuri verzi de la Loch-Song. Şoseaua coti la stânga, urcă prin nişte defileuri înguste, apoi o luă spre sud, paralel cu albia râului Loch-Fyne.

La Andrishaig, trebuiră să aştepte să se deschidă podul situat la intrarea în canalul Crinau, în timp ce un „uffer", unul dintre acele vaporaşe care transportau cărbuni în insulele Hebride, tocmai trecea prin ecluză. Deirdre îl ajută pe Rory să se dea jos din maşină. Îi descrise clocotul apei care se deversa în bazin, urcuşul lent al micului vapor mânjit de funingine până la nivelul râului Loch-Fyne.

O dată podul coborât, Deirdre o porni în direcţia oraşelului Tarket şi curând după aceea coborâră un deal şi ajunseră într-un port pescăresc. Vaporaşe multicolore erau legate la mal. Ruinele unui castel vechi dominau căsuţele cu frontoane colorate. Depăşiră turla întunecată a unei biserici şi ajunseră pe malul istmului, unde un feribot uriaş, cu un coş roşu cu negru, se pregătea să efectueze traversarea.

Aflată pe puntea superioară a feribotului, Deirdre urmărea fumul care se împrăştia în aer. Câţiva pescăruşi se roteau pe deasupra apei, scoţând ţipete ascuţite ; aerul mirosea a iarbă udă. Apa mă-

rii, cenușie, ca de cositor, era presărată cu pete strălucitoare, argintii, acolo unde în ea se reflecta un soare palid.

Sub picioarele lor, puntea începu să vibreze, motoarele să duduie, iar feribotul se îndepărtă de chei. Lângă Deirdre, Rory era foarte crispat. Tresărea la cel mai mic zgomot, dar ea îi explica pe scurt tot ce se întâmpla. În rest, traversarea se desfășură fără nici un incident. Rory nu făcea decât să răspundă la întrebările ei, astfel că, pentru Deirdre, tăcerile lui deveniră aproape de nesuportat. Începea să-și dea seama cât de deosebiți erau, ca două șuvoaie de apă ce nu se puteau uni.

De pe punte se vedea țărmul, pământul de un verde cenușiu, pinii îndoiți de vânt, plajele înguste de nisip presărate cu stânci ciopârțite, ascuțite ca niște pumnale.

— Acum trebuie să zărești în depărtare doi munți, spuse Rory. De fapt, sunt trei, dar de aici se văd numai doi. Nu sunt prea înalți, nici n-au o mie de metri.

— I-ai escaladat ? îl întrebă Deirdre, curioasă.

— M-am plimbat doar pe-acolo, deși nu e deloc ușor. E foarte puțină vegetație, numai stânci de granit care se sfărâmă în pietre cu muchiile ascuțite. Parcă mergi pe pietriș și la fiecare pas riști să aluneci. Aveam cincisprezece ani când am urcat acolo pentru prima oară și am dormit în cort, pe vârful cel mai înalt.

— Singur ?

— Nu, cu prietenii mei, Jean și Dougal Fairlie.

— Vara vă petreceați vacanța pe insulă ?

— Da, murmură el, dintr-o dată foarte misterios.

Există o legendă despre locurile astea... o să-ți placă, probabil că te dai în vânt după asemenea povestiri

– Spune-mi-o repede.

– Cei doi munți mai înalți sunt, după cum spune legenda, grămezi de pietre așezate deasupra mormintelor a doi bandiți danezi care veniseră să se ascundă pe insulă. Unul se numea Dim, celălalt, Rah. Îi atacau pe călători și-i prădau. Povestea se găsește într-o carte scrisă de bunicul lui Doug Fairlie, Alistair Darroch. Ai auzit de el ?

– Da, bineînțeles, de la mama. Era o autoritate în materie de mitologie celtică.

– Așa e. Și a scris romane a căror acțiune se petrece pe insulă. În curând vom trece prin dreptul casei lui. Imposibil să n-o vezi, e o clădire mare și întunecată care domină faleza și un golf în formă de U. Nu-i așa că e impresionant ?

– Oh, ba da. Nu știam că a locuit pe insulă, se miră Deirdre. Aș vrea...

Se întrerupse brusc și se încordă fără să vrea, în clipa în care simți degetele lui Rory mângâindu-i ceafa. Atingerea lui avu asupra ei același efect ca atunci, în studioul lui, în seara când o ceruse în căsătorie. Era în el o dorință căreia ea nu-i putea rezista. Deirdre îi ghicea senzualitatea de bărbat viguros.

Rory îi sesiză încordarea și se îndepărtă de ea ; brusc, tensiunea dintre ei crescu.

– Ferma este a ta ? Sau ai luat-o cu chirie ?

– E a mea ; am moștenit-o de la o bătrână. O rudă îndepărtată, răspunse el fără prea mult entuziasm. Mai avem mult ?

Încă din ziua căsătoriei lor, Rory îi spusese că nu trebuia s-o preocupe trecutul lui ; pentru el nu conta decât prezentul. Numai că, deşi ar fi vrut ca ea să împărtăşească acel punct de vedere, concepţiile lui Deirdre erau total diferite de ale lui.

Pentru ea, trecutul îi aparţinea soţului ei, la fel ca un braţ sau un picior, şi ea ar fi vrut să cunoască acel trecut pentru a înţelege mai bine prezentul.

Rory era de nepătruns.

– Nu, nu mai avem mult. Zăresc nişte pete albe care par să fie case ; văd şi nişte copaci. Oh ! Acum văd nişte insuliţe.

– „Insulele mici", preciză el. Vom trece printre ele şi insula Jura.

În timp ce vorbeau, motoarele se opriră, iar feribotul acostă la malul insulei.

Deirdre se urcă la volanul maşinii. Casele deveneau din ce în ce mai rare, locul lor fiind luat de pâlcuri de arbuşti.

Brusc, nu se mai văzu nici marea, iar şoseaua era atât de şerpuită încât părea că nu duce dicăieri. Rory o sfătui să caute un drum care o lua la dreapta şi ducea spre coastă. Deirdre îl ascultă. Maşina se zgâlţâia pe drumul plin de hârtoape al landei umede şi pustii. Singurele semne de viaţă erau câţiva oescăruşi care se roteau, leneş, în aer.

Încă o şosea fără sfârşit, îşi spunea Deirdre când, brusc, maşina ieşi dintre arbuştii închişi la culoare şi pătrunse într-o serie de serpentine. Marea se vedea şi ea, din nou, calmă, de culoare cenuşie, iar între două fâşii de pământ înalte şi stâncoase, care înaintau în mare, se ivi golful în formă de U de care vorbise Rory. Pe vârful unei înălţimi

se ridica, întocmai ca o sfidare a acelei zile mohorâte, o clădire din piatră, cu trei etaje, în mijlocul unui pâlc de pini cu trunchiurile răsucite.

Deirdre se uită încremenită la construcția aceea impunătoare ce se înălța în mijlocul unui pustiu.

— Ce s-a întâmplat ? o întrebă Rory, care-i simțise uimirea.

— Casa asta e sinistră

El râse.

— Știam că o să-ți fie frică. Se spune că e bântuită de fantome.

— În orice caz, așa arată. Dar de fantoma cui?

— A soției proprietarului : a aruncat-o din vârful unei faleze... din gelozie ; cel puțin, așa spune legenda, zise Rory cu un aer sceptic.

— E o poveste adevărată ?

— La fel de adevărată ca povestirile lui Alastair Darroch. Se spune că fantomele apar când e lună plină. Într-o noapte, am stat pe faleza cu pricina, dar n-a apărut nimic.

— Ca să vezi fantome, trebuie să crezi în existența lor ; or, tu ești sceptic prin excelență.

— Asta e adevărat, recunoscu el cu o strâmbătură.

Mașina ocoli fâșia de pământ ce străjuia golful, apropiindu-se de destinație. O vilă mică, albă, strălucea lângă mal, zidurile ei profilându-se pe norii plumburii. În spate, pe coama unui deal, pământul lăsat în paragină era invadat de tufe de iarbă și de mănunchiuri de arbuști spinoși.

Deirdre era încântată. Opri mașina în fața vilei, acolo unde drumul părea că se sfârșește.

— Am ajuns ? întrebă Rory.

— Da. E splendid. Un loc ideal pentru...

Se opri brusc, stingherită.

— Ai vrut să spui „pentru o lună de miere".

Rory glumea, tot căutând mânerul portierei.

— Cheia trebuie să fie sus, pe pervaz ; doamna Buie, care vine din când în când să arunce o privire și să facă menajul, acolo o lasă.

Deirdre se pregătea să treacă pragul, când Rory o opri.

— Așteaptă, trebuie să te iau în brațe.

— Ce ?

— Tradiția spune că mireasa trebuie trecută peste prag în brațe, iar eu nu vreau să pierd o asemenea ocazie.

— Sunt prea grea, protestă Deirdre.

— N-aș prea crede. Unde ești ?

Dar știa foarte bine unde era ; îi trecu un braț pe după umeri și celălalt pe sub genunchi, ca s-o ridice.

— Și dacă te împiedici de treaptă ? întrebă ea aproape în șoaptă.

Lipită de el pentru prima oară, Deirdre se simțea cuprinsă de tot felul de senzații ciudate și tulburătoare.

— Imposibil, doar nu vin aici pentru prima dată, răspunse el, trecând pragul.

Apoi o depuse încet pe pământ.

Inima fetei bătea să-i spargă pieptul. Se trezi într-un mic vestibul întunecat în care dădeau trei uși. Deirdre o alese pe cea din stânga și intră într-o cameră joasă, cu două ferestre, care era bucătăria. Sub una din ferestre se afla o chiuvetă, sub cealaltă o masă și niște scaune. Un foc de cărbuni mocnea într-o sobă veche și într-o firidă adâncă se afla un pat acoperit cu o cuvertură verde. Pe

perete, o pendulă veche, din lemn de mahon, indica ora.

— E curat ?

— Da, e chiar şi un foc aprins... şi e pusă şi masa. De ce se află patul aici, în bucătărie ? Mai e şi altul ? întrebă Deirdre cu timiditate.

Rory nu se putu stăpâni să nu zâmbească.

— Mai e o cameră şi o mică baie, spuse el, dar trebuie să încălzeşti apă pe un foc de lemne.

Rory inspectase camera pe pipăite, ca să se asigure că fiecare lucru era la locul său.

— Toate sunt la locul lor... aşa cum le-am lăsat ultima oară când am fost aici. Masa e la locul ei, lângă fereastră, cu vedere spre mare. Se lăsă să cadă într-un fotoliu. Călătoria s-a terminat ; am ajuns cu bine şi sunt mulţumit.

Deirdre se simţea ridicol de fericită. Căsuţa asta de la malul mării avea să fie căminul lor timp de câteva săptămâni. Aici aveau să înceapă să trăiască împreună, să se cunoască şi poate chiar să se iubească. La gândul ăsta îşi simţi tot sângele năvălindu-i în obraji ; se repezi afară, la aer, uitând pentru o clipă că soţul ei nu putea vedea că ea se înroşise la faţă.

În timp ce mâncau, întunericul cuprinse totul în jur. În camera care se întuneca din ce în ce, focul proiecta pe pereţi o lumină portocalie care îndulcea verdele cuverturii de pe pat. Flăcările se reflectau în oglindă, în faţa pendulei vechi de deasupra patului.

Deirdre avea senzaţia că trăia într-o altă epocă, ruptă de tot ceea ce cunoscuse până atunci.

Trosnetul lemnelor din sobă şi tic-tacul pendulei erau singurele zgomote perceptibile, în afara cli-

pocitului valurilor care se spărgeau de țărm și a ploii ce bătea în ferestre. În cameră domnea o atmosferă de adâncă intimitate.

Deirdre aduse valiza lui Rory în camera în care se aflau alte două paturi, un scrin, un dulap și o măsuța de lucru. Ea își puse hainele în dulap, apoi desfăcu paturile. Cearșafurile apretate aveau albul rufelor uscate în soare și vânt. Ca să le încălzească, fusese pus un vas de pământ plin cu apă caldă. Acum se răcise, iar Deirdre îl luă și-l duse în bucătărie. Rory era tot acolo. Își scoase ochelarii și se freca la ochi. Când o auzi, se ridică, își scoase haina, își desfăcu cravata și-și descheie nasturii de la cămașă. În lumina electrică, părea foarte palid și tras la față. Pentru el, călătoria fusese, probabil, greu de suportat și plictisitoare. Dar Deirdre era acolo ca să-i alunge oboseala și să-l facă să se simtă bine.

În clipa în care se pregătea să verse apa din vasul de pământ în chiuvetă, se simți strânsă de braț și se pomeni față-n față cu Rory. Deirdre strângea vasul la piept ; avea impresia că ochii aceia cenușii, de culoarea norilor, o urmăriseră toată ziua.

— Ce-o să se întâmple cu noi, Deirdre ?

— N-am mai văzut niciodată un vas de pământ în formă de sticlă ; pare să fie foarte vechi, dar, cel puțin, patul o să fie cald.

Bâiguia de zor în zăpăceala ei, când Rory îi smulse vasul din mână și-l aruncă pe jos, unde acesta se sparse cu un zgomot surd.

— Eu nu mă mulțumesc cu faptul că soția mea conduce mașina, pregătește masa și face patul, spuse el pe un ton vesel.

– Știu, murmură ea, cu obrazul lipit de umărul lui.

Îi simțea clavicula și căldura pielii prin cămașa subțire ; apoi îi simți mâinile pe ceafă. Rory îi scoase agrafele și-i despleti părul greu și negru ca noaptea, care-i acoperi spatele și pieptul.

Rory strânse în pumni mătasea aceea de culoarea antracitului.

– Îmi amintesc vag de un basm. O fată avea un păr atât de lung, încât l-a împletit într-o coadă lungă pe care a aruncat-o pe fereastra turnului în care era ținută prizonieră. Iubitul ei s-a servit de coadă ca de o scară, ca să ajungă la fată și s-o elibereze.

– E povestea lui „Rapunzel", suspină Deirdre ; dar în cartea mea ea era blondă...

– Cu excepția culorii, părul tău e la fel, cu firul gros și destul de rezistent ca să mă pot cățăra ținându-mă de el.

Rory îi cuprinse fața în mâini.

Ea privi gura virilă, buzele frumos conturate, ușor întredeschise și, brusc, își aminti de Toni, de părul ei blond ce strălucea în lumina soarelui de iunie. Toni semăna cu Rapunzel, nu ea !

*

A doua zi de dimineață, îndată ce se trezi, Deirdre privi pe fereastră. Îi trebuiră câteva secunde ca să-și amintească unde se afla. Liniștea din jur era surprinzătoare. Nici un zgomot de circulație. Nu se auzea decât susurul apei și tic-tacul pendulei. În ajun, ea întorsese capul, ca să evite săru-

tul soțului ei. În primul moment, atitudinea ei de refuz îl provocase pe Rory care făcuse uz de forță. O ținuse strâns lipită de el, iar Deirdre descoperise o senzație complexă, un amestec de teamă și de dorință, care o făcuse să înțeleagă că nu avea să-i reziste prea mult. Dar, brusc, Rory îi sugerase în mod politicos să doarmă în patul din bucătărie și-i urase pe un ton rece noapte bună. Deirdre nu voia să se mai gândească la seara trecută, așa că se dădu jos din pat, se spălă și-și puse niște pantaloni și o bluză. Pieptănându-se, încercă să nu se mai gândească la cele petrecute în ajun.

În cameră, Rory dormea încă ; părul lui zbârlit dădea impresia unor flăcări negre pe perna albă. Deirdre ieși din încăpere în vârful picioarelor.

Afară, toată natura scânteia în lumina soarelui, reflectată de întinderea de nisip umedă și de apa liniștită a golfului. Câteva păsări ciripeau vesel, zbenguindu-se printre crengile a doi mesteceni argintii : un izvor susura, mângâind pietrele în drumul său spre mare.

Deirdre fu cuprinsă de un sentiment de bucurie nemaiîntâlnită până atunci ; faptul că avea să trăiască în ținutul acesta grandios o făcea ca, cel puțin pentru moment, să nu se mai gândească la nimic altceva.

Dinspre râu venea un bărbat care avea pe cap o pălărie împodobită cu pene de fazan multicolore. Într-o mână ținea o undiță, iar în cealaltă, niște pești argintii.

De înălțime mijlocie, omul avea ochi căprui și sprâncene negre. Când ajunse în pragul casei zâmbi timid.

– Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez. Am fost la pescuit şi fiind în drum... Numele meu este Dougal Fairlie şi locuiesc în casa aceea mare de acolo.

Deirdre se prezentă.

– Eu sunt Deirdre Mallon.

– Mallon ! excamă el, vădit surprins.

– Da, Rory şi cu mine am sosit aseară...

– Da... doamna care-i face menajul îl aştepta, dar n-a pomenit nimic de soţia lui. De când sunteţi căsătoriţi ?

– De alaltăieri, răspunse ea cu răceală în glas.

Omul n-o slăbea din ochi.

– Asta da, surpriză ! Am auzit că din cauza accidentului, văzul soţului dumneavoastră a avut de suferit.

– Da, dar medicul specialist crede că o să-şi revină ; dar pentru asta, Rory trebuie să aibă linişte şi să nu-şi mai facă griji. Până la urmă nu este vorba decât de o problemă psihologică. De-asta ne şi aflăm aici. Trebuie să pregătească o carte cu fotografii din timpul expediţiei şi...

– Perfect.

O întrerupse brusc pentru a-i strânge mâna cu un gest cordial.

– Sunt foarte încântat că te-am cunoscut, Deirdre. Voi aţi mâncat de dimineaţă ?

– Nu, mai am câteva lucruri de despachetat. Valiza asta e foarte grea ; vrei să mă ajuţi s-o car?

După ce duseră valiza în bucătărie, Dougal, mânuind cu precizie un cuţit, tăie în fileuri păstrăvii pe care-i pescuise. În dulapul în care menajera pusese proviziile, el găsi fulgi de ovăz ; dădu fileurile de peşte prin fulgii de ovăz şi prin unt, apoi le

puse la prăjit. În timpul acesta, Deirdre făcu ceai și-i turnă o ceașcă.

Sprijinit cu coatele de masă, bărbatul brunet, cu umeri lați, sorbea din băutura fierbinte.

— Unde l-ai cunoscut pe Rory ?

— La o petrecere.

— De mult ?

— Nu.

Deirdre se roși.

— L-ai cunoscut înainte să orbească ?

— Nu. Dar de ce-mi pui atâtea întrebări ?

— Poate că o să-ți par grosolan, dar sunt foarte surprins că Rory s-a însurat cu dumneata.

— Te așteptai, bănuiesc, la o femeie mai frumoasă și mai elegantă, răspunse ea.

Nu-și putea stăpâni tremurul din voce.

Dougal observă acest lucru și păru stânjenit.

— N-aș vrea în nici un caz să te rănesc. Dă-mi voie să continuu : în primul rând, nu mă așteptam ca Rory să se însoare ; și apoi, nu l-aș fi crezut în stare să aleagă o femeie ca dumneata. O femeie adevărată. Ce zici, m-am reabilitat în ochii dumitale ?

— Bineînțeles, răspunse Deirdre, zâmbind. Apoi continuă : Mi-a vorbit despre dumneata. Ați făcut ascensiuni împreună... și cu soția dumitale. Și acum?

— Voi rămâne toată luna pe insulă, împreună cu mama și cu fiul meu. Soția mea a murit.

Făcuse un efort imens ca să rostească acele cuvinte.

— Îmi pare foarte rău.

În ochii lui Deirdre se citea o milă sinceră. Dougal o observă și fața lui bronzată, cu contururi aspre, se îmblânzi.

— Îți mulțumesc, spuse el. A murit într-un accident stupid, acum cinci ani. Plec ; vă doresc o zi bună ; cu siguranță că o să ne mai vedem cât timp stați aici.

— Va trebui să vii să stai de vorbă cu Rory ; o să se bucure să aibă un vizitator.

I-o spusese atât de spontan, încât Dougal o privi încă o dată, într-un fel destul de ciudat. Apoi, fără să mai spună nimic, se răsuci pe călcâie și se duse la ușă. Ea îl urmă, îl privi cum își lua undița și-i făcu cu mâna în semn de rămas-bun.

Apoi se întoarse în bucătărie, turnă ceai într-o ceașcă pentru Rory și i-l duse în cameră. Era încă în pat, cu capul înfundat în pernă.

— Rory, scularea ! strigă ea veselă.

— Sunt treaz, bombăni el, fără să se miște. Cu cine ai vorbit ?

— Dougal Fairlie a fost la pescuit și la întoarcere a trecut pe aici. Mi-a dat un păstrăv pentru tine, să-l mănânci acum, la micul dejun. Tocmai se prăjește. Ți-am adus o cană cu ceai.

El se ridică în capul oaselor și-și dădu părul din ochi. Părea îngrijorat și foarte prost dispus.

— E foarte frumos afară, spuse ea, întinzându-i ceașca, fără să se gândească să-i conducă mâna.

Degetele lui ezitară și lichidul cald se vărsă pe el și pe cearșaf. Rory scoase un strigăt, apoi înjură.

— Imbecilo !

Înspăimântată, Deirdre se aplecă, să adune cioburile.

— Îmi pare rău, spuse ea umilă.

Rory ședea rezemat de barele de aramă ale patului, cu ochii închiși. Deirdre bănui că sub pleoape

se ascundeau lacrimi. Ea dăduse dovadă de stângăcie, iar el o dispreţuia.

— Încetează să te mai scuzi tot timpul : nu poţi să mă ajuţi mereu, spuse el pe un ton ceva mai blând. N-a fost vina ta. Acum lasă-mă ; o să mă scol şi o să mă îmbrac. Măcar atâta lucru pot să fac şi singur, fără ajutorul tău.

În bucătărie, Deirdre puse masa, tăie felii de pâine şi le unse cu unt. Se gândea la Rory. Aşa avea să fie în fiecare dimineaţă, îşi spuse ea şi izbucni în plâns.

CAPITOLUL PATRU

Rory intră în bucătărie, se duse la masă fără să ezite, găsi scaunul şi se aşeză. Deirdre îi aduse peştele şi-l puse pe o farfurie în faţa lui. Îi mai turnă şi o ceaşcă de ceai.

– Castronaşul e în dreapta ta, spuse ea aproape în şoaptă.

– Mulţumesc.

– Rory, eu...

El o întrerupse, autoritar :

– Dacă vrei să-mi ceri din nou iertare, atunci prefer să taci. Încetează să te tot vaiţi. Mă tratezi ca pe un invalid care-ţi inspiră milă. Şi te rog să termini cu plânsul ; adevărul e că n-o să fie o vară prea uşoară.

– Dar nu plâng, răspunse ea, necăjită că fusese descoperită.

– Ba da, ai plâns pentru că te-am jignit.

– De unde ştii ?

– Orbirea ascute auzul ; dar poate că mi-a dezvoltat şi egoismul... şi mi-a accentuat şi celelalte defecte.

– N-am plâns că ai ţipat la mine ; îmi părea rău că sunt atât de neîndemânatică. Voia ca totul să fie lămurit între ei, aşa că adăugă : Încerc să

te ajut, dar mai rău stric. Cât despre noaptea trecută, să știi că n-am putut, mi-a fost frică.

— Să trecem peste asta, spuse el îmbufnat. Încetul cu încetul o să ne obișnuim unul cu celălalt.

Ea nu mai insistă și continuară să mănânce în liniște.

— Păstrăvul ăsta e delicios. Dougal nu e numai un pescar priceput, dar și un bucătar foarte bun. Mă întreb dacă aș putea și eu să pescuiesc. Dacă m-ai însoți și tu... să fixezi musca, să pui cârligul la undiță și să mă anunți când mușcă. Ai mai pescuit vreodată până acum ?

— Nu. Și mă tem că nu m-aș pricepe să fac așa ceva, recunoscu ea.

Se întrebă cum îl putea ajuta.

— Dougal e un om al insulei, are extrem de multă răbdare. Pun pariu că s-a minunat când a auzit de căsătoria noastră.

— Da, așa e. Nu te credea atât de rezonabil încât să te însori cu o fată ca mine, spuse Deirdre râzând și repetând cuvintele lui Dougal.

— Ah, așa a spus ? Îmi pare bine că asta te amuză.

— Ce tragedie să-i moară soția într-un accident, nu-i așa ?

Rory nu răspunse. Deirdre se uită la el și văzu că se făcuse alb la față.

— Ce accident ? Ce moarte ? întrebă el într-un târziu. Vocea îi era mai răgușită decât de obicei. Cum s-a întâmplat ?

— Nu știu precis. Dougal nu părea dispus să vorbească despre asta, iar eu n-am insistat. Din câte am înțeles, s-a întâmplat acum cinci ani... Se întrerupse când văzu că fața lui Rory devenise pă-

mântie. El închisese ochii. Rory, te simți bine ? Se pare că ai avut un șoc. O cunoșteai ?

— Da, o cunoșteam, îngăimă el. Dar își reveni imediat. Acum, după ce termini cu gospodăria, vom stabili un plan de lucru pentru carte. Vocea îi devenise autoritară. Propun să lucrăm în fiecare dimineață. Am ținut un jurnal și am făcut însemnări pentru fiecare fotografie în parte : tu nu va trebui decât să iei clișeele și să mi le descrii unul după altul, ca să le pot identifica ; rolul tău va fi acela de a le alege pe cele mai bune dintre ele.

Vestea morții soției lui Dougal îl răscolise, asta era evident. Totuși, nu voia să se mai gândească la asta.

— Ai atâta încredere în mine încât mă lași să aleg eu fotografiile în locul tău ?

— N-am încotro, răspunse el sec. Dar am motive să cred că vom colabora foarte bine : vedem lucrurile în același fel. Mi-am dat seama de asta din felul în care îmi descrii ceea ce vezi. Așa că vara asta, ochii tăi vor fi ai mei.

Deirdre era copleșită. O asemenea încredere o îngrijora și presupunea mult curaj din partea ei.

— Cartea asta nu este o descriere oficială a expediției, continuă Rory. De asta se va ocupa Dick. Eu nu va trebui decât să-mi expun impresiile mele de fotograf. De aceea, comentariul trebuie să fie scurt și la obiect, adică să se limiteze la prezentarea locurilor și a oamenilor care apar în fotografii și, eventual, câte o povestioară.

— Să te înlocuiesc pe tine va fi un lucru foarte greu, mărturisi ea. S-ar putea să aleg pozele cele mai proaste.

— Recunosc, nu e ușor și sufăr enorm că nu pot să fac eu această selecție, dar n-am încotro. Totuși, nu vreau să te aud izbucnind în plâns la cel mai mic reproș. Ești o „floare fragilă", așa s-a exprimat Dick. Ce poet și băiatul ăsta ! Dar a avut îndrăzneala să mă întrebe, la gară, dacă știam ce fac însurându-mă cu tine.

— Iar tu i-ai răspuns că asta nu era treaba lui ?

— Da, asta i-am spus, dar cu cuvinte mult mai dure, recunoscu el. Mi-ar plăcea să aflu, înainte de sfârșitul verii, dacă m-am înșelat sau nu însurându-mă cu tine și dacă tu ai fost întreagă la minte atunci când ai acceptat.

Rory se ridică ; ea îl auzi mișcându-se în spatele ei. Din nou, mâna lui îi mângâie ceafa și îi desfăcu părul pe care ea și-l strânsese la spate într-o coadă. Apoi începu să râdă și se duse la ușă. Deirdre se simți cuprinsă de un sentiment nou, un amestec ciudat de dorință și de teamă. Trăind alături de Rory în acest ținut izolat, ea era la dispoziția forței lui fizice și a temperamentului său imprevizibil.

Se hotărî să iasă din casă. Simțea nevoia să fie singură și să se gândească la toate cu mult calm.

— Rory, mă duc în sat, după cumpărături.

*
* *

Mașina gri sălta pe șoseaua plină de hârtoape, trecând prin băltoace. Vremea era umedă, iar vântul îndoia crengile copacilor și făcea să tremure

frunzele tufişurilor. Norii plumburii alunecau grăbiţi pe cer, iar rafalele de ploaie semănau cu nişte imense perdele cenuşii. Deirdre distingea cu mare greutate drumul, cu toate că ştergătoarele de parbriz îşi făceau datoria.

În cursul săptămânii, ea se înţelesese cu femeia care făcea menajul să vină să se ocupe de gospodărie, şi învăţase să lucreze cu Rory.

Deirdre îşi muşcă buzele şi strânse mai tare volanul. Încă nu-l cunoştea foarte bine, motiv pentru care între ei nu exista, de cele mai multe ori, decât tăcerea sau o tensiune crescândă. Profitase de faptul că trebuia să facă aprovizionarea, ca să scape vreme de câteva ore.

O siluetă pe şosea îi atrase atenţia. Zări un bărbat mergând agale şi când se apropie recunoscu umerii largi, pălăria cu pene şi cizmele înalte. Se opri lângă el şi coborî geamul maşinii.

– Vrei să urci ?

– Da, mulţumesc, răspunse Dougal Fairlie, întorcându-se spre ea. Eşti foarte amabilă. E o zi bună de pescuit, dar nu pentru un simplu muritor ca mine. Tot ce-mi doresc este să mă întorc acasă, să mă aşez în faţa focului, cu o ceaşcă de ceai şi cu felioare de pâine prăjită unse cu unt, pregătite de mama. Accept oferta ta, cu condiţia să vii să iei ceaiul cu noi.

– Mi-ar face o deosebită plăcere, spuse ea, înăbuşindu-şi vocea conştiinţei, care o acuza că nu voia să stea singură cu Rory.

Dougal îşi puse coşul şi undiţa pe banchetă din spate, apoi se aşeză lângă Deirdre. Răspândea un miros plăcut de lână udă şi de tutun de pipă.

— De ce n-ai mai trecut pe la noi ? îl întrebă ea.

— N-am îndrăznit... nu știam dacă am fi fost bineveniți.

— Ce idee !

— Tu și Rory sunteți în luna de miere. Cum să mai aveți timp și pentru vecini ?

Vorbea cu atâta convingere încât ea îl bănui că avea alte motive pentru care nu trecuse pe la ei.

Deirdre se făcu albă la față.

Ea și Rory nu erau în călătorie de nuntă ; pentru asta trebuiau să se iubească. Dar Rory n-o iubea. Și ea ?

Ce simțea ea pentru soțul ei ? Milă, fiindcă era viguros, dar orb ; admirație pentru curajul și hotărârea lui ; și mai presus de toate, o teamă cumplită, absurdă, care o îndemna s-o ia la fugă ori de câte ori o atingea, împiedicând-o să i se dăruiască

— Rory se întreabă ce-i cu voi. Spune-mi, le-a făcut cumva vreun rău alor tăi ?

Dougal tresări. Își scoase pipa și și-o vârâse între buze fără s-o aprindă. Privea drept în fața lui, cu ochii pe jumătate închiși. Calm, cu gesturi lente, Dougal era opusul lui Rory, al cărui temperament nervos și agitat se manifesta prin mișcări rapide și hotărâte și prin vorbe dure, care adesea răneau.

— Greu de spus, zise el într-un târziu ; se poate foarte bine s-o fi *făcut*, după cum se poate la fel de bine să n-o fi *făcut*.

— Ce răspuns ambiguu ! Cred că, de fapt, tu știi foarte bine dacă Rory a făcut sau nu vreun rău.

– Recunosc, poate să pară ciudat, dar nu pot fi sigur sută la sută ; tot ce știu este că ar fi fost în stare s-o facă.

– Ai putea să-mi spui ce anume se crede că ar fi putut face ? întrebă ea, puțin intrigată de vorbele lui care-l compromiteau pe Rory.

– Nu, mi-e imposibil ; dar vei afla, poate, de la altcineva. Nu e ceva de povestit unei tinere căsătorite și... în nici un caz în timpul lunii de miere.

Lui Deirdre îi îngheță sângele în vene. I se uscase gâtul. Înghițea nervos, continuând să conducă mașina pe șoseaua ce traversa landa.

– Dragul meu Dougal, oftă ea, mi-ai sugerat ideea unui adevărat... criminal. Sper că n-a încercat să te omoare.

Tânărul se crispă și se făcu alb la față. Buzele îi tremurau sub nasul acvilin.

– Rory n-a mai fost pe insulă de la vârsta de cincisprezece ani, spuse Deirdre. Așa că...

– Nu-i adevărat, era aici acum cinci ani.

Refuzul lui Rory, sau mai curând neputința acestuia de a vorbi despre el însuși și despre trecutul său o făcea să pară ciudat de neștiutoare în ceea ce-l privea pe soțul ei. Nu știa ce să răspundă și-i fu recunoscătoare lui Dougal când acesta schimbă subiectul.

– Îți place insula noastră ?

– Da, foarte mult, deși n-am vizitat-o încă pe toată ; ne plimbăm numai pe plajă, după-amiaza.

– N-ați fost niciodată la promontoriu ?

– Nu. De obicei, o luăm în direcția opusă. Lui Rory îi place să se așeze pe stânci, acolo unde râul se varsă în mare, și să asculte clipocitul apei ce se

loveşte de pietre. E un loc minunat, de unde poţi vedea tot felul de păsări.

— Trebuie să mai vezi şi alte locuri... să te plimbi peste tot.

Deirdre oftă.

— Mi-ar plăcea să văd totul, dar Rory nu se poate aventura pe un teren accidentat, nu vede obstacolele.

— A mai fost pe-acolo, spuse Dougal.

Golful în formă de U apăru după o cotitură ; apa de culoare cenuşie era agitată, iar pe promontoriu se înălţa, ameninţătoare, clădirea mare şi întunecată.

Cinci minute mai târziu, Deirdre oprea maşina în faţa porţii. Se grăbiră să ajungă pe verandă, sub ploaia deasă care le pătrundea prin haine.

Dougal îşi scoase cizmele, scurta udă şi pălăria, apoi o ajută pe Deirdre să-şi dezbrace hanoracul şi o conduse într-o bucătărie imensă, bine încălzită.

O femeie mărunţică, dar voinică, tocmai punea un vas cu apă la fiert. Părul negru, cărunt la tâmple, şi-l împletise într-o coadă groasă, răsucită în jurul capului.

Se uită la noii-veniţi şi le zâmbi. Ochii ei negri erau blânzi.

— Mă aşteptam ca Dougal să te aducă aici.

Înaintă şi-i întinse mâna lui Deirdre.

— Eşti soţia lui Rory ; numele meu este Margot Fairlie, sunt mama lui Dougal.

— Foarte încântată să vă cunosc, doamnă Fairlie. Sunt de-a dreptul impresionată să mă aflu

în casa în care Alastair Darroch şi-a scris minunatele lui cărţi. Mama mea era pasionată de mitologia celtă şi le-a citit pe toate.

– Din cauza asta ţi-a şi pus numele Deirdre, încuviinţă Margot zâmbind. Legenda asta îmi place foarte mult, dar sper ca dumneata să ai parte de mai multă fericire decât „Deirdre cea îndurerată". A pierit în mod tragic. După ce bem ceaiul, îţi voi arăta biroul tatălui meu şi unele dintre manuscrisele lui, dacă te interesează.

– Aş fi încântată, spuse Deirdre.

Se simţea foarte bine în preajma acestei femei blânde şi înţelegătoare.

– Mă duc sus să-mi pun alţi pantofi, spuse Dougal. Să le spun gemenilor să coboare ?

– Da, te rog. Tocmai am făcut nişte chifle şi copiii nu vor putea să reziste, îl asigură Margot.

Ea o conduse pe Deirdre de-a lungul unui culoar ce dădea într-o cameră luminoasă. Perdelele din dantelă erau trase, lăsând să se vadă o uşă-fereastră prin care se zărea marea. Mobila grea, în stil victorian, lustruită şi închisă la culoare, ocupa tot spaţiul, iar peretele principal era ocupat de un tablou monumental, înfăţişând un peisaj din Highlands.

Lângă foc, pe podea, erau aşezate două persoane, la cele două capete ale unei mese joase pe care se afla un joc. Un băieţel, a cărui claie de păr blond încadra o faţă delicată, se uita la Deirdre cu ochii lui cenuşii, luminoşi, dar ciudat de goi, de inexpresivi. O femeie slăbuţă, de vreo treizeci de ani, cu părul castaniu tuns scurt şi ochii de un albastru intens, ridică şi ea capul.

— Kirsty, Alan, spuse Margot, v-o prezint pe Deirdre Mallon ; a venit să ia ceaiul cu noi. Fiți amabili și stați de vorbă cu ea, în timp ce eu o să pregătesc ceaiul.

— Unde e tata ? întrebă Alan. Vreau să-l văd. A prins pește ?

— E sus ; rămâi aici.

— Nu, nu vreau ! Vreau să-l văd pe tata. M-am săturat să mă joc cu ea.

Dintr-o săritură, copilul se întoarse spre Kirsty, apoi se răsuci pe călcâie și ieși în fugă din cameră. Îl auziră urcând scara și strigându-l pe tatăl său cu o voce pițigăiată.

Margot Fairlie părea stânjenită. Îi luă apărarea nepotului său.

— Iartă-l, Kirsty, că vorbește așa cu dumneata ; ai atâta răbdare cu el !

— Nu are nici o importanță, doamnă Fairlie, o asigură tânăra, cu un surâs încântător, dar pe un ton tăios și rece. Va trebui să treacă un timp până se va obișnui cu mine ; nu este nici o grabă.

— Deirdre, șezi, te rog ; Kirsty este... era o bună prietenă a nurorii mele ; vine din Canada, unde a lucrat timp de cinci ani.

Margot avu o ezitare, apoi ieși brusc din cameră, pretextând că avea chiflele în cuptor.

Brusc, privirea albastră, critică, ce o studia o făcu pe Deirdre să se simtă prost pentru felul cum arăta.

Îi era rușine de jeanșii vechi și de cămașa largă, de un roșu cam spălăcit. Ar fi vrut să se privească în oglinda din hol, ca să-și aranjeze coafura. Față de fusta gri, impecabilă, a lui Kirsty și bluza elegantă care-i scotea în evidență silueta de-

licată, Deirdre se simțea foarte neglijent îmbrăcată. În afară de asta, avea impresia că era urîșă, o femeie de-a dreptul imensă. În realitate, ea era doar bine făcută, cu umeri largi și un bust plin.

— Iat-o deci pe soția lui Rory, spuse Kirsty cu o voce foarte studiată. Nu ești deloc genul lui ; el adoră frumusețea și eleganța. Cum a putut...

Dar nu-și termină fraza.

— Ce face ? reluă ea.

Deirdre se străduî să nu ia în seamă jignirea și răspunse :

— Foarte bine ; îl cunoști ?

— Da, l-am întâlnit acum cinci ani. Eu eram o fostă colegă de școală de-a Sorchei Fairlie ; ea mă invitase să-mi petrec vacanța aici, iar Rory se afla și el pe insulă. Ne vedeam destul de des. Știi cine era Sorcha, nu ?

Deirdre nu răspunse direct la întrebare.

— E un nume rar, cred.

— Da. În galeză înseamnă „lumină". Sorcha era atât de luminoasă, cu părul auriu, pielea albă ca laptele și ochii scânteietori. De altfel, s-a stins tot ca o flacără.

Kirsty își pocni degetele.

— Vorbești de soția lui Dougal, presupuse Deirdre. Mi-a spus că a murit într-un accident.

Sprâncenele subțiri ale lui Kirsty se ridicară a mirare.

— Dougal ți-a spus ? Nu Rory ?

— Nu. Rory n-a pomenit niciodată despre asta. Dar ce s-a întâmplat, de fapt ?

— Sorcha plecase fără să anunțe pe nimeni, în timpul unei absențe a lui Dougal. Participa la o conferință. E asistent la Facultatea de Botanică a

Universității din Edinburgh, o lămuri Kirsty. În ajun, Rory plecase la Londra, iar Sorcha îl urmase. A fost omorâtă de o mașină, în timp ce cobora de pe trotuar, chiar în fața gării de unde trebuia să ia trenul, ca să se ducă după Rory.

— Plecase după el ? Deirdre era nelămurită. De ce să se fi întâlnit cu Rory ?

Kirsty o privi cu milă, dar auzind pe hol scârțâitul roților măsuței pentru ceai, își puse un deget pe buze, în semn de avertisment. Apoi schimbă subiectul.

— Rory te-a văzut vreodată ?

— O dată, anul trecut, la o petrecere, mărturisi Deirdre cu reținere. Începeau s-o deranjeze întepăturile tinerei femei.

— Adevărat ? Nu știam că te cunoaște de atâta timp...

— De atunci nu ne-am mai întâlnit decât după ce a fost internat în spital.

— Ah ? Și tu ai făcut pe îngerul păzitor ?

Kirsty râse răutăcios, dar atitudinea ei se schimbă radical în clipa în care tânăra o zări pe Margot care venea cu măsuța pentru ceai. Se repezi într-acolo.

— Dați-mi voie să vă ajut, spuse ea.

— Mulțumesc, Kirsty. Pune-o aproape de canapea ; eu o să mă așez lângă Deirdre.

După amabilitățile nemiloase ale lui Kirsty, Deirdre aprecie grozav ospitalitatea aproape maternă a lui Margot.

— Îmi pare rău că nu e și Rory cu noi.

— Încă se mai teme să iasă din casă... mai ales când e vorba să-și viziteze prietenii.

Margot încuviință ; părea că înțelege. Continuă, în timp ce turna ceaiul :

– Da, mai ales un bărbat ca Rory, atât de plin de viață. Adora ascensiunile, canotajul...

– Și femeile frumoase, strecură Kirsty cu perfidie.

Lui Deirdre nu-i scăpă remarca ; cât despre Margot, era imposibil să-ți dai seama dacă dăduse într-adevăr atenție celor spuse de Kirsty, sau se prefăcea că n-o lua în seamă.

– Colaborezi la cartea lui despre expediție, am auzit, îi spuse ea lui Deirdre. E un noroc, dacă-l poți ajuta.

– Orice dactilografă ar putea, spuse Kirsty.

– Ah, nu, nu sunt de aceeași părere, spuse Margot, contrazicând-o cu blândețe, pe un ton politicos. Are nevoie de cineva care să vadă în locul lui ; nu uita, Kirsty, că el nu-și poate alege singur fotografiile.

Deirdre se gândea că Margot îl înțelegea pe Rory. Dacă s-ar fi dus să-l vadă, l-ar fi ajutat să-și suporte mai ușor infirmitatea.

Privirea ironică a lui Kirsty o stânjenea pe Deirdre. Din fericire, năvălirea în cameră a doi copii înveseli, brusc, atmosfera. În vârstă de aproximativ doisprezece ani, cei doi erau înălțuți, cu fețe luminoase și cu priviri vesele ; aveau părul castaniu, tuns scurt. Amândoi purtau tartane lungi și tricouri albastre, din bumbac și era greu de spus dacă erau băieți sau fete.

– Cine-i asta ? întrebă unul dintre ei, ceva mai slab și mai osos, cu siguranță un băiat.

– Geordie, purtarea ta nu face cinste familiei Fairlie, îl mustră cu blândețe Margot. Deirdre, nu

fi supărată pe ei, se scuză ea. Sunt nepoții mei, Beth și Geordie White, gemenii fiicei mele Jean, două obrăznicături. Copii, ea e Deirdre și s-a măritat cu Rory.

Margot se uită la ei, încercând să adopte un aer cât mai sever cu putință.

— Părinții lor sunt plecați într-o croazieră. Mama voastră nu e deloc de condamnat că a vrut să scape de voi un timp, adăugă ea glumind.

Gemenii se bosumflară.

— O să ne ducem și noi să-l vedem pe Rory ? întrebă Beth. Mi-aduc aminte, când aveam șapte ani, venea la noi și ne povestea tot felul de aventuri.

— Deirdre, trebuie să-i împiedicăm să-l deranjeze pe soțul tău, spuse Margot îngrijorată.

— Dimpotrivă, vizita lor o să-i facă foarte multă plăcere, o asigură Deirdre.

— Pot să merg și eu ? întrebă o voce subțire, din pragul ușii.

Era Alan, călare pe umerii tatălui său.

— Și tu, bineînțeles, răspunse Deirdre.

Copilul îi zâmbi timid, ceea ce pe ea o bucură nespus, cu atât mai mult cu cât Alan nu părea genul de copil care să se apropie prea ușor de persoanele străine.

— Și eu ? Kirsty imită vocea băiatului, apoi adăugă : Vizitele sunt limitate numai la copii ?

— Și tu, și Dougal, și Margot, răspunse Deirdre cu hotărâre.

— S-ar putea să-l deranjăm pe Rory dacă ne ducem toți o dată, spuse Dougal cu vocea lui gravă.

Îl dădu jos pe Alan și-l puse într-un fotoliu, iar el se așeză pe brațul acestuia.

— Dimpotrivă, va fi mult mai uşor să se spargă gheaţa, îi asigură Kirsty.

— Şi de ce, mă rog, ar trebui să se spargă gheaţa ? o întrebă Dougal contrariat.

Kirsty ridică din umeri.

— Până acum n-ai găsit de cuviinţă să-i faci o vizită ; credeam că-l consideri vinovat de ceea ce s-a întâmplat acum cinci ani, declară Kirsty netulburată.

Dougal îşi scoase pipa şi o umplu, vizibil preocupat. Margot îşi făcea de lucru cu ceainicul ; o trimise pe Beth să aducă apă caldă. Apoi începu să-i pună întrebări lui Deirdre cu privire la familia şi la munca ei, încercând astfel să umple tăcerea penibilă care se aşternuse în cameră.

CAPITOLUL CINCI

Conversaţia luă curând o întorsătură mai generală. Apoi, Deirdre urcă împreună cu Margot la etajul al doilea, în biroul în care Alastair Darroch îşi scrisese cărţile.

Era o cameră mică şi austeră, aproape monahală, cu o vedere largă asupra golfului şi mai departe, spre mare.

— Pe timp frumos, se vede până la Mull of Kintyrie, îi spuse Margot. Tata susţinea că atunci când vizibilitatea era perfectă, el zărea chiar şi insula Rathlin, în largul coastei irlandeze, cu binoclul, bineînţeles.

— Insula Jura este locul ideal pentru cineva care vrea să scrie, spuse Deirdre. Liniştit, izolat şi stimulează imaginaţia. Locuiţi aici tot timpul ?

— Nu, numai vara. În restul anului locuim la Edinburgh.

— Fiica dumneavoastră va veni aici să-şi ia copiii când se va întoarce din călătorie ?

— Bineînţeles, nimic nu o poate reţine multă vreme departe de locurile acestea ; iubeşte insula, ca noi toţi de altfel. „Jura" înseamnă „insula cerbilor" ; aici trăiesc o mulţime de rumegătoare

sălbatice, dar Jean, fiica mea, preferă s-o numească „insula ei dragă".

— Rory mi-a povestit că el și Dougal obișnuiau s-o ia cu ei și pe Jean atunci când făceau ascensiuni.

Margot zâmbi unei amintiri.

— Da, au escaladat vârful cel mai înalt, supranumit „colina aurită", dar și alte două vârfuri. Domnișoara Beaton și cu mine eram înnebunite de frică. Plecaseră la plimbare într-o după-amiază, urmând să se întoarcă seara. Dar nu se întorceau. Îmi treceau prin minte tot felul de catastrofe, că se rătăciseră, sau căzuseră și se loviseră. Domnișoara Beaton, biata de ea, se frământa îngrozitor ; Rory îi fusese încredințat pe timpul vacanței și ea avea foarte multă grijă de băiat. Dar Rory era mult prea voluntar pentru ea, cu toate că nu avea decât cincisprezece ani.

— Rory mi-a spus că era o rudă de-a lui... cea care i-a lăsat moștenire casa de-aici, de pe insulă.

— Așa este. Era mătușa lui, sora lui Roderick Beaton, bunicul lui Rory. De altfel, Rory a primit numele bunicului său. Rory vine de la Roderick. Pari căzută pe gânduri...

— Da, într-adevăr. Știți, Rory nu mi-a vorbit niciodată despre familia lui.

— Atunci o să-ți spun eu tot ce știu, sau mai curând ceea ce am aflat de la domnișoara Beaton ; poate că nu este chiar tot adevărul, pentru că avea multe secrete... o doamnă bătrână și nobilă, adăugă Margot cu respect. Rory a rămas orfan de mic și o fost încredințat bunicii lui dinspre mamă. Dar copilul s-a îmbolnăvit și a fost internat într-o casă de copii.

Deirdre era nedumerită.

— Dar domnișoara Beaton nu-l putea lua la ea ?

— Nu era chiar atât de ușor ; ea era singură și, în plus, lucra ca supraveghetoare într-un spital ; în afară de asta, ar fi trebuit ca mai întâi să-l găsească pe Rory.

— Să-l găsească ?

— E o poveste foarte complicată, în urma căreia familia s-a destrămat. Asemenea evenimente au loc atunci când smulgi rădăcinile unui copac : crengile nu mai sunt legate unele de altele. Grace și Roderick Beaton s-au născut în casa în care locuiți voi acum. Familia Beaton trăia acolo de mai multe generații Dar, la fel ca majoritatea tinerilor din vremea aceea, ei au părăsit insula, venind pe continent, în speranța unui trai mai ușor. Margot trase aer în piept, apoi continuă. Roderick s-a angajat în marina comercială, la fel ca majoritatea insularilor ; s-a căsătorit și a avut o fată. Dar pe mare a contactat o boală și a murit undeva în străinătate. Soția lui s-a recăsătorit și a rupt relațiile cu Grace Beaton. Câțiva ani mai târziu, Grace a descoperit într-un spital o asistentă care-i era nepoată, fiica fratelui ei. Aceasta suferise mult din cauza tatălui vitreg și era foarte bucuroasă să întâlnească o rudă din partea tatălui ei. Dar a izbucnit războiul și Grace a fost trimisă într-un spital militar. Totuși, a păstrat legătura cu nepoata sa, cu care corespondă regulat. Astfel a aflat că tânăra cunoscuse un pilot de care se îndrăgostise.

— Tatăl lui Rory ! ghici Deirdre.

Margot încuviință.

— Da. A fost o poveste scurtă, cum se întâmplă în război. S-au căsătorit în timpul unei permi-

sii ; curând, el a plecat și a dispărut într-o luptă aeriană, deasupra Canalului Mânecii. Soția lui era însărcinată ; nu știa unde locuiau socrii ei și nu avea cum să-i anunțe. Așa că s-a întors acasă, la mama și la tatăl ei vitreg, unde a născut copilul. Se pare să la scurt timp după aceea, a murit și ea, pentru că, de atunci, Grace n-a mai primit nici o veste de la nepoata ei.

— O adevărată nenorocire, șopti Deirdre.

Margot ridică din umeri, resemnată.

— La vremea aceea, era ceva obișnuit. După armistițiu, domnișoara Beaton a încercat s-o găsească pe cumnata ei, deci și pe Rory, dar aceasta, adică bunica lui, murind, el fusese internat într-o casă de copii.

— Încep să înțeleg, spuse Deirdre.

— Asta e bine, pentru că Rory e foarte orgolios și rezervat când e vorba de familia Beaton și nu simte nevoia să se destăinuiască nimănui. Margot se întunecă la față ; se gândea, cu siguranță, la aluziile făcute de Kirsty. Totuși, strânse brațul lui Deirdre, zâmbind cu bunăvoință. Sunt fericită că a întâlnit o fată ca tine și tocmai într-un moment în care avea mai multă nevoie.

Deirdre se îmbujoră de emoție.

— Sunteți foarte amabilă. Să știți că fac tot ce pot ca să-l ajut, cu toate că mi-e foarte greu. Se simte inferior celorlalți oameni. Vă rog să-i faceți o vizită, altfel o să creadă că v-a supărat cu ceva.

*
* *

Deirdre conducea repede, chiar imprudent ; își dădea seama că întârziase și mai trebuia să treacă și pe la băcănie...

Casa era la fel de liniștită, tăcută, chiar și în lumina violetă a unei zile cu furtună, iar golful era atât de bine adăpostit, încât numai câteva creste albe tulburau cenușiul cu reflexe vinețiu al apei.

Frânele scrâșniră și mașina se opri.

Deirdre intră în casă cu brațele încărcate de pachete. Avea inima strânsă, era speriată... Dacă Rory, furios din cauza absenței ei îndelungate, comisese vreun gest violent, necugetat...

Deirdre își impuse să rămână calmă și străbătu bucătăria în vârful picioarelor. Din cauza norilor întunecați, apăsători, era aproape întuneric. Focul pâlpâia în cămin. De la radio se auzea o muzică discretă.

Așezat la masă, Rory avea în mână un aparat de fotografiat. Liniștea așternută între cei doi soți era ca un fir întins, gata să se rupă. Pe Deirdre o dureau mușchii din cauza efortului pe care-l făcea să rămână calmă. Ar fi vrut să vorbească, dar nu reușea să articuleze nici un cuvânt. Brațul i se destinse de la sine și punga cu provizii căzu pe jos. Rory tresări.

— Tu ești, Deirdre ?

— Da, îmi pare rău că am întârziat.

Se apucă să așeze proviziile în bufet.

— Ce făceai ?

— Am încercat să pun un film în aparat, răspunse el calm, și până la urmă am reușit. Uite.

Deirdre se mai liniști. Brusc, se simți fără putere și se așeză pe un scaun. Stând cu coatele pe masă, ea se uită la Rory.

Mâinile pe care gerul lăsase cicatrice lucrau cu o îndemânare deosebită. Apoi, Rory se rezemă de spătarul scaunului și zâmbi. Părea foarte mândru de

el. Totuşi, Deirdre îi simţi ezitarea : poate că se aştepta la o reacţie mai deosebită din partea ei.

– Din păcate, nu pot să fac mai mult şi Dumnezeu ştie când voi putea. Uneori, mi se pare că ziua asta n-o să mai vină niciodată.

Disperarea lui era evidentă, cu toate că se stăpânea destul de bine ; vulturul avea să iasă din colivie.

– Nu mai vorbi aşa, o să vezi din nou mai repede decât îţi închipui, îl asigură Deirdre.

– Şi atunci o să te bucuri ?

I se adresase pe un ton lipsit de violenţă şi Deirdre îl privi alarmată. Îi ghicea gândurile, sentimentele ?

Se înfioră şi se ridică brusc, încercând să se prefacă

– Bineînţeles că o să mă bucur. Acum mă duc să pregătesc cina, spuse ea, continuând să despacheteze.

– Dar ce-i cu tine ? Probabil că-i sesizase tulburarea. Pari dezorientată. Ce-ai făcut până la ora asta ? Trebuie să fie târziu.

– Şase şi jumătate. Am vizitat casa lui Darroch. M-am întâlnit cu Dougal pe drum. Ploua cu găleata şi l-am luat în maşină, iar el m-a invitat acasă, s-o cunosc pe mama lui. O femeie minunată. I-ar face plăcere să te vadă... ca şi gemenilor de altfel. Au aflat de accidentul tău şi vor să treacă pe-aici... dacă nu te deranjează.

Trăncănea întruna, ca o meliţă. Trebuia să umple tăcerea cu sunetul vorbelor ei, ascunzându-şi astfel stânjeneala.

– Nu văd nici un motiv pentru care să nu poată veni. E şi Jean acolo ?

– Nu, e plecată într-o croazieră, împreună cu soțul ei. În schimb, am cunuscut-o pe o anume Kirsty ; mi-a spus că te cunoaște.

– Kirsty ? Nu-mi amintesc de ea.

Rory avea mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor și părea să se gândească la ceva. Se bronzase și pielea lui nu mai avea paloarea aceea de om bolnav. Sub sprâncenele stufoase, ochii lui păreau să vadă. Deirdre se îndepărtă de el ; nu putea să-i suporte prezența atât de aproape.

– Oh ! Rory, exclamă ea, râzând nervos. Pentru tine viața nu e decât un drum în care întâlnești diverși oameni, pentru ca imedat să și uiți de existența lor ?

Rory ridică din umeri și se încruntă.

– Nu, nu mă port așa... numai că n-am memoria numelor. Descrie-mi-o pe femeia aceea. Cum e ?

Insista. Părea mult mai interesat, mai aproape de bărbatul pe care-l cunoscuse la petrecerea dată de Toni, sălbatic ca un vultur, liber ca vântul, neavând nevoie de nimeni care să se ocupe de el, de nimeni așa ca ea... Această descoperire o tulbură profund ; tăcea, stăpânită de emoții contradictorii.

– Hai, spuse el nerăbdător, vorbește-mi despre Kirsty, poate reușesc să mi-o amintesc.

Înaintă spre ea și Deirdre își ținu respirația. În timp ce termina de așezat pachetele în bufet, ea făcu portretul tinerei : o fată slăbuță și îngrijită, cu mâini și picioare subțiri, cu părul scurt și cu un ten de piersică. Avea privirea unei persoane mature și foarte sigure de ea. Genul de femeie ca-

pabilă să-l cucerească pe Rory care avea un adevărat cult pentru frumusețe.

– Ar trebui să-ți amintești de ea... e foarte frumoasă, murmură Deirdre.

– La o femeie nu e suficientă numai frumusețea fizică.

Își petrecu mâinile în jurul taliei lui Deirdre, apoi o trase spre el. Ea rămase tăcută și crispată în brațele lui, dar inima îi bătea să-i spargă pieptul, tăindu-i răsuflarea. Simțea un maxilar lipit de tâmpla ei și căldura unui trup de fremătat lângă al ei.

– Frumusețea, continuă el cu blândețe în glas, se manifestă sub diverse forme și în locurile cele mai neobișnuite. De altfel, acolo și este mai puternică, impresionând adânc memoria. Ai un păr frumos, l-am simțit ; și o piele frumoasă pe care am atins-o.

Își trecă obrazul de obrazul ei. Deirdre închise ochii, străduindu-se să domolească dogoarea ce-i cuprinsese trupul și o făcea să se clatine.

– Și ai o voce gravă, profundă, armonioasă ca o vioară, adăugă el. Poate exista ceva mai frumos pentru un orb ?

Deirdre se desprinse, gâfâind, din brațele lui.

– Ți-am vorbit de Kirsty. Dar vocea... vocea ei nu e frumoasă.

– Nu mai mâncăm în seara asta ? Mi-e foame. Eu n-am băut ceai și nici n-am mâncat chiffle făcute de Margot Fairlie.

Schimbase vorba, dar o cuprinsese din nou cu brațele pe soția lui.

– Atâta timp cât o să mă ții așa, n-o să mă pot ocupa de masă, spuse ea, desprinzându-se din brațele lui.

– Nu te mai reții pentru moment, dar să știi că n-o să-mi mai scapi, afurisito.

Acest avertisment o obsedă pe Deirdre tot timpul cât pregăti masa. Era convinsă că el îi simțise crisparea și reținerea. Pe măsură ce se însănătoșea, își recăpăta vigoarea și i se ascuțeau instinctele. Deși orb, Rory nu era deloc un bărbat respingător. Dimpotrivă, virilitatea, trupul viguros și zvelt, mâinile puternice, fața cu trăsături și contururi ascuțite, sub părul negru și des îl făceau extrem de atrăgător.

Noi bănuieli se zbăteau în mintea lui Deirdre, ca un roi de viespi furioase.

– Ai fost aici acum cinci ani ; de ce nu mi-ai spus ?

Rory rămase nemișcat.

– De unde să știu că te-ar putea interesa activitatea mea de acum cinci ani ? răspunse el cu răceală în glas. Eu nu te-am întrebat pe tine ce făceai tu pe vremea aia. Atunci, habar n-aveam unul de existența celuilalt. Dar ce legătură are asta cu viața noastră de acum ?

– Acum cinci ani, aveam aproape optsprezece ani și tocmai terminasem liceul.

Deirdre se gândea că vorbindu-i despre trecutul ei avea să-l determine să facă și el la fel.

Rory se rezemă de spătarul scaunului, cu mâinile în buzunare și cu un aer amuzat.

– Îmi închipui cum arătai... o fustă dreptă, șosete și coadă de cal.

Glumea, dar pe un ton plin de bunăvoință.

— La şcoală purtam o fustă plisată, albastru-închis, o bluză albă şi şosete bej, îl corectă ea cu un aer vesel. În privinţa părului, ai dreptate, îl purtam strâns la spate.

— Acum e rândul meu, bănuiesc. Ei bine, acum cinci ani aveam douăzeci şi nouă de ani, aproape treizeci şi-mi pregăteam prima expoziţie de fotografii ; cele mai multe dintre ele fuseseră făcute cu un an în urmă, în Alpi, în timpul unei ascensiuni.

Încurajată de povestirea lui, Deirdre continua să-şi depene amintirile.

— Aşteptam rezultatul examentului de admitere la universitate. Pe timpul verii lucrasem într-o brutărie de pe Grand-Rue ; îmi plăcea să simt mirosul pâinii care se cocea în cuptor şi mă delectam cu baghete calde, aurii, încă pline de făină atunci când erau scoase din cuptor. Mai erau şi tot felul de produse de patiserie, mai ales sâmbăta. Ecleruri cu cremă şi cu frişcă, prăjituri acoperite cu spumă de vanilie, îngheţate, napolitane roz şi albe, pricomigdale cu nucă de cocos...

— Opreşte-te ! se rugă de ea într-un mod de-a dreptul caraghios. Îmi faci poftă. Şi puteai să mănânci atâtea bunătăţi ?

— Da, când aveam bani să cumpăr.

— De ce nu faci nişte prăjituri ? Aş putea cel puţin să-ţi apreciez talentele culinare.

— Nu... nu sunt sigură că aş reuşi, bâigui ea, puţin surprinsă de propunerea lui. Mi-ar trebui nişte reţete.

— Trebuie să fie o carte de bucate pe-aici pe undeva : mătuşa mea, Grace, făcea prăjituri când stăteam cu ea. Sau de ce să nu-i ceri lui Margot Fairlie ?

— Mda, ai dreptate...

Deirdre se simțea umilită. Rory i se adresa ca și cum ea ar fi avut tot optsprezece ani ; îi căuta o ocupație, ca s-o îndepărteze de el.

— Tot nu vrei să-mi spui de ce ai venit pe insulă acum cinci ani...

Insista, conștientă de eșecul metodei ei. Acum trebuia să atace frontal.

Rory se lăsă pe spate, ținând scaunul în echilibru numai pe două picioare. Ea ar fi vrut să-i spună cât de periculos era acel obicei, dar, după cum aflase în cursul săptămânii precedente, Rory nu admitea să fie avertizat în legătură cu un pericol pe care el nu-l putea vedea sau preveni.

— N-am nici un motiv să nu-ți spun de ce, dacă ții neapărat să știi, răspunse el cu un aer de falsă bunăvoință. Trebuia să vin să văd casa pe care o moștenisem. Trecuseră deja câțiva ani de când murise mătușa mea, sora bunicului, și nu putusem să plec, fiind prea ocupat să fac fotografii și să-mi făuresc o reputație. Ești mulțumită ? Ți-am satisfăcut curiozitatea ?

Vorbea pe tonul ironic al cuiva care și-a pierdut răbdarea.

— Cât timp ai rămas pe insulă ?

— Cam o lună. Dar tu cât timp ai lucrat la brutăria aia ?

Contraataca destul de violent.

— Kirsty pretinde că Sorcha Fairlie a părăsit insula a doua zi după plecarea ta și că a murit în timp ce traversa o stradă, ca să se ducă la gară.

Deirdre rostise toată fraza dintr-o răsuflare, ca și cum s-ar fi temut să nu se răzgândească.

Pleoapele lui Rory nu mai erau decât două crăpături dureroase, iar gura, o linie încremenită. Obrajii i se scofâlciseră și pete maronii îi dădeau din nou un aspect de om bolnav.

– Altceva ce ți-a mai spus ? întrebă el supărat.

– Sorcha era prietena ei.

Rory tăcea, dar din felul cum își trecea degetele prin păr, ea îi înțelese tulburarea.

– Poate că așa a fost, spuse el într-un târziu, ca pentru sine.

– Dar de ce vrea să te vadă ?

Deirdre insista, dorind din tot sufletul să-l audă negând orice fel de acuzație.

El ridică încet capul, ca pentru a o studia mai îndeaproape, dar privirea lui era de nepătruns, aidoma celei a unui sfinx.

– Știu numai că vrea să te vadă, continuă Deirdre, dar n-am întrebat-o de ce, răspunse ea cu indiferență.

– Mai plouă ? întrebă el pe un ton redevenit normal.

Sorcha era un subiect tabu.

– Nu, dar cerul e întunecat și acoperit de nori.

*
* *

Fereastra camerei, ca de altfel toate ferestrele din casă, era mică și tăiată în grosimea zidului de piatră. Era suficient s-o acoperi cu un carton mai gros, ca să împiedici lumina să pătrundă înăuntru. Deirdre aprinse o lampă electrică roșie, apoi, urmând indicațiile lui Rory, amestecă soluțiile, ca să

developere şi să fixeze fotografiile ; după aceea, le turnă în tăvi diferite.

Aceste operaţii o enervau teribil, şi asta nu numai pentru că întreaga calitate a muncii depindea de respectarea instrucţiunilor primite, dar şi pentru că reuşise să-l exaspereze pe Rory.

O considera, cu siguranţă, o pacoste, naivă şi imatură, din cauza întrebărilor pe care i le pusese în legătură cu trecutul lui ; o femeie mai delicată ar fi închis ochii şi l-ar fi acceptat aşa cum era acum.

Prima fotografie înfăţişa nişte munţi acoperiţi de zăpadă ; stâncile scânteiau în soare, crestate de râpe adânci, de un albastru indigo şi ridicându-se la înălţimi ameţitoare pe fundalul unui cer ca de cobalt. Văzând fotografia, Deirdre se sufocă de admiraţie şi-şi uită toate îndoielile. Lucra repede şi cu metodă, supraveghind apariţia probei în soluţie. Penthu fiecare dintre ele, făcea comentarii elogioase la adresa lui Rory. Dar când apăru imaginea a doi bărbaţi legaţi cu corzi, escaladând un perete vertical, ea se opri o clipă.

– Ce e, Deirdre ?

Ea continuă să-i descrie fotografiile una câte una, iar el le identifica ; apoi le etichetă cu grijă şi le puse într-o cutie de metal.

Faptul că lucrau împreună, sub becul colorat care înlocuia lumina obişnuită din cameră îi făcea să devină tot mai conştienţi unul de celălalt. Tensiunea dintre ei creştea şi, ca să destindă atmosfera, Deirdre continuă să povestească despre vizita ei la familia Fairlie. Pronunţa foarte des numele lui Dougal.

Într-un târziu, Rory o opri. Se făcuse târziu şi era timpul să pună materialele la loc. Era aproape noapte, iar în casă se făcea din ce în ce mai întuneric.

Deirdre avu un şoc. Rory stătea sprijinit cu spatele de uşa închisă şi cu braţele încrucişate. În această atitudine degajată se citea o oarecare aroganţă care o îngrijora. Părea că voia într-adevăr să-i blocheze trecerea. Dar se linişti : Rory se afla acolo fără să ştie, doar era orb.

— Se pare că-ţi place de Dougal, spuse el cu un aer indiferent.

— Da, bineînţeles ; e un bărbat blând şi plin de bunăvoinţă. O să mă înveţe să pescuiesc. Aşa că voi putea să te ajut. Şi o să mă ducă să vizitez peşterile de pe insulă. Dar are probleme serioase cu băieţelul lui, un copil ciudat, nu găseşti ?

— Bă da, poate că e smintit, ca şi maică-sa.

— Smintit ? Ce vrei să spui ?

— Însemnat de destin.

În vocea lui răguşită se ghicea o ciudată undă de tristeţe. Fără să vrea, dar obsedat de moartea Sorchei, el deschisese discuţia. Deirdre putea astfel să afle mai multe. Dar mai întâi, trebuia să cureţe tăvile.

— Rory, dă-mi voie, n-am pe unde să trec, îmi stai în cale, spuse ea cu tăvile în braţe.

Nu-i făcea nici o plăcere să facă aluzie la orbirea lui.

— Dar poţi dormi aici, o asigură el cu dezinvoltură.

— De ce ? întrebă ea cu tot calmul de care era în stare.

— Ghici. Îşi bătea joc de ea. Ca să-mi ţii companie. O femeie ca tine, care respectă întotdeauna

convențiile, poate încălca legile sacre ale căsniciei? E timpul să-ți dau câteva lecții...

— Mă duc să fac niște ceai și... mai vorbim, propuse ea, ca să mai câștige timp.

— Să știi că o femeie pe care nu fac decât să mi-o închipui nu mă satisface ; ce părere ai ?

— Nu știu.

Roșie la față, se duse la masă, ca să pună tăvile înapoi. Să iasă pe ușă i se părea deja un lucru foarte greu, chiar imposibil.

— Tu crezi că te-ai purtat corect de când am venit aici ? o întrebă el cinic.

Deirdre se uita la el cu senzația neplăcută că o vedea, că ea nu mai era pentru el numai o siluetă vagă, cenușie, pe un fond luminos. Se simțea prinsă în cursă, încolțită, aflată în fața unei infruntări al cărei rezultat îl cunoștea foarte bine.

— Îmi pare rău, începu ea.

Rory se strâmbă de mânie. O avertizase, nu-i mai suporta scuzele și explicațiile.

— Iar începi !

— Mă gândeam... speram... Oh ! Rory, tu nu mă iubești, o știu...

— Să te iubesc ! izbucni el. Ce vrei să spui ? Să știi că, deși sunt orb, continuă el ceva mai calm, nu sunt de lemn. Am și eu sentimente și... unele nevoi. În ceea ce te privește, am dat dovadă de o răbdare de fier, sperând că te vei obișnui să trăiești cu mine, dar am așteptat destul.

Căută pe dibuite întrerupătorul pe peretele de lângă ușă, și stinse lumina. Camera se cufundă în întuneric.

— Ai stins lumina, gâfâi Deirdre, încercând să vadă prin întuneric.

O rază palidă pătrundea în cameră prin fereastră.

Rory triumfa.

– Acum nu mai ai nici un avantaj. Doi orbi! Suntem la egalitate. O să fie amuzant : ce-ar fi să ne jucăm de-a baba-oarba ?

– Te rog, fii înțelegător, îl imploră Deirdre, simțindu-l înaintând spre ea.

– Nu, în nici un caz, draga mea, răspunse el râzând răutăcios.

Făcând un pas înapoi, Deirdre se lovi de un obstacol ; întinse mâna la spate și dădu peste una dintre barele de aramă ale patului. Imediat, își stabili o strategie de retragere... Traversând în fugă camera, putea ajunge la ușă înainte ca el să-și dea seama ce vrea ea să facă și s-o împiedice să iasă. Dar în același timp trebuia și să-l potolească.

– N-am vrut să-ți înșel așteptările, spuse ea aproape în șoaptă. Dar ne trebuie timp ca să ne obișnuim unul cu celălalt, iar eu am atât de puțină experiență în materie de bărbați.

Ajunsese la marginea patului și, dintr-un salt, fu în partea cealaltă. Rory tăcea, dar ea îi auzea respirația sacadată. Se târî pe pat și vru să se repeadă la ușă, dar se lovi de o masă puternică de oase și de mușchi, care o domina de la înălțimea de un metru optzeci.

– Te-am prins ! șușoti el.

Cu un braț o ținea lipită de el, strâns ca într-o menghină, împiedicând-o să răsufle, în timp ce cu mâna liberă îi explora corpul, așa cum se face în jocul de-a baba-oarba. Degetele lui urcară de-a lungul coapselor, pe șolduri, pe piept, până la gât și la bărbie. Apoi urmară conturul buzelor, într-o

mângâiere uşoară şi se jucară cu vârful nasului cârn; atinseră uşor linia pleoapelor şi a sprâncenelor, alunecară în sus, pipăind mătasea părului. În sfârşit, se opriră pe ceafă şi, cu un gest sigur, eliberară masa grea de păr, ce se revărsă pe umerii lui Deirdre.

— Cred că am prins o femeiuşcă pe cinste, glumi el.

— Nu te credeam în stare să forţezi pe cineva să ţi se supună, îl provocă ea, aroganţă.

— Uite că sunt în stare, după cum şi tu eşti în stare să nu te supui. Mai curând te-ai lupta până mâine dimineaţă decât să te dai bătută.

— Aşa e, răspunse ea cu convingere. Atunci de ce nu-mi dai drumul ?

— Face parte din joc, murmură el. În momentul în care te-am cerut în căsătorie, presupuneam că tu cunoşteai deja regulile jocului şi le acceptai... dar cred că m-am înşelat.

Deirdre era prada unor senzaţii ciudate, răscolitoare, împotriva cărora lupta din răsputeri. Dacă nu reuşea să se smulgă din strânsoarea acelor braţe puternice, avea să fie cât de curând la dispoziţia soţului ei.

— Dacă nu-mi dai drumul...

— Ce-o să se întâmple ?

— Te voi detesta *întotdeauna* ! strigă ea disperată, urându-l deja pentru că n-o lua în serios.

— Ia te uită ! Măi să fie, devii violentă ! Treci de la o extremă la alta. Dragoste şi ură. Şi-ţi place cuvântul *întotdeauna*. Eu unul nu-l folosesc niciodată. Pe mine mă interesează ce se întâmplă „acum", în clipa asta, când eşti soţia mea. Nu a altuia, „a mea".

Aceste cuvinte posesive şi arogante o tulburau pe Deirdre, dar raţiunea o îndemna să nu le ia în seamă. Nu mai era o adolescentă romantică şi n-avea să se înhame de bunăvoie la jugul autorităţii masculine.

– Am multe lucruri să te învăţ, neştiutoare mică ce eşti, dar să ştii că n-am s-o fac împotriva voinţei tale. Am eu alte mijloace.

Deirdre ridică repede capul, înfruntându-şi soţul într-o ultimă tentativă.

– Nu eşti corect, îl acuză ea.

Dar era învinsă. El îi cuprinse buzele cu gura, într-un sărut ca o văpaie. În capul lui Deirdre explodă ceva, ca o încărcătură de dinamită, care o făcu să-şi piardă orice urmă de control.

CAPITOLUL ȘASE

Pe Deirdre o trezi sunetul unei voci : nu era sigură că nu visează.

Dar strigătul se auzi din nou, tare, însă ciudat de nedefinit ; putea fi și al unei femei și al unui băiat cu vocea în schimbare.

Deirdre deschise, prudentă, ochii. Privi perna de lângă ea și constată cu surprindere că Rory nu mai era lângă ea. Patul era gol.

În lumina soarelui, pereții camerei erau de un galben luminos. Deirdre se ridică în capul oaselor. Prin ușa întredeschisă, auzi pentru a treia oară chemarea.

— Hei ! Deirdre, Rory, e cineva aici ? E timpul să vă sculați.

Ea recunoscu vocea lui Kirsty și aruncă o privire vinovată spre ceasul deșteptător. Era trecut de zece. Dormise mai mult decât de obicei ; dar de ce n-o trezise Rory, ca în fiecare dimineață ?

Cu siguranță că se dusese să-i deschidă lui Kirsty. Totuși, dinspre bucătărie nu se auzea nici un zgomot. Unde se dusese ?

O cuprinse o teamă ciudată. Dacă Rory ieșise din casă și căzuse ? Deirdre se dădu repede jos din pat. Dar în clipa aceea, auzi :

– Bună dimineaţa, Rory Mallon. Te recunosc chiar dacă ţi-ai pus ochelarii ăştia negri.

Ochelari negri ! Rory nu-i mai pusese de când sosise pe insulă.

– Iar eu ţi-am recunoscut vocea, Kirsty Brown. Cărui fapt îi datorăm onoarea acestei vizite ?

– Am venit să vă văd, pe tine şi pe soţia ta... dacă mai e pe-aici, preciză Kirsty. Ce-ai făcut cu ea ? Am strigat de mai multe ori şi nu mi-a răspuns ? Te-a şi părăsit ?

Kirsty avea un fel enervant de a-l provoca incontinuu.

– Nu, nu încă, glumi Rory. Te aşteptai să mă părăsească ?

– În ziua în care am cunoscut-o, când Dougal a invitat-o să ia ceaiul împreună cu noi, părea foarte fericită să scape de tine pentru câteva ore... Situaţie era mai curând comică, urmă Kirsty, cu un râs răutăcios. Era dezorientată ca un câine lăsat în ploaie. Lui Dougal i s-a făcut milă de ea şi a invitat-o în casă.

Deirdre abia se stăpânea să nu se aplece pe fereastră şi să strige :

– N-o asculta, Rory, nu-i adevărat, minte. Dougal n-avea nici un motiv să se înduioşeze. Dimpotrivă.

Se repezi să-şi caute o bluză curată şi tocmai se îmbrăca în clipa în care Rory intră în cameră.

– Deirdre, eşti gata ? o întrebă el cu blândeţe în glas.

– Da, am terminat. Ar fi trebuit să mă trezeşti. Unde ai fost ?

– Am fost să mă plimb până la pârâu.

Era prima oară că ieșise singur. Deirdre fu cuprinsă de o gelozie inexplicabilă.

— Credeam că te-ai îmbrăcat deja.

— Da, da, aproape ; mai am să-mi pun bluza. Ce-a vrut Kirsty ?

— Ai auzit-o foarte bine ; de ce mă mai întrebi?

O luă în brațe. Dar ea se smulse din îmbrățișare, străduindu-se să-și înfrângă dorința de a se cuibări la pieptul lui și de a-și lăsa umerii mângâiați de mâinile lui puternice. Se temea de atingerile lui care o făceau să-și piardă controlul asupra propriilor simțuri și emoții.

Rory se miră de reținerea ei.

— De ce ?

— Știi tu de ce, răspunse ea. Pentru că acționezi împotriva voinței, împotriva dorințelor mele.

Rory se strâmbă, zeflemitor.

— Asta e ce „gândești" tu, nu ce „simți". Cât timp o să continui să te minți pe tine însăți ? Pe mine nu mă păcălești. Îți place să fii iubită, îți place să fii a mea, Deirdre !

Se simți străbătută de un fior de revoltă. El își dădu seama și se îndepărtă de ea, sprijinindu-se de birou, cu brațele încrucișate. Pe buze îi flutura un zâmbet ironic.

— Kirsty a venit să ne invite la un picnic ; ai vrea să mergi ?

— De ce numai eu ? întrebă ea brusc.

El ridică din umeri, plictisit.

— Mă gândeam că ar fi o schimbare pentru tine. Probabil că te-ai săturat să tot stai închisă între pereții ăștia și să mă asculți pe mine vorbind întruna despre munții Kumoa.

— Oh, deloc, negă ea cu convingere. Munca pe care o facem împreună nu mă plictisește... și nici nu mă obosește. Ba chiar îmi place foarte mult.

— Dacă vrei să vizitezi insula, ar trebui să te duci cu ei, insistă el.

Deirdre își vâri bluza în fustă, apoi se duse la oglindă, să-și lege părul. Renunțase la coc, de când Rory i-l desfăcuse în mai multe rânduri. Părul liber în jurul feței o transforma complet ; părea mai puțin sobră, mai feminină. Metamorfozată.

Era pe cale de a se schimba ; încet, e adevărat, dar definitiv.

Uneori, își dorea să-i aparțină lui Rory, să fie iubită de el ; alteori, fugea de el și redevenea o fată rece, mândră și sfidătoare, inaccesibilă pasiunii.

Luă o panglică și cu o singură mișcare a capului își aruncă tot părul pe spate, ca să-l poată lega. Uitându-se în oglindă, văzu că era cam palidă, dar ochii de un verde adânc îi străluceau, iar buzele păreau mai pline.

Înainte de a intra în bucătărie, se opri o clipă ; vocea ascuțită a lui Kirsty ajungea până la ea.

— Ai înțeles ? Dougal știe. De-asta nici n-a venit să te vadă.

— Ce știe ? întrebă Rory plictisit, apoi adăugă : De ce să nu spunem lucrurilor pe nume, Kirsty ? Și să terminăm o dată cu aluziile astec care nu fac decât să mă enerveze.

Deirdre ar fi vrut să vadă reacția lui Kirsty.

— Știe unde se ducea Sorcha atunci când a fost lovită de mașina aceea.

— Ah, da ?

Întrebarea fusese rostită pe un ton de-a dreptul impertinent, ceea ce însă n-o descurajă pe Kirsty, care continuă :

– Se ducea să se întâlnească cu tine.

Kirsty triumfa.

– Și de unde știa Dougal că ea venea la mine ?

– Întoarce-te cu cinci ani în urmă și ai să înțelegi ; nici nu e prea greu, de altfel, adăugă ea, enervată de calmul lui Rory.

Acesta spuse :

– Dougal era plecat o mare parte din timp. Cum putea el să știe ce se întâmplase... dacă nu i-a spus cineva ? Dacă nu i-ai spus *tu* ?

Deirdre se hotărî să intre în bucătărie, ca să pună capăt acelor acuzații nemiloase.

– Bună, Kirsty. Scuză-mă, eram încă în pat când ai strigat, spuse ea pe un ton jovial.

– Bună, Deirdre.

– Rory, te rog, aș vrea să merg și eu cu Dougal și cu gemenii la picnic...

Kirsty o întrerupse :

– Rory, vii și tu ?

– Nu, mulțumesc ; atâta vreme cât nu văd, prefer să mă abțin. Nu mi-ar face nici o plăcere să-mi etalez infirmitatea în văzul tuturor.

– Și o lași pe Deirdre singură ? întrebă ea mirată.

– Sunt soțul ei, nu paznicul, răspunse Rory ; soția mea este absolut liberă.

Deirdre o conduse pe Kirsty până pe verandă. Înainte de a pleca, tânăra se întoarse.

– Ar trebui să-i ceri să vină cu tine.

– Nu vrea... și...

— Trebuie să insişti să te însoţească. Să te plimbi cu Dougal fără el... lumea ar bârfi, s-ar gândi la ce e mai rău. Rory ar fi trebuit să se însoare cu o femeie... cu o femeie mai în vârstă, mai puţin blândă, mai puţin supusă. Tu eşti încă o puştoaică.

— Cu cineva ca tine, poate...

Mânia lui Deirdre izbucnise brusc.

— Poate. Dacă n-ar fi fost Sorcha, acum cinci ani, aş fi fost eu. Mai ales că nu-i eram deloc indiferentă.

— Nu te cred ! strigă Deirdre.

— De ce nu ? întrebă Kirsty cu un aer de superioritate. Nevinovată mică ce eşti ! Mai ai multe de aflat despre soţul tău. Doar nu-ţi închipui că ai fost singura femeie din viaţa lui. Din ochii lui Kirsty ţâşneau fulgere de mânie. Întreabă-i de ce se teme să vină astăzi la casa lui Darroch. De ce îl evită pe Dougal ? Te asigur că răspunsul o să te intereseze foarte mult. Pe curând, dragă doamnă Mallon.

Kirsty plecă, iar Deirdre se întoarse încet în bucătărie. Rory era acolo, cu coatele pe masă. Îşi scosese ochelarii şi îşi freca nervos pleoapele. Ea se apropie de el şi-i puse o mână pe umăr.

— Ce-i cu tine ? Ce te frământă ?

Rory îşi luă mâinile de la ochi şi bâjbâi după ochelari.

— Nimic, răspunse el sec. Absolut nimic.

— Nu-i adevărat. Te dor ochii ?

— Nu.

— Atunci spune-mi ce te frământă, insistă ea.

— Îţi repet că nimic, răspunse el iritat.

— Bine, să admitem. Dar până acum n-ai mai ieşit niciodată singur.

— Ţi-am lipsit chiar atât de mult ? glumi el.

— Te simți mai bine atunci când îți împarți grijile cu cineva.

— Nu sunt de acord. Prefer ca pe ale mele să le păstrez numai pentru mine. Nu văd de ce-ar trebui să știi absolut totul.

— Pentru că suntem soț și soție.

— Și asta îți dă dreptul să cunoști totul despre viața și sentimentele mele? Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc.

— Oh, încetează, te rog!

— De ce? Tu ești inteligentă și foarte cultivată, dar nu cunoști decât teorie. Ai învățat la școala cărților, nu la cea a vieții. Ești vie, respiri, dar încă n-ai trăit cu adevărat. N-am dreptate? Viața ta de femeie încă n-a început.

— Dragul meu, răspunse ea sec, nu crezi că ți exagerezi importanța de soț? Dacă n-am trăit, cum spui tu, înseamnă că înainte de a te cunoaște nici n-am existat.

— Dar nici măcar nu-ți închipuiai ce este acela un sărut, răspunse el pe un ton ceva mai blând.

Lui Deirdre i se înmuiaseră picioarele; se simțea umilită. Se lăsă să cadă pe scaunul cel mai apropiat.

— E ca și cum aș săruta pe cineva care a dormit timp de o sută de ani, continuă el. Acum înțeleg ce-a simțit prințul când a întâlnit-o pe „Frumoasa din pădurea adormită".

În afară de basme cu zâne, alte cărți n-ai prea citit, asta e clar.

— Nici pe astea nu le citeam, răspunse el calm. Mi le spunea bunica. Și numai când eram foarte mic.

Deirdre se repezi la maşina de gătit şi începu să mânuiască cratiţele, făcând un zgomot care-i trăda starea sufletească. O domina, în special, un sentiment de ură, o pasiune veche pe care se străduise s-o înăbuşe pentru totdeauna şi pe care n-o mai simţise de multă vreme pentrtu nimeni.

„Am să te urăsc toată viaţa", îi spusese ea lui Rory, mai mult dintr-o teamă care-o îndemnase să-l respingă, cu câteva nopţi în urmă. Îl detesta pentru că o făcuse să iasă dintr-un somn lung, trezindu-i dorinţe pe care nici nu le bănuia ; făcuse din ea femeia lui, sclava lui.

Mâncară într-o tăcere neobişnuită şi, după ce strânse masa şi spălă vasele, Deirdre se pregăti să se ducă la casa lui Darroch. Între timp, îi mai trecuse supărarea ; se întoarse către Rory.

— Aş vrea să vii cu mine. Nu pot să te las singur.

— Iar începi.

— Ce ?

— Să te porţi cu mine ca o cloşcă ce-şi cocoloşeşte puii.

— Chiar că nu mai înţeleg nimic. Se pare că ţie într-adevăr ţi-e frică să te întâlneşti cu Dougal.

— Şi de ce mi-ar fi ?

Ea înghiţi în sec, speriată de ceea ce spusese.

— Continuă, Deirdre. Nu poţi să aduci o asemenea acuzaţie, pentru ca apoi să te dai la o parte.

— Te temi să te întâlneşti cu el pentru că i-ai furat soţia.

Acum că bănuielile fuseseră scoase la lumină, Deirdre se simţea uşurată.

— Nu pretind să mă măsor cu principiile tale morale atât de înalte, răspunse el cu răutate, dar

nu m-am coborât niciodată atât de jos încât să fur o femeie, mai ales dacă aceasta aparținea altui bărbat. Așa că nu mă tem să-l întâlnesc pe Dougal, e clar ?

O domina cu înălțimea lui și Deirdre se întrebă dacă el era conștient de prestanța și de farmecul pe care le degaja.

— Da, da, e clar, îl asigură ea, cu vocea ușor tremurată, numai că eu nu te cred.

Jignirea ei îl lovi în plin. Alb ca varul, Rory o apucă de umeri și o scutură cu brutalitate.

— De ce nu mă crezi ? De ce ?

— Faptul că sunt soția ta nu mă obligă să iau de bun tot ce spui tu. Vorbea cu multă reținere, străduindu-se să imite felul în care i se adresase el. Eviți să răspunzi la întrebările mele, nu-mi vorbești niciodată de viața ta, nu-mi faci nici o confidență. Așa că pot foarte bine să bănuiesc că-mi ascunzi o faptă de care ți-e rușine. De furie, Rory strânse buzele. Acum o ura, așa cum îl urâse și ea pe el. Dar, lucru ciudat. Deirdre triumfa pentru prima oară ; trezise în el sentimente de o violență extremă

— Ce să fac ca să te conving ? întrebă el, scrâșnind din dinți. Nu mi-e frică de Dougal și nu i-am luat nevasta.

Vocea lui, ușor ezitantă, trăda multă supărare.

— Vino cu mine la casa lui Darroch.

I se adresa ca într-o rugăciune.

Rory cedă.

— Iată o schimbare de tactică... metoda „cu duhul blândeții". Vin cu tine la Dougal, dar la picnic, nu. Ne-am înțeles ?

Mergând pe drumul ce ducea spre casa de pe

promontoriu, Deirdre se simţea aproape fericită. De-o parte, marea care scânteia în soare, unduindu-se pe un fond de lumină galbenă, dincolo de dealurile verzi care se jucau de-a v-aţi ascunselea într-o ceaţă violet. De cealaltă parte, landa presărată cu arbuşti înfloriţi. Când ajunseră pe creastă, Deirdre zări petele întunecate ale turmelor de pe păşunile smălţuite cu flori galben-închis

Se apropiară de casă ca doi îndrăgostiţi, mână-n mână şi râzând veseli. Margot stătea în pragul uşii, împreună cu gemenii şi cu Alan.

— Ce drăguţ din partea ta, Rory, că ai venit aici după atâta timp, spuse ea, fără nici un fel de ezitare.

— Bună dimineaţa, spuse Geordie, uitându-se curios la Rory. Chiar eşti orb ?

— Asta trebuie să fie unul dintre gemenii teribili, spuse Rory.

— Geordie, spuse Margot printre dinţi. Jean nu l-a învăţat să-şi ţină gura... uneori spun prostii.

— Nu. Văd forme foarte vagi, dar fără culoare, răspunse Rory la întrebarea copilului.

Dougal se apropie şi el de ei. Avea mersul stângaci al cuiva care se simte stingherit şi preferă să nu fie luat în seamă.

— Ce mai faci, Doug ?

Rory întinse mâna în direcţia din care venea zgomotul de paşi.

— Foarte, foarte bine, mormăi Dougal, strângând mâna întinsă.

În gestul lui era o oarecare reţinere.

— N-am venit pentru picnic. Am însoţit-o numai pe Deirdre, ca să fiu sigur că ajunge cu bine.

Gluma lui fu urmată, imediat, de un râs general.

Geordie, Beth și Alan se lipiseră de Rory ca de cineva foarte drag. Deirdre încerca un sentiment nou, un fel de mândrie, văzându-l că stăpânește atât de bine situația. Ea își dădea seama că Rory se simțea în largul său.

Copiii îl hărțuiau cu tot felul de întrebări, iar el le răspundea cu răbdare, chiar cu plăcere.

Margot o trase pe Deirdre la o parte.

— Îl găsesc în formă... în ciuda accidentului, o asigură ea. Ai făcut o treabă bună, Deirdre. I-ai insuflat ceva ce n-a avut niciodată până acum, bucuria de a trăi. Deosebirea este evidentă.

Deirdre aruncă o privire în jurul ei și zâmbi. Dougal, sprijinit de mașină, își umplea pipa. Le așteptă, stând de vorbă cu Rory.

— Încercați să-l convingeți pe soțul meu să rămână cu dumneavoastră până după-amiază, îi spuse Deirdre lui Margot. N-aș vrea să se întoarcă singur acasă.

Margot o liniști.

— Va fi o adevărată plăcere pentru mine să stau cu el. Îmi pare atât de bine că te-a adus până aici.

— Toată lumea e gata ?

Vocea lui Kirsty se auzi chiar în clipa în care tânăra apăru în cadrul ușii. Purta o pereche de pantaloni bleumarin și un pulovăr marinăresc, în dungi ; își strânsese părul cu o panglică de un roșu-aprins.

— Sigur că suntem gata, răspunse Geordie cu nerăbdare. Nu te așteptam decât pe tine.

CAPITOLUL ŞAPTE

Câteva zile mai târziu, Deirdre, aşezată pe o stâncă plată, admira soarele ce strălucea deasupra Atlanticului. Marea, calmă şi netedă, era ca un fir de mătase ce lega ceaţa argintie de continent. Tânăra femeie îşi oferea faţa căldurii binefăcătoare a soarelui. Linia curbă, albăstruie, a orizontului îi amintea că pământul este rotund. Dincolo de perdeaua de ceaţă, se întindeau pământuri imense. Apoi, privirea i se opri asupra stâncilor ale căror creste ascuţite păreau să sfâşie cerul. O pasăre desena în aer nişte cercuri mari, zburând cu aripile desfăcute. Liniştea era întreruptă numai de susurul pârâului : apa acestuia era atât de limpede încât se puteau vede pietrele de pe fundul albiei. Se auzeau mai multe voci, dintre care o recunoscu mai întâi pe cea o lui Dougal, mai groasă decât celelalte. Era a treia oară că Deirdre ieşea împreună cu ei, dar de data aceasta Kirsty nu venise. Ţinuse neapărat să rămână cu Rory.

De altfel, din ziua în care avusese loc picnicul, el se purta diferit, vigilent ca un vultur în zbor. Atent, prudent, stând la pândă, el părea că aşteaptă un eveniment ; ca o pasăre răpitoare pândin-

du-şi prada, pentru ca, la momentul potrivit, să se năpustească asupra ei.

Dar ce putea aştepta Rory ? Ca ea să fugă şi el s-o prindă ?

— Ai văzut pasărea aia de-acolo, de sus ? o întrebă Dougal care, între timp, se apropiase de ea.

— Da, dar ce pasăre e ?

— E un vultur regal, o specie pe cale de dispariţie, răspunse el, admirând pasărea.

— Dar focile le-ai văzut ? Acolo, pe insula mică ?

Într-adevăr, capetele câtorva foci cenuşii ieşeau din apă ; o alta era pe mal şi se rostogolea fericită în căldura soarelui.

Deirdre se simţea foarte bine în compania lui Dougal. Pe lângă faptul că era atent şi foarte priceput, cunoştea şi foarte bine insula.

— Le-ai auzit cântând noaptea ?

— Nu ; de obicei, noaptea dorm, răspunse Deirdre râzând.

— E un sunet foarte ciudat... parcă ar fi strigătul unui suflet care suferă, un suflet lipsit de tandreţe, aflat în căutarea fericirii.

Nu era prima oară când Deirdre se înfiora auzindu-l pe Dougal vorbind. El credea în fenomenele supranaturale ; doar era nepotul lui Alistair Darroch. Dar ea nu se prea simţea în largul ei.

Îl privi pe furiş şi văzu că o umbră de tristeţe îi întunecase chipul viril, accentuând trăsăturile dure, în timp ce mâinile păreau să fi uitat, pe moment, de existenţa pipei. Avea o privire absentă, sau poate întoarsă în trecut, obsedat de moartea soţiei lui.

— Rory a fost foarte impresionat când a aflat de moartea Sorchei, spuse Deirdre pe neașteptate. El nu știa...

Era foarte hotărâtă să afle, o dată pentru totdeauna, adevărul.

Dougal o privi mirat.

— Am fost întotdeauna convins că *știe*.

— Dar cum ar fi putut să *știe*? Nu i-ați spus nimic, nici tu, nici altcineva din familie. Nimeni nu i-a scris. Atunci cum să fi aflat?

Dougal o privea fix, neștiind ce să creadă. Deirdre aștepta răbdătoare, în timp ce el făcu un efort înainte de a-i putea răspunde.

— De fapt, nici nu mai știu, recunoscu el într-un târziu. Multe idei mi-au trecut prin cap în acești cinci ani, dar le-am alungat pe toate.

— Dar Rory nu poate fi atât de lipsit de inimă încât să fi aflat de moartea Sorchei și să nu fi încercat să te găsească și să stea de vorbă cu tine. Sunt convinsă că nu știa nimic până să-i fi spus eu.

Îi venea foarte greu să vorbească.

— Cum de ești atât de sigură? Îl cunoști chiar atât de bine încât să răspunzi de el?

Deirdre își mușcă buzele, incapabilă să-i explice că certitudinea ei se baza nu pe faptul că știa ceva, ci pe intuiție.

— Încrederea pe care o ai în el te face să te înșeli, reluă Dougal. Doar e soțul tău. Dar cine ți-a povestit despre Sorcha și Rory?

— Kirsty. Mi-a spus că Sorcha a plecat după el.

Dougal dădu din cap, abătut.

— Da, așa mi-a spus și mie. Iar tu i-ai repetat-o lui Rory. Cum a reacționat?

— Rory crede că Sorcha a vrut, poate, să se ducă după el, să-i spună ceva, dar el habar n-avea. Susține că n-a fost niciodată „hoț de femei".

Dougal își aprinse pipa. În depărtare, se auzeau râsetele copiilor care se jucau pe stânci. În afara acelor zgomote, era liniște, liniștea de pe o insulă aproape pustie, populată numai de animale sălbatice, în afara câtorva oi și vaci.

Dougal trăgea din pipă, admirând strălucirea mării. Părea că voia să-i cuprindă nemărginirea.

— Îți amintești, când Rory a venit acasă la noi, acum câteva zile ?

— Da, îmi amintesc.

— Ai observat felul în care-l înconjurau copiii ? Exercită o influență magnetică asupra lor și asupra mamei mele.

— Da, nu numai asupra copiilor ; uneori, influența asta se răsfrânge și asupra ta.

Dougal zâmbi.

— Da, așa este. Încă de când era mic avea această putere de atracție, care nu are nici o legătură cu privirea sau cu comportamentul său. E ceva înnăscut. Îți dă impresia unei forțe vitale atât de puternice, încât, prin simpla lui prezență, dă un sens existenței celorlalți. Înțelegi, Deirdre ? Jean și cu mine ne ținem după el asemenea „Cântărețului din flaut" din Haarlem. Cunoști această legendă olandeză ?

Dougal râdea încet, fericit că putea evoca amintiri de pe vremea când se ținea pe urmele lui Rory.

— Și tu crezi că Sorcha s-a simțit și ea atrasă de el și l-a urmat, așa cum l-au urmat șobolanii pe cântăreț, atrași de sunetele flautului ?

Dougal se întunecă la față.

— Sunt absolut sigur. Mi-am dat seama de asta de la prima lor întâlnire. Nu-l mai văzusem de ani de zile, primisem numai veşti de la el. Apoi, într-o zi de vară, ne-am trezit cu el la casa lui Darroch. Nu ne anunţase că vine. Sorcha îl înfăşa pe Alan. Văd şi acum scena.

Se opri brusc şi se întoarse, ca să-şi ascundă emoţia.

Imaginaţia vie a lui Deirdre reconstituia întâlnirea dintre Sorcha şi Rory. Ea resimţea şocul pe care-l resimţise Sorcha, ca şi cum ar fi fost vorba de ea însăşi.

— Am făcut o greşeală însurându-mă cu Sorcha... o recunosc abia acum, mărturisi Dougal.

— Dar înainte să plece ţi-a lăsat o scrisoare?

— Nu, nimic, absolut nimic, nici un cuvânt, spuse el pe un ton încărcat de tristeţe.

— Nu ţi se pare ciudat? Femeile au obiceiul să scrie. Le place să-şi motiveze faptele, acţiunile. Asta e, cu siguranţă, o formă de egoism feminin. Bărbaţii sunt mai reţinuţi.

— Sorcha era diferită. Singurul copil al unor părinţi foarte bogaţi, ea m-a considerat, încă de la prima noastră întâlnire, un bărbat lipsit de experienţă. Cu toate că aveam amândoi douăzeci şi cinci de ani, ea mai fusese rănită în dragoste, în timp ce eu abia atunci o descopeream. O simţeam pe Sorcha foarte nefericită.

— Înţeleg, te-ai însurat cu ea puţin şi din milă.

— Aşa e, recunoscu el. La început, mi-a fost milă de ea.

Ochii lui negri străluceau. Dougal îi era recunoscător lui Deirdre că-l înţelegea atât de bine.

— Apoi, treptat, m-am îndrăgostit de ea.

Deirdre îl urmărea cu privirea pe Alan, fructul unirii dintre Sorcha și Dougal, care tocmai se cățăra pe stâncă, să ajungă lângă verii lui.

— Te-ai gândit vreodată să te recăsătorești ? îl întrebă ea. Alan are nevoie de o prezență maternă lângă el.

Dougal privea în gol.

— Da, mă gândesc, uneori, și, cu cât trec anii, mă gândesc din ce în ce mai des.

— Și n-ai găsit pe nimeni ?

— Nu, până în *vara asta*, răspunse el, rostind apăsat cele două cuvinte.

Deirdre își afundă privirea în ochii lui negri și se sperie. Începea să înțeleagă sensul celor spuse de el. După ce o întâlnise pe ea, în *vara asta*, văzuse imediat în ea o mamă pentru fiul lui ; probabil că-l impresionase generozitatea ei înnăscută și acum făcea apel la ea.

În clipa aceea, Alan, care-și supraapreciase puterile, se împiedică și alunecă pe o piatră. Scoase un urlet înfiorător. Imediat, Deirdre se ridică și alergă în ajutorul copilului. Îl ridică și-i cercetă cu atenție zgârieturile de la genunchi, vorbindu-i tot timpul și încurajându-l. Îi povesti că și Rory căzuse de pe un munte înalt și se rănise. Copilul se liniști și încetă să mai plângă. Se uita, recunoscător, la Deirdre cu ochișorii înecați în lacrimi.

— E timpul să ne întoarcem la mașină, declară Dougal. O s-o luăm pe drumul care trece pe lângă menhire *. E foarte pitoresc și, cu puțin noroc, vom întâlni cerbi și căprioare.

* menhir = monument megalitic funerar sau de cult, de la sfârșitul epocii neolitice, făcut din unul sau mai multe blocuri înalte de piatră neprelucrată.

În timp ce traversa landa, ca să ajungă la maşină, Deirdre avu grijă să nu rămână singură cu Dougal. Beth îi arăta flori sălbatice pe care nu le cunoştea şi cărora le găsea câte un nume. Geordie îi atrase atenţia asupra unor stânci ceva mai deosebite, unde, spunea el, se găseau fosile de animale preistorice.

Alan o urma, ţinând-o strâns de mână. De faţă cu Dougal şi după tot ce-i spusese acesta, ataşamentul copilului faţă de ea o făcea să se simtă prost, dar nici nu voia să rănească sentimentele copilului, făcându-l să sufere.

Pe când ieşeau dintr-un pâlc de copaci, întâlniră un cerb. Animalul păştea liniştit într-un luminiş, dar, auzindu-i, începu să dea semne de neliniște. Cu nările fremătând, animalul ridică încet capul împodobit cu niște coarne superbe ; blana lui maro-roşcată, cu reflexe arămii, contrasta cu verdele frunzişului. Apoi, cu un salt graţios, animalul dispăru, lăsându-i cu impresia că văzuseră o nălucă.

Alan era obosit ; totuşi, fredona un cântec ; se vedea că prezenţa lui Deirdre îl făcea foarte fericit. Tânăra femeie se gândea la remarca lui Dougal : „până în vara asta". Imposibil, ea era soţia lui Rory şi... Brusc, se gândi cu tandreţe la soţul ei. Ar fi vrut să fie lângă el, să-i simtă braţele în jurul trupului ei, să-i audă vocea răguşită tachinând-o. Pentru moment, n-o mai interesa să ştie dacă el o iubea sau nu, dar avea nevoie de el, o nevoie imediată.

Se grăbi să ajungă la maşină, împingându-i pe copii, ca să-i facă să se grăbească.

Deodată, cineva o trase cu putere de mână. Se auzi un ţipăt ascuţit ; era Alan.

— Uite, uite, Deirdre ! Fii atentă !

Ea se opri brusc, paralizată de frică. Un șarpe lung de aproape un metru își ridicase capul, șuierând furios, și o amenința cu limba lui bifurcată.

Deirdre încremeni.

— Ce-i asta ?

— O viperă femelă care-și apără teritoriul. Vezi groapa de pe valul acela de pământ ? Probabil că este intrarea în cuibul ei.

În vocea lui Dougal nu era nici o urmă de emoție.

— E un șarpe veninos ? întrebă Georgie, apropiindu-se, prudent, împreună cu Beth.

— Da, mai ales în perioada asta a anului ; am avut noroc că am văzut-o.

— Noroc ? Îmi face plăcere s-o aflu, spuse Deirdre, revenindu-și cu greu din șoc.

— Un vultur, un cerb și acum o viperă. Insula ne oferă astăzi câte puțin din toate comorile ei, declamă Beth cu afectare.

— Sau poate că ne dă un simplu avertisment, interveni Dougal.

Când ajunseră în dreptul monoliților uriași, Deirdre mângâie piatra zgrunțuroasă și se gândi din nou la Rory. Trebuia să se întoarcă la el și să înceteze să se mai plimbe cu prietenii pe insulă. Poate că șarpele fusese un avertisment. Deirdre îngheță de frică.

— Acum chiar că trebuie să ne întoarcem, se auzi ea spunându-i lui Dougal. Se face târziu.

El o privi printre gene, fără să răspundă.

— Sunt obosit, se plânse Alan. Tată, ia-mă în cârcă.

Copilul întinse brațele spre tatăl său. Acesta se aplecă, înțelegător, ajutându-l pe băiat să se cațere pe umerii lui. Apoi îi zâmbi lui Deirdre.

— Ești nerăbdătoare să te întorci la Rory, nu-i așa ?

— Cum de-ai ghicit ?

— E doar o impresie. Noi doi ne aflăm adesea pe aceeași lungime de undă.

— Te gândești la telepatie ?

— Da, ceva de genul ăsta. Avem amândoi puțin sânge celt și suntem foarte sensibili la unele fenomene fizice. N-ai observat ? Împrejurimile, pustietatea insulei ăsteia atât de izolate, legendele, miturile și fantomele ei, toate favorizează transmiterea gândurilor. Mai mult decât atât, aparițiile succesive ale vulturului, cerbului și șarpelui sunt, poate, niște manifestări ale lui Rory...

— Oh ! exclamă ea. Mă îndoiesc. Râdea ca să-și ascundă emoția. Ce imaginație bogată ! Cu siguranță că ai citit multe cărți pe tema asta.

— E adevărat, dar sunt lucrări foarte serioase.

Când ajunseră acasă, Margot tocmai pregătea ceaiul

— Bunicul vostru a sosit azi după-amiază cu feribotul, îi anunță ea pe copii. Hai, duceți-vă la el. Îl găsiți în grădină ; stă de vorbă cu Rory și cu Kirsty. Luați-o și pe Deirdre, ca să i-o prezentați. Deirdre, sper că rămâi la ceai.

— Da, sigur, dacă e și Rory de acord.

— Da, da, s-a invitat deja.

Deirdre traversă casa, urmându-i pe gemeni, până ajunse pe o mică terasă de piatră, aflată în continuarea sufrageriei. Când îl văzu pe Rory, instalat într-un șezlong, ea se înroși la față de emo-

ție, iar inima începu să-i bată mai tare. Dacă el ar fi fost singur, ea s-ar fi apropiat pe furiș de el și, punându-i o mână pe umăr, l-ar fi lăsat să ghicească că cine era. Dar Kirsty era și ea acolo, așezată pe un taburet, la picioarele lui. Într-un alt șezlong, un bărbat mărunțel și îndesat, cu umeri lați și cu părul cărunt, vorbea, ușor aplecat înainte.

Gemenii năvăliră pe terasă, repezindu-se, veseli și gălăgioși, asupra bunicului lor. În clipa aceea, Kirsty ridică ochii și o văzu pe Deirdre, care stătea în ușă, părând că șovăie. Tânăra schiță un zâmbet radios.

— Rory, iată-ți soția rătăcitoare, cu rămurele în păr și cu pantofii plini de noroi, anunță ea pe un ton declamator.

De ce era Kirsty atât de răutăcioasă ? Ce-i reproșa ea lui Deirdre ? Tânăra femeie încerca să găsească un răspuns, în timp ce-și privea pantofii cu un aer de vinovăție și-și scotea din păr crenguțele care se prinseseră când trecuse pe sub copaci. Apoi înaintă și, după ce-l salută pe domnul Fairlie, atinse încet umărul lui Rory, ca să-i dea de înțeles că se afla acolo. Spre marea ei surprindere, el îi luă mâna în pumn și i-o strânse într-un fel de-a dreptul posesiv. Întoarse capul spre ea, ca și cum ar fi vrut s-o vadă ; ochelarii lui negri reflectau lumina soarelui.

— Ai într-adevăr rămurele în păr ? o întrebă el cu tandrețe și atât de încet încât nu-l auzi decât ea.

— Câteva, recunoscu Deirdre.

— Sunt fericit că te-ai întors.

Aceste câteva cuvinte alungară imediat toate presentimentele care o chinuiseră cât timp fusese

departe de el, aprinzând în inima ei flacăra unei speranțe, care o lumina, așa cum o lumânare aprinsă scaldă în lumină un loc cufundat în întuneric. O simplă rază de lumină alungase umbrele fricii și ale îndoielii.

În clipa aceea, auzi vocea lui Ian Fairlie ; avea tonul sigur de el al omului de afaceri.

— Zilele astea am trecut și pe la Bob Carmichael. El și soția lui s-au întors din Extremul Orient ; or să ne facă o vizită și de-abia așteaptă să-l sărute pe Alan, cu ocazia asta.

— Chiar mă întrebam dacă s-au întors. În ultima ei scrisoare, Megan mă anunța că urmau să se întoarcă.

Margot se întoarse către Deirdre și-i explică :

— E vorba de bunicii lui Alan dinspre mamă. Bob face parte din Corpul diplomatic și, timp de câțiva ani, a locuit împreună cu soția în Malaezia. Și pe Bob îl interesau ascensiunile, nu-i așa, Ian ?

— Nu numai că-l interesau, era de-a dreptul pasionat, exclamă Dougal. Acum vreo cincisprezece ani, a condus chiar o expediție pe Annapurna, mai ții minte, tată ? Poate că-l cunoști și tu, Rory.

— Nu, nu prea, răspunse Rory pe un ton direct răutăcios. Deirdre îl privi pe furiș. Îi simțea tulburarea ori de câte ori, fără să vrea, o atingea cu coapsa lui. Deirdre își strecură mâna într-a lui și Rory i-o strânse cu putere, parcă bucurându-se de prezența ei acolo. Cuprinsă de un fior de dorință, Deirdre zâmbi, fără ca cineva să știe că zâmbetul acela misterios era adresat sieși.

Privirea ironică a lui Kirsty o readuse la realitate. Apoi întâlni privirea încărcată de tristețe a lui Dougal. Obsedat de eșecul său și de faptul că pierduse o soție, el se temea să se recăsătorească.

— Noi ne întoarcem acasă.

Vocea lui Rory răsună plăcut în urechea lui Deirdre și flacăra din inima ei se transformă într-un foc de bucurie. „Acasă". El se gândea deci la locul unde voia să fie singur cu ea... numai ei doi...

Toată familia încercă să-i mai rețină, dar cu încăpățânarea lui obișnuită, Rory puse capăt tuturor insistențelor lor. Așa că, la căderea serii, el mergea alături de soția lui, mână-n mână, pe șoseaua întortocheată.

La vest, deasupra landei, cerul era de un verde pal, luminat de scânteierea palidă a primelor stele. La est, marea părea acoperită de o pudră argintie. Treptat, umbrele nopții învăluiau acel pământ izolat de restul lumii.

— Aproape că am ajuns, murmură Deirdre.

— Aș fi vrut să rămâi cu mine azi după-masă, îi mărturisi Rory pe un ton care o miră.

— De ce ? Nu te-ai simțit bine în compania lui Margot ?

— Margot este o femeie ireproșabilă, dar mă gândeam la ploșnița aia de Kirsty. Altfel cum s-o numesc ? strigă el înfuriat. Ce-a vrut să spună cu „soție rătăcitoare" ?

— Eu am plecat de lângă tine, fapt pe care ea l-a comentat. Asta a fost tot, răspunse Deirdre cu regret.

Dar dacă Rory, în ciuda faptului că afirma contrariul, nu privea cu ochi buni ieșirile ei împreună

cu Dougal şi cu copiii şi mai ales plimbarea de azi, la care Kirsty renunţase, ca să rămână cu el ?

— Ai ceva împotrivă dacă explorez insula fără tine ? întrebă ea prudentă.

Rory se încruntă.

— Ştii doar că prefer să nu te am tot timpul lângă mine. Ţin foarte mult la libertatea mea şi mi-ar fi foarte greu să le-o refuz celor din jurul meu. Sper că nu eşti genul „lipitoare".

— Şi eu sunt la fel, spuse ea pe un ton indiferent, străduindu-se să-şi ascundă durerea pe care i-o provocaseră vorbele lui. Altceva ce-a mai spus ?

— Nimic direct sau precis ; toate cuvintele ei sunt numai aluzii răutăcioase şi insinuări. Fata asta are un pumnal în loc de limbă.

Deirdre nu-şi putu stăpâni un hohot de râs.

— Tu vezi în ea o insectă dăunătoare !

Mergeau lipiţi unul de celălalt, pe şoseaua cufundată în întuneric. Cerul avea o luminozitate verzuie, iar stelele sclipeau acum ca nişte flori de gheaţă.

Rory îşi lipi obrazul de al lui Deirdre.

— Îmi place râsul tău. Aş vrea...

Se opri şi-i căută gura, pe care o sărută cu o pasiune nouă, disperată, ca şi cum timpul îi scăpa printre degete, iar el nu putea face nimic ca să-l oprească.

Cât de puternică era Deirdre de felul ei şi tot se simţi slabă şi şovăielnică în clipa în care el se îndepărtă de ea.

— De ce-oi fi venit tu aici, să-ţi pierzi timpul cu mine ? murmură el.

— Nu ştiu... cred că... a fost ideea ta.

Rory o luă de mână și începură să coboare dealul. Aproape că alergau, iar pietrișul scârțâia sub picioarele lor. Ajunseră repede în fața ușii casei lor.

Sub lumina palidă a lunii, patul din cameră părea de un alb nupțial, iar barele de aramă aveau reflexe aurii.

CAPITOLUL OPT

Vremea continua să fie frumoasă. Pe insulă băteau curenţi de aer cald, iar pe landa arămie, arbuştii explodau într-o multitudine de nuanţe roşcate, întrerupte din loc în loc de flăcările galbene ale drobiţelor. Pe câmpuri, spicele deja înalte, pentru că se apropia secerişul, alcătuiau un mozaic de bronz şi ocru, iar în micuţa grădină a casei lor cerceluşii roz şi roşii creşteau pe lângă zidurile de piatră acoperite cu iederă.

Zilele se scurgeau încet, iar Deirdre le lua aşa cum veneau, fără să se gândească nici că treceau, nici că în locul lor veneau altele ; ea se bucura numai de fericirea fragilă pe care i-o aduceau, îndepărtând teama de ceea ce-i rezerva viitorul. Totuşi, în unele nopţi, rămânea trează după ce adormea Rory şi asculta tânguirea focilor. Nu-i spusese niciodată că o iubeşte.

Pe insulă, Deirdre făcea mereu noi şi noi descoperiri. Într-o zi, însoţită de gemeni, de Alan şi de Dougal, ea vizitase micul cimitir Earnadail, unde era înmormântat sfântul Ernan, considerat a fi unul dintre primii creştini. Altă dată, urcase în susul pârâului, până la izvor, unde pescuise chiar un păstrăv.

De fiecare dată, ea îl invita și pe Rory să li se alăture, dar el prefera să rămână singur acasă. Totuși, se bucura când ea se întorcea și asculta cu interes relatarea expediției.

Dar, într-o după-amiază, Deirdre îl găsi trist și tăcut. Chiar în clipa aceea, cerul albastru dispărea înghițit de niște nori negri, ca de cerneală și Deirdre se simți total demoralizată. Vara se apropia de sfârșit în țara aceasta nordică ; zilele frumoase și însorite dispăruseră.

Acel sentiment deveni și mai puternic a doua zi de dimineață. Așezată la birou, Deirdre privea pâcla cenușie care învăluise întreaga insulă.

— O să plouă, spuse ea cu glas trist. Cerul e ca de plumb, iar vizibilitatea e scăzută chiar și la o distanță de câțiva metri.

— Chiar și lucrurile cele mai frumoase au un sfârșit, răspunse Rory sec. Asta se știe doar.

Cuvintele lui răsunară în urechile lui Deirdre ca un dangăt trist de clopot, din cele care se aud la înmormântări. Se aflau pe insulă de aproape patru săptămâni, timp în care își stabiliseră un anumit mod de viață și în care ea se străduise să devină cu adevărat soția lui Rory. Acum erau la sfârșitul lui august și viața ei aici avea să se termine chiar în momentul în care ea începea s-o aprecieze cu adevărat. Lui Deirdre i se făcu frică.

— Deirdre, Frumoasa mea din pădurea adormită, trezește-te.

Glumea cu ea, jucându-se cu părul ei, pe care-l ridica, pentru ca apoi să-i lase să cadă în cascade.

— Rory, trebuie să-ți mărturisesc ceva : să știi că eu nu sunt frumoasă... nu cum crezi tu că...

El încremeni, apoi se strâmbă a plictiseală. În dimineața asta, nu avea nici un chef să suporte pălăvrăgeala unei femei.

— Ce-ți trece prin cap ? o întrebă el pe un ton sever. Cred că ți-am mai spus-o, ești destul de frumoasă pentru un orb.

Deirdre se așeză încet, în timp ce durerea părea să-i îngreuneze și trupul, nu numai sufletul. Trebuia să privească în față acel adevăr necruțător : „destul de frumoasă pentru un orb". Asta însemna că atunci când va vedea, nu va mai avea nevoie de ea.

Observând că ea tace, el o întrebă :

— Mai ai nevoie și de alte argumente ?

— Aș vrea să-ți vorbesc despre fața și despre silueta mea. Tu ai cunoscut multe femei perfecte. Îi venea greu să continue. Eu n-aș putea intra în competiție cu nici una dintre ele...

—. Multe femei ? repetă el, sincer amuzat. Mă iei drept un Don Juan. Totuși, eu nu le-am colecționat, așa ca el.

— Mă refeream la cele care pozau pentru tine... la manechine, și pe urmă la Toni și la Kirsty.

— Kirsty ? repetă el stupefiat. Ce crezi că ar fi putut să se întâmple între mine și ea, în afară de răutățile pe care mi le aruncă în față ?

— Acum cinci ani nu-ți era indiferentă și dacă n-ar fi fost Sorcha, ai fi putut...

Deirdre nu putea să mai vorbească.

— Ți-a spus ea asta ? Lui Rory nu-i venea să creadă. Asta e pură invenție.

— Dar ce interes ar avea să semene îndoieli, dacă ceea ce spune nu-i adevărat ?

Era întors cu spatele, dar ea îl vedea cum se juca, nervos, cu bilele de aramă din tăblia patului.

— Ieri a venit aici și am discutat foarte serios cu ea, după care am trimis-o înapoi acasă.

— Ce ți-a spus ? Ți-a vorbit de Sorcha ?

— Nu numai de ea, spuse el, ridicând din umeri. Dar nu merită să-i acordăm nici cea mai mică importanță..

Rory evitase să vorbească de Toni ; legătura lor era încă prea recentă, își spuse Deirdre, sperând ca acela să fie singurul motiv.

Câteva minute mai târziu, ea văzu un fulger roșu în spatele zidului de piatră. Era mașina poștei. Deirdre ieși în prag, ca să-l întâmpine pe poștaș. Acesta îi mulțumi cu accentul ușor cântat al locuitorilor din insulele Hebride. Apoi se întoarse în cameră cu pași grei, șovăitori. Scrisoarea era adresată domnului Mallon și venea de la Londra.

— Ai o scrisoare, Rory.

— Trebuie să fie de la Dick ; așteptam o scrisoare de la el. Te rog deschide-o și citește-mi-o, spuse el nerăbdător.

Plicul conținea o singură coală de hârtie și încă un plic timbrat, adresat tot lui Rory Mallon. Deirdre citi cu voce tare : Dick spera că ei petreceau o vacanță plăcută. Plecase din Scoția împreună cu doi prieteni, Bernie și Tom, și sperau să ajungă pe insulă a doua zi.

— Adică azi ! strigă Deirdre. Făcu un calcul rapid. Sosesc diseară. Rămân peste noapte aici, iar mâine iau feribotul și se duc la Fort William.

— Vor să escaladeze Ben Nevis, spuse Rory. Au ales bine momentul. Altceva ce mai scrie ?

— Totul e bine ; Dick a trecut pe la tine pe la studio și a găsit o scrisoare pe care ți-a trimis-o

împreună cu a lui. Ce vrei să spui cu „au ales bine momentul" ?

— Au ales bine momentul pentru „sărbătorire".

Lui Deirdre îi tresări inima și, timp de câteva secunde, nu fu în stare să scoată o vorbă. Despre ce „sărbătorire" vorbea el ?

— Și de ce va fi o „sărbătorire" ?

— Parcă trebuie întotdeauna să ai un motiv ? Îmi plac petrecerile, iar sosirea prietenilor mei e un eveniment destul de important pentru a merita să fie sărbătorit. O să mergem să mâncăm la Craig-House. După spusele lui Margot, servesc acolo un pește excelent.

Deirdre îl privi mirată. Pentru prima oară de la sosirea lor pe insulă, Rory accepta să ia masa în public.

— Și cealaltă scrisoare ?

— Nu m-am uitat încă pe ea.

Formatul și culoarea albastră a publicului îi erau cunoscute lui Deirdre. Recunoscuse scrisul frumos, ușor înclinat, al lui Toni.

— Grăbește-te, draga mea. De la cine a scrisoarea ?

Rory nu mai avea răbdare.

— E... e de la Toni, spuse Deirdre cu o voce sugrumată.

Rory părea nedumerit. Pe frunte, deasupra ochelarilor negri, îi apăruse o cută.

— O scrisoare de felicitare, sosită cu întârziere.

Vocea lui suna straniu, altfel decât de obicei.

— Da, e vorba de o scrisoare de felicitare.

Era pentru prima oară că-l mințea, dar acele câteva rânduri pe care le citise i se întipăriseră în

minte. Toată dimineața îl ascultă pe Rory distrată, aproape fără să-l audă.

— Deirdre, ești total absentă... cu gândurile aiurea. S-a întâmplat ceva ?

Nu știa cum să-i spună, dar totul era din cauza lui. De ce era atât de prost dispus ? De ce fusese atât de indiferent cu o noapte în urmă ? Și acum scrisoarea asta...

— Nu știu, răspunse ea tristă. Nu reușesc să mă concentrez. Mă doare capul și nu mă simt prea bine.

— Când te-ai trezit, păreai sănătoasă tun. Mi se pare mie, sau boala asta a evoluat foarte repede ?

— Știu, dar...

— Nu te pricepi să minți, Deirdre. Asta ține de puritanismul tău, de atmosfera școlii de fete.

O necăjea, glumind pe socoteala ei.

— Te-a tulburat scriscarea lui Toni ; hai, spune-mi ce vrea.

— N-a plecat cu americanul. A rămas la Londra.

Rory tresări.

Deirdre izbucni în râs, un râs isteric, necontrolat, aproape sălbatic.

— Toni ți-a telefonat a doua zi după plecarea noastră. Deirdre începu să urle. E de nesuportat !

Sări de pe scaun și ieși din cameră. Apoi, luându-și hanoracul, părăsi casa. I se păru că-l aude pe Rory strigând în urma ei.

— Deirdre, stai ! Așteaptă !

Dar ea fugea fără să privească în urmă.

Alerga pe plajă, împotmolindu-se în apă, fără să vadă sau să audă vuietul mării și țipetele pes-

căruşilor. Nu voia decât să fie departe de Rory, cât mai departe cu putinţă.

În sfârşit, se opri din alergat, cu răsuflarea tăiată. Dar continua să meargă, gâfâind şi târându-şi picioarele. Era flux şi un val o udă până la genunchi. Dar adâncurile în care se scufunda ea erau adâncurile disperării, nu ale mării.

Deirdre nu văzuse că cineva venea spre ea pe plajă şi fu foarte surprinsă când se auzi strigată pe nume.

Atunci îi zări pe Dougal şi pe gemeni, apoi şi pe Alan, care ţopăia în urma lor.

— Tocmai veneam să te invităm să vii cu noi la pescuit, în golf, spuse Geordie.

— În golf ?

Deirdre trebui să facă un efort, ca să poată răspunde normal. Dougal o cercetă cu privirea.

— Da, în golful nostru, preciză Beth, „golful tinerei femei" ; are un nume şi în galeză, dar eu nu ştiu limba asta.

— Hai, vii cu noi ?

Geordie insista.

Deirdre se uită la Dougal. Ştia că o observa ; în ochii lui negri se citea îngrijorare.

— Am fi foarte bucuroşi dacă ai veni cu noi, Deirdre.

Ea privi spre casă, sperând să-l zărească pe Rory ; dar acesta nu venea după ea ; o lăsase singură, fără să-i pese unde se ducea şi ce făcea.

— Vin cu voi.

Străbătură plaja, ocoliră promontoriul şi ajunseră la „golful tinerei femei". Pe ţărm, se afla un hangar unde-şi ţineau vaporaşul. O dată ajunşi acolo, trebuiră să-şi unească toate forţele, ca să-l

împingă și să-l facă să alunece pe apa cenușie... ca ochii lui Rory.

— Suntem în plin flux, spuse Deirdre.

— Da. De altfel, femeia al cărei nume îl poartă golful s-a înecat tocmai din cauza fluxului ; a căzut de pe faleză... nu știa să înoate.

Dougal ședea în partea din spate a vaporului, la cârmă, sprijinit de peretele cabinei. Deirdre se afla în partea opusă. Între ei, pe bancă, ședeau cei trei copii. Tânăra femeie știa foarte bine că Dougal îi citea gândurile.

Ajunseră la intrarea în golf și aruncară ancora. Locul acela era un adevărat adăpost natural. Își pregătiră undițele și fixară cu grijă momeala, apoi se așezară, pândind mișcarea plutei care se scufunda și reapărea atunci când peștele mușca din momeală.

Nu se auzea decât clipocitul apei care se lovea de pereții vaporașului ; doar din când în când, țipătul unui pescăruș destrăma liniștea din jur. Apa golfului strălucea de o lumină albă, aproape ireală.

— Mâine am vrea să mergem pe insula Islay, spuse Beth, nemaiputându-se abține să nu vorbească.

— Îmi amintesc un cântec despre insula Islay, de pe vremea când eram la școală, spuse Deirdre. Începea așa : „o casă la vest și un cântec în aer"... Ce păcat, am uitat !...

— ... „insulă a inimii mele, insula mea"...

— E o insulă foarte frumoasă, adăugă Beth.

— Da, dar nu e ca a noastră, spuse Geordie cu mândrie. Acolo nu ne putem distra atât de bine, e mai puțin sălbatică.

— Vă înțeleg, îi asigură Deirdre ; acum o cunosc destul de bine. Dar mi-ar fi plăcut să descopăr și alte lucruri înainte să plec.

— Să pleci ? Când pleci ?

Gemenii deschiseseră gura în același timp, ceea ce, de altfel, li se întâmpla foarte des. Dar în glasurile lor se citea îngrijorarea.

— N-o să prindem nimic dacă nu tăceți, interveni Dougal, vizibil enervat. Vreți să goniți toți peștii ?

— Iartă-mă, unchiule, îi luă Beth vorba din gură, dar Deirdre a spus că o să plece. N-ai auzit ?

— Deci pleci, se mulțumi el să constate.

Dar ochii lui o priveau întrebători, pe deasupra capetelor gemenilor.

— Nu știu sigur.

— Dar era vorba să stai până la mijlocul lui septembrie. Așa a spus Rory, se plânse Beth. Ca să fii aici când se întorc mama și tata. Mai ales că tata vrea să ne ia cu el, să traversăm Corryvreckan.

— Ce este Corryvreckan ? întrebă Deirdre, bucuroasă că putea schimba, fie și pentru scurt timp, subiectul discuției.

— Este un curent de apă, numit și *maelstrom*, un fel de pâlnie lichidă, situată între insulă și Scanba. Nu poate fi traversat decât cu o barcă sau cu un vaporaș și pe vreme bună, când marea este calmă. În limba engleză, „corry" înseamnă „vas de fiert apa" și, într-adevăr, atunci când afară e urât, apa pare să fiarbă. La suprafața ei apar vârtejuri și bule de aer, care formează un culoar vertical de netrecut. Iar „Vreckan" este numele acelei stânci uriașe care parcă-l străjuiește de pe țărm, foarte aproape de aici.

— Și probabil că în legătură cu locurile astea circulă tot felul de legende, pe care voi nu se poate să nu le cunoașteți, spuse Deirdre foarte interesată.

— Bineînțeles. Se spune că aici se află lăcașul unui monstru marin care aparține forțelor supranaturale ale oceanului. Unii bănuiesc chiar că, sub apă, ar exista o intrare ce duce spre împărăția zeilor mării. După mine, povestea cea mai frumoasă este cea a „bătrânei spălătorese". Într-o noapte, pe timp de furtună, ea și-a fiert toate cearșafurile în curentul maelstrom, iar a doua zi de dimineață, acestea au fost văzute uscându-se pe vârfurile munților, care deveniseră albe ca zăpada.

— Frumoasă legendă.

Deirdre se gândea la plecarea ei. N-avea să-l uite niciodată pe Dougal. În pofida celor întâmplate, ea era fericită că-l cunoscuse pe Rory și că se aflase sub strania lui putere de atracție. O înțelegea și pe Sorcha, care pentru ea nu era decât o ființă fără chip și care își părăsise soțul și copilul, ca să-l urmeze pe Rory. Îl părăsise pe puștiul ăsta care acum se înghesuia în ea, implorând-o :

— Deirdre, nu pleca... Niciodată. Vreau să fii mama mea.

O liniște grea se așternu peste întregul grup. Gemenii erau stânjeniți. Erau la vârsta la care înțelegeau gravitatea unei asemenea rugăminți. Se uitau, îngrijorați, când la unchiul lor, când la Deirdre. Fața bronzată a lui Dougal își pierduse culoarea ; privirea i se întunecase, dar el îi vorbi, totuși, copilului cu blândețe.

— Alan, e imposibil, știi foarte bine că Deirdre îi aparține lui Rory.

„Deirdre îi aparține lui Rory". Îi explica micuțului situația, în cuvinte simple, dar, de fapt, recunoscu Deirdre în sinea ei, el nu spunea decât adevărul. Ea era a lui, chiar dacă el nu era al ei.

— Rory n-are decât să ne-o lase pe Deirdre și să plece, continuă Alan, încăpățânat ; și atunci ea o să fie mama mea.

— Alan, nu e chiar atât de simplu.

Deirdre încerca să-l liniștească.

— Eu țin foarte mult la tine, Alan, dar cu toate astea mi-e imposibil să rămân cu tine. Trebuie să fiu lângă Rory, să veghez asupra lui. El nu vede. Trebuie să rămân în casa lui, i-am promis, înțelegi ?

În clipa aceea, se auziră strigăte de bucurie.

— Muscă, mușcă !

Geordie, în culmea fericirii, trăgea de firul îndoit. În entuziasmul general și dornici să vadă peștele argintiu care se zbătea în undiță, ei uitară de discuția pe care tocmai o avuseseră și continuară să pescuiască în liniște.

O oră mai târziu, se întorceau triumfători la mal. Marea fusese generoasă. Deirdre îl ajută pe Dougal să lege vaporașul la micul chei de piatră.

— Vii la noi să bei un ceai ? o întrebă el.

— Nu, mulțumesc, prefer să mă întorc acasă. Rory nu știe că am plecat să mă plimb. S-ar putea să-și facă griji.

— I-ai vorbit lui Alan cu multă delicatețe, spuse Dougal, înfășurându-și frânghia în jurul degetelor. Ți-am apreciat tactul. Cu o singură explicație, ai răspuns la toate întrebările pe care ți le pusesem zilele trecute.

Deirdre își spuse că era mai înțelept să tacă. Știa precis care era sensul cuvintelor lui.

— Și după ce Rory își va recăpăta vederea, vei mai sta cu el ?

— Da, dacă el va dori asta.

— Și în caz contrar ?

Dougal o privea pierdut.

Deirdre avea gura uscată, simțea pe buze gustul sărat al stropilor de apă de mare.

— Dacă pleci, să știi că o să-mi fie foarte greu fără tine. Nu-mi ești indiferentă. Îi vorbea deschis, fără ocolișuri. Un văduv, tatăl unui băiețel, nu prezintă cine știe ce interes pentru o femeie tânără, mai ales dacă aceasta are și alte posibilități... dar, după cum ți-ai dat și tu seama, Alan e dezorientat și, mai ales lipsit de tandrețe. O femeie ca tine i-ar putea da căldura de care are nevoie.

Deirdre începu să se înfurie. Oare viața ei era destinată numai celor care aveau nevoie de ea ? Nu putea fi iubită pentru ea însăși și nu pentru ceea ce putea oferi ?

— Recunosc că băiatul are nevoie de o prezență feminină, spuse ea pe un ton ceva mai aspru, dar nu cred că aș putea vreodată s-o înlocuiesc pe Sorcha... ceea ce, de altfel, nici nu vreau. Ești convins că ți-a luat-o Rory, nu-i așa ?

— Da, l-am acuzat de asta. Dacă nu e așa, înseamnă că soția mea nu m-a iubit niciodată și s-a măritat cu mine numai din rațiuni materiale.

Glasul lui Dougal era încărcat de tristețe. Ochii lui negri priveau în depărtare, ca pentru a evită verdictul lui Deirdre.

— Atunci, începu ea, revoltată, cum ai putut să fii atât de laș încât să acuzi un om nevinovat, un om căruia nu-i puteai reproșa nimic concret ?

Dougal ridică din umeri.

— Lasă, că poate să suporte ; e destul de echilibrat pentru ca îndoiala să apese asupra lui fără să-l zdruncine.

Deirdre încercă să-și ascundă mânia.

— Dougal, ar trebui să-ți alungi din minte toate amintirile astea. Sigur că n-ai s-o uiți niciodată pe Sorcha, dar imaginea ei n-ar trebui să te mai obsedeze, așa cum fantoma femeii aruncate de pe faleză bântuie nopțile soțului ei.

Tot vorbindu-i, ea îi pusese o mână pe braț, strângându-l ușor, pentru a fi mai convingătoare.

— Ai dreptate, recunoscu el cu voce scăzută, luându-i mâna. Poate că n-ar trebui să mă mai întorc aici, după toate câte s-au întâmplat, dar, din păcate îmi plac locurile astea. Nu pot să-mi imaginez o vacanță petrecută în altă parte. Aici îmi sunt rădăcinile.

— Dacă o să te recăsătorești, o să scapi de obsesia asta.

— Da, dar numai dacă m-aș însura cu femeia pe care o vreau eu, or asta mi se pare imposibil. Rory are toate șansele, conchise el trist.

— Îți interzic să vorbești în felul ăsta ; îți faci singur rău.

Dougal îi mai ținea încă mâna într-a lui. Brusc, lui Deirdre i se făcu frică de el și se îndepărtă.

— Acum te duci la el, îi pregătești cina și veghezi asupra lui, să se simtă cât mai bine. Mă întreb dacă e conștient de fericirea lui.

— La revedere, Dougal, trânti Deirdre, fără să mai stea pe gânduri.

O porni spre plaja dominată de faleza înaltă, amenințătoare a promontoriului. Ocoli destul de greu golful din cauza fluxului, ba chiar trebui, la un moment dat, să se cațere pe stânci, ca să treacă peste o porțiune cu apă adâncă. Alunecă de câteva ori din cauza algelor, zgâriindu-se la genunchi pe pietrele ascuțite. În sfârșit, ajunse acasă, deschise ușa și intră în bucătărie. Rory nu era acolo. Se uită în cămin și văzu că focul era stins. Alergă în dormitor, dar Rory nu era nici acolo. Cu siguranță că se înfuriase și plecase. Deirdre fu cuprinsă de panică. Încerca același sentiment ca în dimineața în care el se plimbase singur. Apoi văzu pe jos un plic gol. Era cel în care fusese scrisoarea lui Toni. Dar unde era scrisoarea ?

CAPITOLUL NOUĂ

Gândindu-se la tot ce putea fi mai rău, Deirdre refăcu drumul în sens invers. Cădea din nou o burniță măruntă. Cum nu-l întâlnise pe Rory când venise dinspre promontoriu, se gândi că se dusese la locul lui preferat, acolo unde apele râului se contopeau cu cele ale mării, într-o spumă albă și pufoasă. Aerul umed era încărcat de mirosurile pământului și ale mării. Deirdre ajunse în dreptul celor două pietre mari și rotunde care marcau punctul de confluență a celor două ape și privi cu atenție în jur, dar nu zări nici o siluetă înaltă și cu umeri lați. Nici urmă de Rory. În mintea lui Deirdre se învălmășeau tot felul de gânduri. Oare Rory vedea și nu-i spusese ? De ce afirmase că ea era destul de frumoasă pentru un orb ? De ce ? Era conștientă de faptul că numai găsindu-l pe Rory și întrebându-l, putea să-și alunge toate îndoielile. Deirdre fu din nou cuprinsă de teamă. Dacă o luase în direcția lacului, un loc care de asemenea îi plăcea foarte mult, dar la fel de periculos ? Din câțiva pași, ea traversă pârâul, sărind din piatră în piatră, până ajunse pe o potecă îngustă care trecea printr-o pădure de stejari groși și întunecați. Nu prea departe, se afla un eleșteu, alimentat de o cascadă mică. Se

aplecă deasupra apei ; eleșteul era adânc de câțiva metri, dar apa era atât de transparentă, încât, atunci când razele soarelui se strecurau printre crengile copacilor, i se vedea fundul ; pietrele galbene, roșii și verzi sclipeau, pe jumătate acoperite de mușchi. Numai că în ziua aceea vremea era închisă, iar eleșteul părea mai întunecat și mai adânc decât de obicei. Deirdre se cutremură la gândul că s-ar fi putut ca Rory să cadă acolo și să se înece.

Deirdre alungă acest gând lugubru și se hotărî să traverseze eleșteul printr-un fel de vad, un loc unde apa era mai puțin adâncă. Pietrele de pe fund erau alunecoase și, în graba ei, Deirdre își pierdu echilibrul ; bătu aerul cu brațele timp de câteva secunde, după care, brusc, căzu în apa rece ca gheața, care o acoperi până peste cap. Deirdre se ridică, clătinându-se, și-și reluă drumul pe pietrele acoperite de mușchi. În sfârșit, reuși să treacă. Dacă n-ar fi fost atât de înghețată, ar fi râs de presentimentele ei. Ce accident stupid ! Udă până la piele, cu părul șiroind de apă, Deirdre semăna cu o cioară udă. Își croi drum printr-un hățiș de mărăcini și, în timp ce se apropia de mare, îl auzi pe Rory strigând-o. Inima îi tresăltă de bucurie. La urma urmelor, nu era nici rănit, și nici nu se rătăcise.

— Deirdre, unde ești ?

— Sunt aici, vin acum, îi răspunse ea, cu un suspin de ușurare.

În sfârșit, îl zări, înalt și slab ; venea spre ea. Avea părul ud. Se îndreptă spre ea, cu pasul sigur al cuiva care vede. Semăna cu cerbul pe care-l întâlnise atunci când se plimbase cu Dougal și cu copiii și care părea că stă la pândă, gata să sară la cel mai mic zgomot.

— Unde naiba ai dispărut ? strigă el.

Deirdre își dădu seama că o vedea.

Se apropie de el și-i atinse brațul. Îl privea fix, încercând să pătrundă dincolo de ecranul opac al ochelarilor.

— Vezi, nu-i așa ? murmură ea. Mă vezi.

El râse cu răutate.

— Da, mult ți-a trebuit ca s-o ghicești, draga mea.

— Sunt atât de fericită !

Și, brusc, se aruncă în brațele lui. Dar Rory nu făcu nici un gest, nu o strânse, total indiferent la elanul ei.

— Ești udă, ce s-a întâmplat ?

— Am căzut în eleșteu, îi explică ea.

Rory izbucni în râs, iar Deirdre nu se mai putu stăpâni ; începu să-l lovească, furioasă, cu pumnii în piept.

— Oprește-te ! Nu mai râde ! Nu-i deloc caraghios. Te-am căutat peste tot. Mă temeam să nu fi alunecat și să te fi lovit. Mi-era frică să nu fi căzut în râu. Eram înnebunită de spaimă.

— De-acum încolo, n-o să mai trebuiască să te ocupi de mine, o asigură el, împingând-o departe de el. Începând din clipa asta, nu mai ești obligată să ai grijă de un infirm.

Atitudinea lui rece o miră pe Deirdre. Contrar așteptărilor ei, vindecarea lui Rory o îngrozea. Acum, el vedea și putea să-și dea seama cât era ea de ștearsă și de lipsită de eleganță.

Deirdre începu să tremure și să strănute, mai amărâtă acum decât atunci când plecase de-acasă, cu câteva ore în urmă.

— Ai nevoie de o baie caldă şi de o frecţie, după această scufundare nedorită, spuse el. Hai să ne întoarcem acasă.

O luă de mână şi o trase după el, pe potecă. În faţa casei era parcată o maşină necunoscută şi în clipa în care intră în vestibul, Deirdre auzi voci bărbăteşti venind dinspre bucătărie. Nu era destulă apă caldă ca să poată face baie — pentru că în ziua aceea focul rămăsese multă vreme stins — dar se mulţumi cu un masaj înviorător. Rory o frecă apoi cu un prosop gros, atât de tare încât i se înroşi pielea. Râdea de protestele ei. Deodată, Deirdre fu cuprinsă de un sentiment de pudoare în faţa propriei goliciuni. Era paralizată de ruşine. Simţea privirea lui Rory alunecându-i pe trup, atentă la toate detaliile. Din ce în ce mai tulburată, ea se desprinse din braţele lui puternice şi aruncă prosopul.

— Mulţumesc foarte mult. Acum vreau să mă îmbrac, spuse ea pe un ton indiferent.

Rory se îndepărtă, nepăsător.

— Nu uita că diseară luăm masa în oraş, îi aminti el. Acum mă duc să-ţi pregătesc un grog cu whisky-ul pe care l-am adus. Apropo, unde l-ai ascuns ? Nu-l găsesc nicăieri.

— Cu puţină imaginaţie, sunt sigură că o să-l găseşti.

Tot strănutând, Deirdre începu să se îmbrace. Îşi puse un furou de mătase şi o rochie verde, de lână, pe care şi-o cumpărase cu câteva săptămâni în urmă dintr-un magazin de pe Regent Street. Era o rochie deosebită. Deirdre fu ea însăşi surprinsă de metamorfoză. Rochia se mula perfect pe formele armonioase ale trupului ei, mânecile strâmte şi fusta lungă punându-i în valoare bustul ferm, iar talia

îngustă scoţându-i în evidenţă rotunjimea şoldurilor. Verdele rochiei îi accentua paloarea tenului şi fineţea pielii. Ochii, umbriţi de gene lungi, negre, aveau culoarea mării într-o zi cu soare. Părul, acum uscat, devenise parcă mai strălucitor. Deirdre stătea în faţa oglinzii şi, în timp ce făcea ultimele retuşuri, se întreba cum va reuşi să-şi înfrângă timiditatea în faţa prietenilor lui Rory. Deodată, uşa se deschise şi el intră în cameră. Văzând-o atât de elegantă, se opri, consternat. Ţinea în mână un pahar plin cu un lichid aburind. Admiră imaginea soţiei sale, reflectată în oglindă, apoi se întoarse spre ea.

– Îmi place rochia asta, spuse el, stând în spatele ei. Are un aer medieval ; semeni cu Rapunzel.

Lui Deirdre i se puse un nod în gât ; era foarte emoţionată şi stânjenită în acelaşi timp.

– De ce nu te îmbraci mereu aşa ? Să ştii că eşti foarte frumoasă.

– N-am avut nici ocazia, nici dorinţa.

– Se pare că acea cădere în apă te-a binedispus, glumi el, oferindu-i paharul. În orice caz, te-ai făcut într-adevăr mai frumoasă.

De data asta, Deirdre nu-i mai putu evita privirea, dar plecă repede ochii, foarte interesată de lichidul galben.

– „Sărbătorirea" era pentru vindecarea ta ?

– Da... oarecum, mărturisi el.

Tonul lui calm şi ironic o stânjeni pe Deirdre, care-şi închipuise cu totul altfel vindecarea lui. Ea crezuse că Rory avea să fie bucuros, mândru ca un păun. Numai că el se uita la ea cu un aer indiferent, dispreţuitor chiar.

— Trebuie să bei grogul ăsta cât e cald, altfel nu mai are nici un efect.

Rory stătea rezemat de birou și continua să se uite la ea. Deirdre îi simțea privirea alunecându-i de-a lungul trupului și se gândea cu tristețe că acum nu mai avea nevoie de ea și de aceea părea atât de indiferent.

— Putem să stăm de vorbă, dacă vrei. Băutura asta pe bază de alcool o să-ți dezlege limba.

Sub efectul whisky-ului, Deirdre se simțea cuprinsă de o căldură plăcută.

— De când ai început din nou să vezi? îl întrebă ea curioasă. Trebuie să lămurim unele lucruri acum, cât suntem singuri.

— De câteva zile.

— De ce nu mi-ai spus și mie?

— Voiam să fiu sigur că vindecarea este definitivă. Cuvintele îi veneau cu ușurință, părea că nici nu observa tulburarea soției lui. Și apoi voiam să văd cât timp îți ia să ghicești singură, adăugă el pe un ton glumeț. Să știi că nu ești prea perspicace.

Deirdre trecu repede în revistă toate împrejurările în care avusese o bănuială cât de mică, pe care însă o alungase aproape imediat.

— Da, dar n-a fost cinstit din partea ta.

Ea protestă cu glas scăzut, rănită în mândria ei de faptul că Rory nu avusese încredere în ea și-i ascunsese adevărul.

— Faptul că acum văd din nou va schimba relațiile dintre noi. Cred că știi asta.

Deirdre încremeni. Cu capul plecat, fixând cu privirea paharul din mâna ei, ea semăna cu un condamnat la moarte care tocmai și-a aflat sentința.

— Da, știu.

— Mă bucur. În felul ăsta, îmi vine mult mai uşor să-ţi spun ce-am hotărât ; îi voi însoţi pe Dick şi pe cei doi prieteni ai lui pe Ben Nevis.

— Pe Ben Nevis ? Nu-şi ascunse surprinderea. Ai de gând să începi din nou să faci ascensiuni ? Aşa de repede ? Rory, crezi că e prudent ce vrei să faci ?

— Nu asta e problema, spuse el cu amărăciune. Mi-e teamă numai că n-o să am atâta sânge rece încât să înfrunt un perete muntos. Numai ducându-mă cu ei voi putea afla. Nu pot pierde ocazia de a mă confrunta cu mine însumi şi de a-mi cunoaşte limitele.

Îşi mângâia obrazul cu un gest mecanic.

— Şi tu ce-o să faci în timpul ăsta ?

Deirdre era complet dezorientată. Decepţia de a nu fi fost şi ea invitată o izbi ca o rafală de vânt îngheţat. Mica flacără de speranţă care ardea în sufletul ei de câteva zile se stinse brusc.

— Când te întorci înapoi pe insulă ? întrebă ea cu o voce sugrumată.

— Cam peste o săptămână. Trebuie să termin cartea.

Rory n-o pierdea din ochi, pândindu-i — era sigură de asta — toate reacţiile. Deirdre simţea că el organizase această călătorie la fel ca şi căsătoria lor, adică în cea mai mare grabă. Plecând, îşi afirma independenţa dar, în acelaşi timp, îi permitea şi lui Deirdre să şi-o manifeste pe a ei. Numai că pentru ea nu exista decât o singură realitate : îl iubea cu toată fiinţa ei, dar fără nici o speranţă.

Încercă să reacţioneze. Furia punea tot mai mult stăpânire pe ea, rece şi muşcătoare ca apa eleşteului în care căzuse. O furie care-i lumina mintea,

arătându-i cât de naivă era. Ce ușor putea fi înșelată ! Ridică brusc capul și-l privi pe Rory drept în ochi, ochii aceia cenușii care dădeau chipului său un aer sălbatic.

— Și dacă plec înainte să te întorci tu ?

Rory nu se clinti din loc, nici măcar nu clipi. Nervi de oțel, își spuse ea, în pragul isteriei.

— N-o să mor din cauza asta, cred. De altfel, am și convenit că...

Răspunsul era mai mult decât clar. Rory își luă paharul de pe birou și, înainte de a ieși pe ușă, îi spuse pe un ton aproape poruncitor :

— Vino să stai și tu cu noi. Dick vrea să te vadă.

O lăsă singură. Deirdre își frământa mâinile, disperată. După fericirea zilei însorite petrecute împreună, nu-i venea să creadă ce i se întâmpla. În ultima vreme, relațiile lor se îmbunătățiseră și Deirdre crezuse că și el era aproape fericit. Oare acesta era sfârșitul ?

Aproape inconștientă, ea se duse în bucătărie, să-l salute pe Dick și să facă apoi cunoștință cu Bernie și cu Tom. Vorbea și zâmbea ca un automat. Cu toate acestea, ceilalți păreau foarte destinși și nu găseau nimic neobișnuit în hotărârea lui Rory de a-i însoți pe Ben Nevis.

Apoi se urcară în cele două mașini și plecară la restaurant, o fostă distilerie transformată într-un loc foarte plăcut. În ciuda unei anumite răceli între cei doi soți, cina fu destul de veselă. Treptat, buna dispoziție îi cuprinse pe toți, transformându-se curând într-un râs general. Deirdre observase la masa vecină un bărbat mărunțel, însoțit de o femeie slabă, destul de agitată, soția lui, cu siguranță. Bărbatul n-o slăbea din ochi, ca de altfel nici

pe Rory, care ședea în fața ei, cu spatele la perete. În clipa în care cei doi se ridicară, cu intenția de a părăsi localul, Dick îi văzu :

— Nu vă uitați toți deodată, dar cred că pe domnul acela îl cunosc. Nu pot să-mi amintesc numele lui, dar... Sunt convins că l-am mai văzut.

Bernie aruncă o privire discretă și spuse :

— Dar e Bob Carmichael. A escaladat Annapurna. Ce-o fi căutând aici ? Cel mai bun lucru ar fi să-l întrebăm.

— Bună idee, confirmă Tom. Ce părere ai, Rory ?

— Puteți să vorbiți cu el dacă vreți. Deirdre și cu mine ne întoarcem acasă. Trebuie să-mi fac bagajele pentru mâine și sunt și puțin obosit.

— În regulă, spuse Bernie. Vino, Tom. Scuză-ne, Deirdre.

Cei doi se luară după Bob Carmichael și soția acestuia.

Rory le explică apoi, lui Deirdre și lui Dick, de ce refuzase să stea de vorbă cu Bob Carmichael.

— Mă cunoaște. Odată, demult, m-a respins și m-a umilit. N-am nimic cu el, nu-i port pică, dar nu vreau să risc să fiu insultat în public.

— Dar pe ce chestie ? îl întrerupse Dick. Despre ce insultă vorbești ?

Rory se încruntă.

— Uite-i că se întorc, spuse el. N-a vrut să stea de vorbă cu ei. Nici nu mă miră. Carmichael are un comportament destul de ciudat. Nu are relații decât cu cei din lumea lui.

Bernie și Tom erau cât se poate de nedumeriți.

— Se duceau în camera lor, de la hotel, și nu voiau să fie deranjați, așa ne-au spus. Cel puțin

acum știm ce fel de om e Carmichael ăsta. Hai să mai bem o bere înainte să plecăm.

În noaptea întunecată, Deirdre conducea mașina spre casă. Cum Dick se urcase și el în mașina lor, ea era nevoită să tacă, înghițindu-și întrebările care-i ardeau buzele, cu privire la Bob Carmichael, tatăl Sorchei. De aceea, fu foarte bucuroasă când îl auzi pe Dick întrebând în locul ei :

— De fapt, ce s-a întâmplat cu Carmichael că s-a purtat atât de urât cu Tom și cu Bernie ?

— Cred că m-a recunoscut. La vârsta de nouăsprezece ani aveam foarte puțină experiență, mult curaj și o tehnică de escaladare nu foarte ortodoxă. Visam să iau parte la o expediție condusă de el, dar m-a refuzat, tratându-mă cu un adevărat dispreț. Deirdre, conduci prea repede pe drumul ăsta îngust.

— Ca și nevastă-mea, spuse Dick râzând, pentru că simțise o oarecare răceală între cei doi.

Dar spre regretul lui Deirdre, renunțară la subiectul „Carmichael".

Ea se întreba dacă Rory o cunoștea deja pe Sorcha atunci când i se adresase celebrului alpinist.

O dată întorși acasă, cei doi soți rămaseră toată seara în compania prietenilor lor. Așa că Deirdre nu avu ocazia să-i pună întrebări lui Rory. În afară de asta, răcise și nu se simțea prea bine. De aceea, se scuză și se duse să se culce. Rory n-o urmă în dormitorul lor.

Deirdre rămase multă vreme trează, așteptându-l și ascultând sunetul vocilor din camera vecină. Nu voia să adoarmă până nu venea și el și-l aștepta cu înfrigurare. Era ultima lor noapte. Oare timpul pe care-l petrecuse aici, cu ea, însemnase ceva pentru el, sau Rory făcea parte din categoria băr-

baților care se înfruptă din ceea ce-și doresc și pe urmă uită ? Totuși, în cele din urmă, adormi. O trezi o mână pusă pe umărul ei și o voce cunoscută.

— Hai, Frumoasa mea din pădurea adormită, trezește-te, că noi plecăm.

— Plecați ? Unde ?

Deirdre se ridică în capul oaselor și se frecă la ochi. Credea că a trezit-o în toiul nopții. Dar zări o rază de lumină ce se strecura prin fereastră.

— Luăm feribotul de nouă și jumătate.

Rory părea fericit și plin de încredere.

— Drumeții sunt gata. Am mâncat, am spălat vasele, am pus totul la loc. Nu mai ai nimic de făcut, așa că, dacă vrei, poți să lenevești în pat toată dimineața.

— Dar ar fi trebuit să mă scoli mai devreme, protestă ea. V-aș fi pregătit micul dejun.

— Dormeai atât de adânc, încât nu m-am îndurat să te scol.

Deirdre ședea în pat, goală.

O clipă, Rory o privi insistent. Brusc, intimidată și rușinată, ea își puse cămașa de noapte care era pe scaun, lângă pat ; o scosese în timpul nopții, când avusese febră.

— Vin să-mi iau rămas-bun, spuse ea, punându-și în grabă capotul.

Rory stătea în fața ușii, împiedicând-o să iasă. Își puse mâinile pe umerii ei.

— Ești sigură că n-ai nimic să-mi spui înainte să plec ?

Îi vorbea pe un ton foarte liniștit. Sub apăsarea caldă a mâinilor lui, umerii ei se lăsară în jos ; își simți trupul străbătut de curenți care-i dădeau fiori. Cu toate astea, nu avea încredere în el.

– Nu, nu cred.

– Ești sigură ?

– Absolut sigură. Și tu, tu ce ai să-mi mărturisești ?

Degetele lui îi mângâiau ușor spatele, cu mișcări sigure ; o mângâia în felul lui obișnuit, ținând-o lipită de el.

– Multe, îi șopti el, suflându-i în păr.

Dick îi strigă de jos să se grăbească, altfel riscau să piardă feribotul.

– Dar nu e momentul acum, spuse el, mai mult în șoaptă.

O apucă de păr și-i dădu capul pe spate. Buzele lui erau fierbinți și Deirdre ar fi vrut ca acel sărut să nu se mai termine, ca trupul suplu și viril să rămână lipit de al ei și să se lase purtați, amândoi, de vârtejul dorinței. Dar Dick strigă din nou și vraja se rupse.

Rory ieși grăbit din cameră, în timp ce Deirdre își lega cordonul capotului cu degete stângace și-și punea papucii. Auzi zgomotul făcut de mașina lui Dick și se repezi afară. Mai avu timp doar să zărească mașina înainte ca aceasta să dea colțul. Dick și Bernie îi făceau semn cu mâna ; Rory se întoarse să o salute și ei i se păru că-l vede zâmbind. Apoi mașina dispăru în spatele colinei. Deirdre rămase să asculte zgomotul motorului până când nu-l mai auzi. Se tot întreba ce avea Rory să-i spună.

CAPITOLUL ZECE

Timpul petrecut departe de bărbatul iubit devenea o tortură pentru Deirdre. Rory plecase joi și acum era abia sâmbătă dimineața. Urma să se întoarcă după o săptămână, dar Deirdre nu știa exact în ce zi.

Nu singurătatea o speria. Numai că de două zile era cu nervii la pământ. Prin minte i se perindau, iar și iar, aceleași imagini obsedante. Își amintea toate momentele pe care le petrecuseră împreună de când se căsătoriseră... Dar ce vrusese el să-i mărturisească înainte să plece? Cu cât se gândea mai mult, cu atât își dădea seama că Rory încercase să-i dea de înțeles că dacă părăsea insula în absența lui, între ei totul avea să se termine. Poate că asta și voia.

*
* *

În după-amiaza aceea, Deirdre făcuse curățenie și spălase podelele. Puse în ordine fotografiile și paginile cărții la care lucra Rory, după care le așeză într-un dosar. În clipa aceea, auzi răsunând afară niște glasuri vesele. O vizită? Asta însemna că ziua nu avea să mai fie chiar atât de tristă. Cu toa-

te acestea, se hotărâse să părăsească insula. Nu vedea altă ieșire.

— Mașina nu mai e aici, constată Geordie.

Deirdre deschise ușa de la verandă și ieși în întâmpinarea gemenilor. Băiatul o privea cu ochii pe jumătate închiși din cauza luminii. Își juca rolul său preferat, acela de detectiv.

— Tu ai rămas aici, Rory a plecat cu prietenii lui, nu mai are nevoie de tine ; asta înseamnă... că vede.

— Ai ghicit, Sherlock Holmes. Felicitări !

— Dar tu ești bucuroasă sau necăjită ? o întrebă Beth, cu sinceritatea ei obișnuită.

— Sunt fericită, bineînțeles. Rory s-a vindecat.

— Nu s-ar spune, constată Beth. Ești palidă și pari tristă.

— Am făcut treabă și sunt foarte obosită. În afară de asta, mai am și un păcătos de guturai. Am căzut ieri în eleșteu.

Voia să se justifice.

— Unde e Rory ? La Craig House ? întrebă Geordie.

— Nu, a plecat pe Ben Nevis.

— Vai, ce păcat ! exclamă Beth cu aerul unui om mare. Bunica voia să vă invite pe amândoi la ceai, azi după-masă. S-au întors părinții noștri și a venit și socrul lui Dougal. Oricum, tu poți să vii. Cred că o să te simți bine și singură. De ce nu te-ai dus și tu cu el ?

— Rory s-a hotărât în ultimul moment și eu n-am avut timp să...

Se opri brusc.

Era într-adevăr derutată. Avea de rezolvat o mulțime de probleme. Gemenii aveau niște idei foarte

convenționale ; ei considerau că soțul și soția nu trebuie să se despartă niciodată, așa că părinții lor.

— Am rămas, ca să-mi fac bagajele. Sâmbătă plec la Londra, le explică ea în cele din urmă.

— Ah, da ? Atunci, Rory n-o să se mai întoarcă aici ? Geordie părea foarte dezamăgit. O să se ducă de la Ben Nevis direct la Londra ? Mamei o să-i pară foarte rău. Spera tare mult să-l vadă.

Tot mințind, Deirdre risca să cadă în propria ei capcană și să se contrazică. Așa că era mai prudent să tacă.

— Dar vii la ceai, nu-i așa ? întrebă Beth pe un ton aproape rugător. Și mâine poate vii cu noi, dacă e timp frumos. Mergem pe munte cu Dougal.

— Vin cu voi. Așteptați o clipă, să mă schimb. Arăt ca o vrăjitoare.

Era cald, așa că Deirdre își puse o rochie subțire, din bumbac, strânsă în talie și cu fusta plisată.

Gemenii, după obiceiul lor, mergeau pe plajă și căutau scoici. Deirde venea în urma lor. La un moment dat, o zăriră pe Kirsty care se îndrepta spre ei. Era frumoasă și foarte elegantă, îmbrăcată într-o rochie din mătase imprimată cu flori galbene și albăstrele, și cu un colier de mărgele în aceleași culori.

De îndată ce-i zări, ea întrebă pe Rory. Gemenii îi explicară ce se întâmplase. În timp ce-i asculta, ea n-o slăbea din ochi pe Deirdre. Apoi îi trimise pe copii înainte, s-o anunțe pe Margot că Deirdre venea singură.

Cele două femei își continuară drumul pe plajă.

— Dougal va fi bucuros să afle că ai fost părăsită.

Rostise mai apăsat cuvântul „părăsită", știind foarte bine că, auzindu-l, Deirdre avea să sufere și mai mult. De altfel, părăsită se și simțise în cursul ultimelor zile petrecute alături de Rory.

— Ce te face să crezi că... ?

— Mă gândeam la cearta voastră de acum câteva zile.

— Ne-ai văzut ? întrebă Deirdre îngrozită.

— Nu, dar Rory mi-a povestit ce năzbâtie ai făcut. L-am întâlnit chiar în timp ce te căuta. Dar trebuie să recunosc că nu părea prea îngrijorat. Ochii lui Kirsty străluceau de răutate. Știi, îmi dădusem seama de mult că nu mai era orb, așa cum ne lăsa pe noi să credem. Își juca bine rolul, ajutat, firește, și de ochelarii negri. Totuși, unele gesturi sau mișcări de-ale lui, mai ales în ultimele zile, mi-au atras atenția.

— Care ? Eu n-am remarcat nimic, minți Deirdre.

— Poate că nu doreai să se întâmple asta.

— Ce vrei să spui ?

Kirsty ridică din umeri.

— Nu sunt decât presupuneri, bineînțeles. Orb fiind, Rory depindea de tine și poate că, inconștient, preferai să nu-și recapete vederea. De aceea ai și refuzat să vezi unele semne de îmbunătățire a stării lui. Știai foarte bine că imediat după ce se vindecă, urma să te părăsească. De altfel, plecarea lui confirmă presupunerile mele, nu-i așa ?

Cu toate că avea gura uscată, Deirdre reuși să facă pe indiferenta.

— Faptul că lipsește câteva zile nu înseamnă că m-a părăsit. Tu dramatizezi, Kirsty.

— Oare ? întrebă tânăra, privind-o cu milă. Căsătoria lui Rory ne-a mirat pe toți ; și asta pentru

că el a fost întotdeauna egoist şi foarte independent. Înainte de accident, nu depindea de nimeni şi cred că nici cecitatea nu i-a modificat personalitatea. Cu toate acestea, nu văd cine l-ar putea condamna că şi-a luat o însoţitoare pentru o vară, care să-i aline suferinţa. Acum că s-a vindecat, e din nou liber şi a dat iar de gustul independenţei. Bag mâna-n foc că n-o să se mai întoarcă la *tine*. Îl cunosc foarte bine.

Amabilă şi plină de bunăvoinţă ca întotdeauna, Margot se agita, pregătind gustarea, ajutată de o doamnă mărunţică şi nervoasă, cu părul negru, ondulat, şi ochii de culoarea alunei. Era mama gemenilor.

— Mă bucur că te văd, Deirdre, spuse Margot. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe Jean, fiica mea. Jean, Deirdre, soţia lui Rory.

— Am auzit vorbindu-se de tine, mărturisi Jean, zâmbind. Tocmai am aflat că Rory te înşală cu un munte. E singura lui amantă. Dar îmi pare rău că nu l-am prins. Tare aş fi vrut să-l văd. Dar oricum, sunt bucuroasă că te-am cunoscut pe tine. O să avem tot timpul să stăm de vorbă. Deocamdată, vino cu mine pe terasă. Vreau să ţi-l prezint pe Murray, sotul meu.

De îndată ce trecu pragul uşii cu geam, Deirdre îi zări pe soţii Carmichael. Stăteau de vorbă cu Ian Fairlie şi nu-i observară sosirea.

Dar Jean o conduse pe Deirdre spre soţul ei şi făcu prezentările. În acelaşi moment, Dougal se apropie şi el de Deirdre.

— Ce s-a întâmplat cu Rory ?

— Sâmbătă plec de pe insulă.

Nu-i făcuse nici o plăcere să ia această hotărâre, dar era definitivă. Până atunci, tot încercase să justifice plecarea neașteptată a soțului ei, vrând astfel să se sustragă curiozității gemenilor. Dar acum nu mai avea nici un chef să joace teatru.

— Și unde vă întâlniți ? întrebă Dougal prudent.

— N-am stabilit încă nimic, răspunse ea.

— Plec și eu sâmbătă cu feribotul. Dacă vrei, eu...

— Îți mulțumesc, îl întrerupse ea, chiar îmi doream să plec împreună cu cineva.

— Aș putea să te conduc până la Glasgow.

Deirdre ezita. După plecarea lui Rory, ea nu voia să-i dea de înțeles lui Dougal că era liberă, lăsându-l astfel să spere în zadar.

— O să mă mai gândesc, spuse ea pe un ton destul de rece.

— Aha ! Aici se pune ceva la cale ! Kirsty se apropia de ei, zâmbind ironic. Am nimerit din întâmplare în plin complot ?

— Din câte știu eu, nu, răspunse Dougal. Deirdre îl cunoști pe socrul meu ?

Ea dădu din cap în semn că nu. Dougal o prinse de cot și o conduse spre soții Carmichael, scăpând-o astfel, pentru o clipă, de indiscreția lui Kirsty.

— V-o prezint pe Deirdre Mallon.

În timp ce o saluta, Bob Carmichael încruntă din sprâncene, pupilele lui de culoarea oțelului agitându-se cu mișcări imperceptibile.

— Mallon, Mallon, repetă el, încercând parcă să-și amintească. Nu erați la hotel, acum câteva seri, împreună cu... Apoi se întoarse, pentru a continua discuția cu Ian Fairlie. Deirdre se făcu stacojie la

față. Era convinsă că Bob Carmichael ar fi vrut să-l uite pe tânărul care, odinioară, avusese îndrăzneala de a dori să ia parte la expediția condusă de el. Ea îl căută din priviri pe Dougal, dar acesta stătea de vorbă cu Kirsty. Din fericire, Jean era acolo și o privea extrem de mirată.

— Hai să ne așezăm și să stăm puțin de vorbă. Știi, nu mi te pot imagina ca pe soția lui Rory. Îl iubești mult ?

Ochii ei căprui îi păreau familiari lui Deirdre ; semănau cu cei ai lui Dougal, doar că erau mai pătrunzători, mai perspicace.

— E chiar atât de evident ?

Era puțin speriată la gândul că exista cineva mai lucid decât ea, care-i cunoștea sentimentele mai bine decât și le cunoștea ea însăși.

— Mama se pricepe grozav la oameni și trage concluziile cele mai apropiate de adevăr. Ceea ce ți-am spus eu este, de fapt, impresia ei. Sper că te cunoști destul de bine ca să știi dacă are sau nu dreptate.

Deirdre roși.

— Mi-am descoperit dragostea pentru Rory abia acum câteva zile și mi-a fost greu s-o accept.

— Deci nu v-ați căsătorit din dragoste ? se miră Jean.

Deirdre clătină din cap ; avea ochii în lacrimi și își frământa încontinuu, nervoasă, materialul rochiei.

— Dar atunci ?... întrebă Jean.

— Ne-am căsătorit numai din interes... cel puțin în ceea ce-l privește pe Rory. Avea nevoie de o însoțitoare care să-l ajute să-și redacteze cartea și să-i facă menajul.

Jean puse o mână pe genunchiul lui Deirdre.

— Nu e nevoie să-mi spui mai mult. Înțeleg esențialul... Dar gestul lui Rory m-a surprins.

— Ai putea să-mi spui de ce ?

— Mă surprinde să-l văd legat de cineva ; a făcut un pas important. Din câte știu eu, el n-a fost niciodată cu adevărat atașat de vreo femeie...

— Dar nu e atașat nici de mine, o întrerupse Deirdre revoltată. Nu mă iubește. Nici nu-i trece prin minte că această căsnicie a noastră ar putea dura. De altfel, el nu crede în permanența lucrurilor. Și nu înțeleg de ce.

— Eu știu ; de frică.

— Cum poți să spui așa ceva ? Pe Rory nu-l sperie nimic, are niște nervi de oțel.

Jean încuviință, zâmbind.

— Da, dar numai aparent. Vreau să spun că se teme de tot ceea ce durează. Și asta pentru că, în viața lui, nimic n-a durat. Se apără de dragoste pentru că se teme să n-o piardă și, o dată cu ea, și o parte din ființa lui. În relațiile cu femeile, a fost întotdeauna foarte reținut, de teamă să nu fie rănit. E excesiv de orgolios.

Deirdre părea foarte interesată de mătasea rochiei sale ; de fapt, încerca să-și ascundă lacrimile.

— Îți mulțumesc pentru tot ce mi-ai spus, zise ea tulburată. Grație ție, am înțeles o mulțime de lucruri.

— Sunt fericită că am putut să-ți fiu de folos... Bob Carmichael e tot timpul cu ochii pe tine. Am impresia că nu prea se simte în largul lui. Ai idee de ce ?

Deirdre profită de ocazie, ca să obțină cât mai multe informații.

– Îi cunoști bine, pe el și pe soția lui ?

– Nu chiar.

– Domnul Carmichael l-a cunoscut pe Rory acum câțiva ani ; știai ? Înainte ca Rory să devină fotograf, explică Deirdre.

– Nu știam ; dar tu de unde ai aflat asta ?

Jean nu-și ascundea interesul, iar Deirdre îi povesti incidentul de la hotel.

– Poate că tot atunci a cunoscut-o și pe Sorcha.

– Posibil, dar n-a pomenit nimic despre asta.

Jean se opri ; îi venise o idee. Se uită la Deirdre, apoi spuse :

– Ai aflat despre drama de acum cinci ani ?

– Mi-a povestit Kirsty.

– Săraca Kirsty, nu putea s-o sufere pe Sorcha.

– Dar erau prietene foarte bune, spuse Deirdre.

– Da, aparent. Kirsty era îndrăgostită de Dougal atunci când el a cunoscut-o pe Sorcha.

– Acum înțeleg, spuse Deirdre.

Jean gândea cu voce tare.

– Dacă Rory și Sorcha se cunoșteau mai de mult, asta ar putea explica ciudatul lor comportament de acum cinci ani.

– Ce fel de comportament ?

– Erau subjugați unul de celălalt, fără să simtă nici măcar nevoia de a comunica între ei. Trăiau într-o lume aparte. Aveau un comportament foarte ciudat, de neînțeles pentru noi.

Poate, dar Deirdre tot nu știa de ce îl urmase Sorcha pe Rory... Poate că era mai bine ca totul să rămână învăluit în mister.

Menționarea numelui lui Rory provocase o tăcere generală. Între timp, Jean se apropiase de Bob Carmichael.

— Domnule Carmichael, îl cunoșteați pe Rory Mallon, nu-i așa ? întrebă ea cu un aer nevinovat, făcându-i cu ochiul lui Deirdre.

— Da, l-am cunoscut acum câțiva ani. Voia să ia și el parte la expediția mea, dar l-am refuzat : nu avea nici experiență, nici nu cunoștea prea bine muntele. Făcuse doar câteva ascensiuni, nu departe de casa unde locuia, pe care însă nu le puteam lua în considerare...

— Sorcha îl adusese acasă, îl întrerupse micuța doamnă Carmichael, cu vocea ei subțire și delicată. Soțul ei se întoarse spre ea, vizibil supărat de intervenția soției sale. Nu, Bob, n-am să tac ; nu voi avea liniște până nu voi lămuri o situație neclară pentru mulți... Fiica noastră voia să se mărite cu Rory, dar tu ai convins-o să renunțe.

— Da, erau prea tineri pe atunci ca să fie siguri de sentimentele lor. Dovada... Sorcha s-a măritat cu Dougal. Carmichael încerca să se justifice. Se simțea acuzat de tăcerea celor din jur. Sorcha avea șaptesprezece ani, iar el nu împlinise douăzeci. Nu aveau nici o perspectivă. I-am spus lui Mallon să revină atunci când va avea mai multă experiență și... ceva economii. În cazul acela, probabil că l-aș fi putut considera ca pe un veritabil cățărător și ca pe viitorul meu ginere. De altfel, a fost și el de acord cu mine. Și cred că a reușit destul de bine în viață ; are reputația unui excelent fotograf... și a unui bun cățărător.

— Asta e grozav, dacă ținem cont de unde a pornit, interveni Ian Fairlie.

Bob Carmichael aruncă o privire în jur, ca pentru a cere o aprobare.

— Şi Sorcha ? întrebă Dougal pe un ton destul de tăios. Ea cum a reacţionat ?

— A trebuit să uite, răspunse Bob fără convingere. La şaptesprezece ani, necazurile din dragoste nu durează... trec repede.

Se uită din nou la Deirdre, pândindu-i reacţia.

— Nici unul din ei n-a uitat cu adevărat, sunt sigură, îi şopti Jean lui Deirdre, în timp ce Margot încerca, disperată, să schimbe subiectul discuţiei.

Deirdre continua să tacă. Se gândea la Rory şi îşi aminti de şocul pe care i-l provocase vestea morţii Sorchei şi de refuzul lui de a vorbi despre asta. Îşi mai aminti şi cât de mâhnit fusese după întâlnirea din seara aceea, de la restaurant, când, refuzându-i pe prietenii lui, Bob Carmichael îl refuzase, indirect, pe el, a doua oară.

Ce folos că, mai târziu, Rory îşi făcuse o situaţie ? Era bogat şi căpătase experienţă, dar prea târziu. Sorcha se măritase cu Dougal chiar dacă nu-l iubea.

A doua zi, înainte să părăsească insula, Deirdre vru să mai facă o ultimă plimbare cu Dougal, gemenii şi Kirsty. O luară spre munte. Urcând pe firul apei până la izvor, ajunseră în dreptul unui mic lac, semănând cu un ciob de sticlă în care se reflecta soarele. Mergeau printr-o pulbere aurie ce învăluia insula într-o lumină feerică, aproape ireală.

Deirdre se adăposti într-un fel de peşteră, ca să-şi tragă sufletul. De acolo, cuprinse cu privirea landa nesfârşită, scăldată în lumina aurie a soarelui, şi marea de un verde transparent, străjuită din loc în loc de stânci vineţii. Rory nu-i putea împăr-

tăși emoția și nu vedea toate acele frumuseți. Oare unde era acum ? Agățat de vreun perete stâncos, foarte atent unde punea mâinile și picioarele și absorbit în întregime de urcușul lui, numai la ea nu se gândea el acum. De la înălțimea acestei mici coline, Deirdre înțelegea bucuria escaladării unui munte. Plăcerea efortului împlinit, calcularea forței destinate confruntării cu un obstacol aparent de neînvins.

— Îți iei rămas-bun de la insulă ?

Dougal era lângă ea. Vreme de o clipă, ea îi simți prezența ca pe o agresiune fizică și vru să-l împingă. Nu-l voia decât pe Rory în preajma ei.

— Vrei să-mi spui ceva ? îl întrebă ea.

— Ești tristă ca cineva care n-are nici un chef să plece. Totuși, ai fost fericită aici, nu-i așa ?

— Da, o vreme, cred... atâta timp cât am sperat...

— Dar mâine vom călători împreună. Vrei să te însoțesc până la Glasgow ?

— Nu, o să ne despărțim la Tarbet. Vreau să mă opresc la Edinburgh. Mi-am dorit întotdeauna să vizitez castelul și palatul Holyrood. Mai am câteva săptămâni de vacanță. Vreau să profit de ele până să înceapă școala.

Pe Dougal îl surprinse această nevoie subită de independență.

— Nu mai înțeleg nimic, murmură el. Între ochi îi apăruse o cută adâncă. Credeam că am putea avea o șansă, tu... și cu mine...

— Nu, nici una.

Deirdre era hotărâtă să pună capăt speranțelor lui. Nu trebuia să-și mai facă iluzii în privința ei.

— Dougal, noi semănăm prea mult unul cu celălalt. Între noi, lucrurile n-ar merge deloc bine. De ce nu încerci să te apropii de Kirsty? Cred că te iubește.

— Kirsty.

Repetă mecanic numele fetei, fără să se gândească. Deirdre fu nevoită să-l zgâlțâie puțin.

— Da, Kirsty, prietena Sorchei, ce naiba! E îndrăgostită de tine și tu știi foarte bine asta.

Deirdre vorbea încet pentru că tânăra despre care era vorba se afla în apropiere, explorând împreună cu copiii o altă porțiune din vârful colinei.

— Ca să înflorească, dragostea trebuie să fie împărtășită, o știi și tu la fel de bine ca și mine. Iar eu nu sunt îndrăgostit de prietena soției mele.

— Dar ai putea fi... într-o zi. De altfel, tu nu ești îndrăgostit nici de mine. Mă consideri doar o mamă potrivită pentru Alan. Și acum nu te mai necăji că și căsnicia mea s-a destrămat și că mă vezi amărâtă. Ocupă-te mai bine de Kirsty; la urma urmelor, poate că merită să încerci.

Dougal se uită la ea gânditor, apoi privi în sus, spre înălțimi.

— În definitiv, poate că ai dreptate. Eu nu i-am acordat niciodată prea multă atenție lui Kirsty, dar e o fată frumoasă și deșteaptă. A fost o vară minunată, nu? Dar s-a terminat.

Coborâră panta dinspre nord-est, alunecând pe pietre și pe bucățile mai mari de stâncă. Gălăgia pe care o făceau puse pe fugă niște căprioare care păsteau liniștite. În depărtare, vila familiei Fairlie, o clădire mare și înaltă, părea mică și neînsemnată. În spatele ei, golful strălucea, învăluit

într-o mantie de ceață aurie, la fel ca și casa lui Rory.

Două ore mai târziu, Deirdre închidea ușa și punea cheia în mica ascunzătoare de deasupra ușii, ca Rory s-o găsească atunci când avea să se întoarcă. Margot îi propusese să doarmă la ea și să plece a doua zi de dimineață, împreună cu Dougal.

*
* *

Deirdre stătea, tăcută și tristă, rezemată de balustrada punții superioare a feribotului. Kirsty părăsise și ea insula, împreună cu ei. Acum stătea lângă Dougal și părea foarte fericită.

În depărtare, se mai vedea promontoriul, cu copacii și cu stâncile sale. Plaja și casele luau forme și culori greu de definit. Curând, feribotul intră în ecluză și încetini pentru prima escală, apropiindu-se de debarcaderul plin de turiști gata să se îmbarce pentru insule. Soarele ardea, iar razele lui presărau pe suprafața apei mii de steluțe argintii. Țipetele pescărușilor se amestecau cu râsetele turiștilor.

Deirdre era complet ruptă de toată această viață zgomotoasă care palpita în jurul ei. Mintea ei era cu totul în altă parte, întoarsă în timp, la momentul când începuse aventura ei cu Rory. Ziua aceasta frumoasă, cu un soare strălucitor, i se părea mohorâtă și tristă. Albastrul mării i se părea cenușiu. Lângă ea apăru un bărbat înalt, cu părul negru și cu ochelari de soare.

— Dougal, ai de gând să-mi furi soția ? spuse el cu o voce răgușită.

Deirdre își duse o mână la gură, apoi se uită la Dougal. Ce se întâmplă cu ea ? Înnebunea ? Își pierduse mințile din cauza suferinței din ultimele zile ? Auzea numai ea vocea aceea atât de cunoscută ?

Dougal se întoarse brusc, dar Kirsty i-o luă înainte și răspunse în locul lui, luându-i apărarea :

— Nu-ți fură soția. Oamenii pot foarte bine să călătorească împreună, fără ca din asta să tragi niște concluzii greșite, ba chiar dramatice !

Deirdre reuși, în sfârșit, să se miște. Nu, nu-și pierduse mințile. Rory era acolo, înalt, slab, sprijinit de capota mașinii sale. Ochii lui, de obicei cenușii, erau acum de culoarea oțelului. Kirsty, roșie la față, îl căuta din priviri pe Dougal, care, stânjenit, se îndepărtase. Privirea lui Deirdre o întâlni, în sfârșit, pe cea a soțului ei.

— Ce-ai de spus ? o întrebă el pe un ton glacial.

— Multe, dar nu aici ; ne poate auzi toată lumea, spuse ea cu voce scăzută.

Sosirea lui Rory o răscolise ; atât de neașteptată, dar și atât de dorită, de sperată. El îi explică :

— Trebuia să iau feribotul la Port Ellen, dar astăzi nu pleca nici unul spre insula Jura. Dacă ai ceva să-mi spui, fă-o acum... doar dacă nu mi-ai lăsat vreun bilet pe masa din bucătărie. Se pare că femeile au obiceiul să scrie atunci când își părăsesc soțul.

Deirdre nu gustă gluma. Dougal și Kirsty se îndepărtaseră, aparent pentru a discuta ceva.

— Rory, n-am timp acum să-ți explic... O să cobor, spuse ea, în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— În cazul ăsta, te rog să mă scuzi, trebuie să mă ocup de mașină, răspunse el sec.

Deirdre rămase singură, derutată de situația nou creată și neștiind ce hotărâre să ia...

Dougal îi aduse cele două valize și le puse lângă ea.

— Kirsty și cu mine coborâm la escala următoare. Vii și tu cu noi ? Ți-am adus bagajele.

— Nu, dar n-am luat încă nici o hotărâre în ceea ce-l privește pe Rory.

— O să pleci cu el, nimic n-o să te poată împiedica, sunt sigur de asta. La revedere, Deirdre.

— La revedere, Dougal... Îți mulțumesc.

Kirsty se urcase deja în mașină. Avea dâre de lacrimi pe față. Deirdre se aplecă spre geamul mașinii ; era foarte tulburată.

— Kirsty, îmi pare rău...

— Deirdre, eu am fost geloasă de două ori în viața mea ; de fiecare dată, Sorcha se interpusese între mine și un bărbat. Mi-l luase pe Dougal și voia să mi-l fure și pe Rory. Să știi că nu te-am mințit, a plecat după el.

— Da, dar el nu i-o ceruse, asta e toată deosebirea, iar tu mi-ai ascuns tocmai asta.

— Recunosc. Voiam să mă răzbun pe Rory, să te fac să te îndoiești de el.

— Dar de ce, Kirsty ? De ce ?

— Din gelozie. Acum nu mai am nici un motiv să ascund adevărul. Sunt pentru prima oară împreună cu Dougal și asta mă face foarte fericită.

– Kirsty, dă-mi voie să-ţi dau un sfat. Încearcă să-ţi cântăreşti cuvintele şi totul o să fie bine. La revedere ! Noroc !

Deirdre se întoarse la valizele ei. Nici urmă de Rory. Dar îi văzu maşina care era deplasată cu ajutorul unui cablu. Ea cumpără un bilet pentru insula Islay, unde intenţiona să coboare, apoi urcă pe puntea superioară, amestecându-se printre pasageri. Era o zi frumoasă şi mulţi turişti se adunaseră pe punte, ca să se bucure de soare şi de priveliştile din jur. Rory se afla printre ei, sprijinit de balustradă. Când Deirdre se apropie, el nu păru să-i fi remarcat prezenţa. Ea îl văzu pe Dougal care-i făcea cu mâna, în semn de rămas-bun ; apoi se aşeză la volan, lângă Kirsty.

– De ce nu te-ai dus şi tu cu ei ?

Însemna că-i văzuse.

– Pentru că n-am vrut. Mi-am propus de la bun început să iau feribotul până pe insula Islay. Adu-ţi aminte, tu singur m-ai sfătuit, dacă voiam să plec înainte să te întorci tu, să rog pe cineva să mă ducă cu maşina. Din fericire, Dougal s-a oferit să mă ajute, iar eu am acceptat. Tu trebuia să te întorci abia săptămâna viitoare.

– M-am răzgândit.

– De ce ?

– Din mai multe motive.

Îi răspundea foarte laconic.

– Urcaseşi destul ?

– Da, suficient ca să-mi dau seama că nu mi-am pierdut încrederea în mine şi puterea de stăpânire ; dar am mai descoperit şi altceva.

– Asta e bine, pentru că şi eu mi-am schimbat planurile şi m-am hotărât să mă duc pe insula

Islay. Nu vreau să pierd ocazia de a vizita o insulă atât de deosebită.

Rory se întoarse spre ea, dar Deirdre continuă, cu aerul cel mai indiferent din lume, să fixeze apa limpede, cu reflexe albastre și aurii.

— Dar de ce ?

— Din mai multe motive.

Imita și ea felul lui de a răspunde. Dar la un moment dat, simți că-și pierde puterile. Rory o prinsese de umeri și o obligă să-l privească în față.

— Rory, nu suntem singuri aici, se uită lumea la noi, îi atrase ea atenția în șoaptă, temându-se să nu se dea în spectacol.

— Lasă-i în pace, n-au decât să se uite. Acum spune-mi de ce te-ai hotărât dintr-o dată să te duci pe insula Islay ?

Ea zâmbea, dar fără să se uite în ochii lui. Tocmai descoperise că putea să-l tortureze, așa cum făcuse și el cu ea. Rezultatele erau incitante, poate chiar periculoase.

— Se pare că e o insulă frumoasă, verde, foarte diferită de Jura ; în plus, am auzit că acolo ești primit cu foarte multă căldură.

Rory o strânse cu și mai multă putere. Încleștă maxilarele și rosti printre dinți :

— N-ai cunoscut dragostea pe insula Jura ?

Ea clătină din cap, evitându-i privirea.

— Nu cea pe care o căutam.

Rory trase adânc aer în piept. Își luase mâinile de pe umerii ei. Apoi se sprijini din nou de balustradă și, luându-și capul în mâini, își trecu degetele prin păr, încercând parcă să rezolve o problemă foarte grea. Deirdre ar fi vrut să-l atingă, să-l ajute, dar un al șaselea simț o avertiză că inițiativa

ei ar fi fost respinsă. Așa că îi spuse cu o voce sugrumată :

— Bineînțeles, aș putea foarte bine să nu mă duc pe insula Islay... dacă vrei tu.

Încerca să se apropie de el, dar nu direct, ci într-un mod ceva mai subtil. Rory ridică încet capul și o privi, pradă unei tristeți profunde. Acum vedea, își amintea ; ochii sunt oglinda sufletului. Ochii lui cenușii, cu o nuanță violet, reflectau un orgoliu infinit.

— Aș prefera să nu te duci, dar nu împotriva voinței tale. Nu trebuie să te sacrifici pentru mine. M-am vindecat. Acum nu mai ai de ce să-mi porți de grijă, să stai în preajma mea. Dacă o faci, Deirdre, dacă rămâi, va trebui să fie numai pentru că așa vrei tu. Eu nu te constrâng.

Ea se întoarse. Stătea nemișcată.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Sub picioarele lor, puntea vibra de huruitul motoarelor. Rory nu mai avea nimic de adăugat. În puține cuvinte, își exprimase sentimentele ; acum era rândul ei să aleagă.

Ea se hotărî în clipa în care feribotul se îndepărta de debarcader și porni în larg.

— Ce-ar fi să mergem să mâncăm ? propuse Rory. N-am mâncat nimic azi-dimineață, înainte să plec, de teamă să nu întârzii ; mor de foame.

Totul era atât de incredibil, se gândi ea, în timp ce-l urma în sala de mese a feribotului. În clipa în care vasul părăsise cheiul, ea luase cea mai importantă hotărâre din viața ei, o hotărâre definitivă, asupra căreia nu mai putea reveni.

— Și ce-ai făcut cât timp am fost eu plecat ? o întrebă el, după ce chelnerul le aduse mâncarea.

Deirdre fu surprinsă să-l audă începând o conversație, și încă una care se referea la ea. Îi povesti despre întâlnirea ei cu familia Carmichael, atunci când fusese invitată de Margot să o cunoască pe Jean.

Rory se strâmbă, vădit nemulțumit.

— Ideea asta nu mă încântă deloc. N-am nici un chef să evoc nebuniile din tinerețe.

— Înțeleg foarte bine, dar la nouăsprezece ani ai dreptul să fii și puțin nebun, să te îndrăgostești și să vrei să te căsătorești, răspunse ea cu bunăvoință.

— De fapt, ce ți-au spus ? întrebă el.

— Eu îi povestisem lui Jean despre incidentul de la restaurant, iar ea l-a întrebat dacă te cunoaște. Da, te cunoaște ; apoi ne-a spus că ai vrut să participi la expediția lui și de ce te-a refuzat. Spre surprinderea generală, scția lui a adus vorba despre Sorcha și despre tine. Ne-a spus că tu doreai să te însori cu fiica lor, dar soțul ei nu te-a vrut de ginere. La insulta asta ai făcut tu aluzie atunci, la restaurant ?

— Da, recunoscu el, continuând să mănânce.

— Probabil că te-a surprins foarte mult faptul că Sorcha s-a măritat cu prietenul tău din copilărie. Dar cum de nu știa nimeni că tu o cunoscuseși mai de mult pe soția lui ?

Rory continua să mănânce. Nu părea să simtă nevoia de a se justifica.

— Poți, te rog, să-mi dai o explicație ? Aproape că-l implora.

El ridică ochii ; erau goi și reci ca marea pe timp de furtună.

— Nu văd de ce aș face-o.

— Uite de ce. Kirsty s-a folosit de relația ta cu Sorcha ca să semene îndoiala în sufletul meu. Dacă ar mai fi cunoscut și altcineva adevărul, ar fi putut fi evitată toată această neînțelegere.

Rory lăsă jos cuțitul și furculița. Din ochi îi țâșneau fulgere de mânie.

— Nu s-a întâmplat nimic. Nimic care să trezească bănuieli. Imaginația lui Kirsty se hrănea din gelozia ei față de Sorcha. Acum cred că înțelegi.

— Poate. Dar nu poți fi gelos fără motiv... asta, în cazul în care ești un om normal. Cum era Sorcha ?

— Frumoasă, ca orice fată tânără.

E prudent, își spuse Deirdre.

— Unde ai cunoscut-o ?

— Pe insula Skye.

— Făceai ascensiuni acolo ?

Deirdre se încăpățână ; chiar și împotriva voinței lui, Rory trebuia să-i dea toate lămuririle.

— Hotărâsem, împreună cu un prieten, ca pe timpul vacanței școlare, să escaladăm munții Cuillins, foarte aproape de insula Jura.

— Și unde erați instalați ?

— Eram cu cortul, bineînțeles, răspunse el rânjind. Noi cu cortul, iar Carmichael la hotel, împreună cu familia. O învăța pe fie-sa să facă ascensiuni.

— Atunci ai cunoscut-o ?

— Nu. Am întâlnit-o într-o zi, când se plimba singură prin landă. Mi s-a părut că mă place, iar când am aflat cine era tatăl ei, am făcut tot posibilul ca să continuu să mă întâlnesc cu ea. Nu prea aveam cine știe ce scrupule la vremea aceea. Ți-am mai spus, cred, că dacă m-ai fi cunoscut când eram mai tânăr, nu te-ai fi putut îndrăgosti de mine. Voiam neapărat să-i fiu prezentat lui Carmichael, dar m-am pomenit foarte repede antrenat pe o pistă la care nu mă așteptasem, cea a căsătoriei. Până la urmă, m-am îndrăgostit de Sorcha. O doream atât de mult, încât, atunci când ea mi-a propus să ne

căsătorim, eu am fost de acord. Pură inconştienţă ! Eram doi nebuni.

– Carmichael s-a purtat destul de aspru cu tine, constată Deirdre.

Rory se întunecă la faţă. Apoi începu din nou să mănânce, foarte preocupat de ceea ce făcea.

– În ultima zi de vacanţă, am făcut cunoştinţă, oficial, cu Bob Carmichael, care a reacţionat aşa cum a crezut el de cuviinţă, continuă Rory pe un ton voit indiferent. Îşi cunoştea fiica mult mai bine decât mine. Viaţa îi dăduse o anumită înţelepciune, care-l făcea să-şi dea seama că eram mult prea tânăr şi prea lipsit de experienţă ca să-mi asum responsabilităţi atât de mari. Sorcha avea nevoie de un soţ care să se ocupe de ea şi s-o protejeze.

– De ce ?

– Pentru că era foarte fragilă şi nestatornică. Dar asta nu era foarte grav atâta timp cât beneficia de ajutorul material şi moral al părinţilor. Dar ce avea să se întâmple după aceea ? Eu n-aş fi fost în stare să-i ofer sprijinul de care avea nevoie, iar Bob Carmichael ştia asta foarte bine. L-am urât multă vreme pe acest om ; îl mai detest şi astăzi ; dar n-am încetat nici o clipă să-i mulţumesc. Mi-a deschis ochii şi m-a făcut să înţeleg că forţa şi puterea de a răbda trebuie să fie motoarele vieţii mele...

– Mai vorbeşte-mi despre dragostea ta pentru Sorcha.

Rory nu răspunse imediat. Cu ochii în farfuria goală, el se juca, distrat, cu mânerul furculiţei.

– Voi fi foarte cinstit, Deirdre. După Sorcha, am cunoscut multe alte femei, dar ea îşi păstrase

un locșor în adâncul ființei mele, de unde mă tortura, mă provoca.

— Când ai reîntâlnit-o, măritată cu Dougal, ai fost tulburat ?

— Sigur, dar în același timp, m-am simțit și eliberat, ușurat de o povară. Întâlnise, cel puțin așa credeam eu atunci, un bărbat în stare să-i aducă siguranța și stabilitatea de care avea atâta nevoie. De-aici încolo nu-mi mai aparținea.

Își mângâia gânditor bărbia.

— Dacă Dougal n-ar fi lăsat-o singură atât de des, cu siguranță că nu s-ar fi întâmplat acea dramă. Dar când s-a simțit abandonată a venit la mine acasă. A șosit pe la miezul nopții, îmi aduc foarte bine aminte, în timp ce răsfoiam o revistă de fotografii. Era complet dezorientată. A trebuit s-o liniștesc și s-o încurajez ; apoi, împreună, ne-am amintit de zilele petrecute în insula Skye. Când am văzut-o mai calmă, am încercat s-o fac să înțeleagă în ce măsură vizita ei, dacă se prelungea, risca să ne pună pe amândoi într-o situație delicată față de familia ei. Dar ea nu se sinchisea de părerea lor ; cel puțin așa mi-a mărturisit. Că eu fusesem prima ei dragoste și că ocupam în viața ei un loc aparte. Mi-a propus chiar o nouă aventură.

Vocea lui gravă căpătase un ton disprețuitor.

— Și tu nu te-ai lăsat sedus pentru a doua oară ?

— Din anumite puncte de vedere, eu sunt un tip simplu, cu concepții clare, necomplicate. Mi-ar fi imposibil să profit de femeia altuia, după cum n-aș putea nici s-o împart cu altul pe femeia mea.

Această afirmație îi făcu plăcere lui Deirdre.

— De-asta ai părăsit atunci Jura atât de repede ?

— Dar n-am bănuit nici o clipă că Sorcha va veni după mine.

— Din tot ce povestești despre ea reiese că nu era destul de puternică pentru a face față unui refuz, unei pierderi. Așa spune și Dougal, era ca un copil lipsit de dragoste. Și ceea ce pierduse ea era dragostea ta, Rory. De aceea nu s-a putut opri să plece după tine.

— Îmi atribui o foarte mare responsabilitate în întâmplarea asta, îi reproșă el cu vocea lui răgușită.

Apoi, cu un gest hotărât, își luă aparatul de fotografiat și se ridică de la masă.

— Trebuie să fim aproape de Gigha ; o să fac câteva fotografii și mi-ar face plăcere să vii și tu, să te prind și pe tine în câteva dintre ele.

— Dar aș vrea să mă pieptăn mai întâi.

Își dădea cu mâinile prin păr, încercând să înlocuiască pieptenul cu degetele. El îi aruncă o privire care exprima îndoiala.

— Cum vrei, dar dacă o să schimbi ceva din felul cum arăți acum, pozele vor părea mai puțin naturale.

Cu aceste cuvinte, el părăsi sala de mese. De ce se retrăgea atât de brusc, în mijlocul celei mai importante discuții pe care o avuseseră vreodată ? se întrebă Deirdre, indignată. Nu aflase încă totul: despre Toni, de ce se întorsese atât de repede de la Ben Nevis. Și dacă nu s-ar fi întors acum și nu s-ar fi întâlnit cu ea, ce s-ar fi întâmplat ? Ar fi încercat el s-o găsească la Londra, sau ar fi consi-

derat plecarea ei ca pe sfârşitul normal al căsniciei lor de-o vară ?

Deirdre coborî la toaletă, ca să-şi aranjeze ţinuta. Îşi legă părul la spate cu o panglică ; era o pieptănătură care o făcea să pară mai tânără. Zveltă, nu prea înaltă, cu umeri laţi şi pieptul rotund, nu arăta deloc ca o profesoară de tip tradiţional, sau ca o femeie măritată. Semăna mai curând cu o adolescentă romantică.

Nu-l găsi pe Rory pe punte şi, aşteptându-l, se rezemă de balustradă, ca să privească lumea de pe chei. Debarcaderul din insula Gigha pătrundea într-un golf larg şi puţin adânc, mărginit de o plajă cu nisip auriu. Parfumul florilor şi o mireasmă de verdeaţă proaspătă ajungeau pe vapor, aduse de câte o pală de vânt. Deirdre şi-ar fi dorit să coboare pe pământ, să se plimbe prin pădure, sau pe plaja pustie şi liniştită. Apa scânteia în razele de lumină care contrastau puternic cu pământul întunecat. Privea în jur fascinată şi numai când încetini zgomotul motoarelor, deveni conştientă de faptul că Rory nu i se alăturase. Îl căută din priviri şi-l văzu coborând de pe puntea rezervată echipajului, interzisă turiştilor. Aparatul îi atârna pe umăr. Rory merse de-a lungul corzii care-i separa pe pasageri de echipaj şi se apropie de Deirdre.

— Credeam că faci fotografii.

— Tocmai asta e, am făcut, dar fără tine.

— Unde ai fost ? Te-am căutat peste tot.

— M-am ascuns, trânti el, râzând de îngrijorarea ei. Se sprijini în coate lângă ea. E rândul meu să-ţi pun o întrebare. Ce te-a făcut să te duci astăzi la Glasgow ?

– Pen... pentru că... se bâlbâi ea... credeam că vrei să mă ştii plecată. Nu mai aveai nevoie de mine ; adu-ţi aminte. Te-ai însurat cu mine din comoditate. Aveai nevoie de cineva pe perioada cât nu vedeai.

– Şi tu te-ai măritat cu mine numai ca să-mi fii de folos ?

– Nu, nu... de fapt, nu mai ştiu.

– Eu ştiu. Mi-am recăpătat vederea mai repede decât prevăzuseră medicii, dar am continuat să fac pe orbul. Nu voiam ca luna noastră de miere să se termine înainte să fi început.

– În ce zi ţi-ai dat seama că vezi ?

– Atunci când te-ai dus să faci cumpărături la Craig-House. Deşi vederea mea era departe de a fi perfectă, totuşi distingeam amănuntele, spuse el, izbucnind într-un râs răutăcios. Dar tu nu ţi-ai dat seama. Am început să port ochelari negri abia atunci când totul mi-a apărut în faţă, clar. Am făcut-o ca să nu mă trădez, dar voiam să-ţi las timp să mă cunoşti mai bine, în vreme ce eu, pe de altă parte, descopeream cu încântare o femeie frumoasă şi generoasă.

– Rory Mallon, te acuz că m-ai înşelat...

Obrajii ei semănau cu doi boboci de trandafir. Rory o privea cu dragoste.

– Sper că acum vezi suficient de bine ca să-ţi permiţi să mai faci şi alte glume.

– Din păcate, v-am văzut, pe tine şi pe Dougal, împreună, spuse el, strâmbându-se răutăcios.

– Dar chiar tu mi-ai dat ideea să mă duc să mă plimb cu el şi când ţi-am vorbit despre asta, temându-mă că ai putea fi gelos, ai început să proclami faimoasele tale teorii despre libertate, o li-

bertate de care avea dreptul să se bucure oricine, spuneai tu.

— Știu ; și eram sincer. Poate că nici nu mi-aș fi făcut griji dacă n-ar fi fost aluziile lui Kirsty. Aproape că reușise să mă convingă că Dougal și tu... dar l-am surprins și eu când îți săruta mâna, iar Dougal nu face asemenea gesturi gratuite. De aceea, înainte să plec spre Ben Nevis, te-am întrebat dacă n-ai nimic să-mi spui și când ai negat, am bănuit că nu voiai să-mi mărturisești adevărul.

— Iar eu credeam că tu intenționai să scapi de mine, după ce ai aflat că Toni nu s-a măritat cu americanul ăla al ei. Eram convinsă că te duci să te întâlnești cu ea.

Rory clipi des, surprins.

— Să mă întorc la Toni ? Ce naiba-ți trece prin minte ? protestă el. N-am luat-o niciodată în serios. E o fată frumoasă, foarte atrăgătoare, dar e și foarte oarecare, nu are nimic original, al ei personal ; cel puțin, asta e părerea mea.

— Totuși, credeam... mi-a vorbit despre tine într-un fel...

El o întrerupse.

— Nu știu dacă ai observat felul în care se străduiește să se pună în valoare. Toți oamenii pe care-i cunoaște, lucrurile pe care le face, toate par, când vorbește despre ele, mult mai grozave decât sunt în realitate. Când a venit să mă vadă la spital, după vizita ta care nu a trecut neobservată, s-a lăudat că e în relații foarte bune cu un american bogat și cunoști urmarea, știi cum s-a terminat acea banală aventură.

Soarele le încălzea fața și răspândea peste marea calmă o pulbere de aur, în timp ce în depărtare se distingeau pantele rotunjite ale insulei care, cu pletele de verdeață în bătaia vântului, părea că le face semne de rămas-bun.

– Toni te-a părăsit ?

Deirdre voia să-și alunge din minte toate îndoielile privitoare la prietena ei.

– Nu, eu am hotărât să nu mă mai întâlnesc cu ea. Dar nici nu aveam altă soluție. Nici eu nu i-am propus ceva, dar sunt sigur că și ea ar fi refuzat. Cum ar fi putut să suporte, și cu atât mai puțin să iubească, un bărbat pe jumătate orb ? În schimb, despre tine am știut de la început că vei accepta, nu din milă, ci pentru că ai în tine o mare doză de generozitate. Carmichael mi-a dat, fără să vrea, o lecție : m-a învățat să nu mă pun niciodată într-o situație care s-ar putea întoarce împotriva mea. Am încercat să-ți explic toate astea încă din ziua în care ai plecat, lăsându-mă la spital, dar nu voiai să asculți nimic Ai plecat foarte grăbită, pretextând că pierzi trenul. Nu mai doreai să mă vezi, în timp ce eu n-am încetat să mă gândesc la tine. Mă tot întrebam cum să te conving să vii cu mine, vara asta, în Scoția.

Această mărturisire, faptul că-i ascunsese momentul vindecării, o lăsară pe Deirdre complet năucită. Se sprijinea de balustradă ca de un lucru sigur, în toată acea realitate atât de învălmășită. Își plimbă ochii pe insula verde care își oferea privirilor colinele și văile, copacii și casele.

— Atunci de ce-ai fost atât de tulburat când ți-am citit scrisoarea lui Toni ?

— Eu, tulburat ? Dacă-mi amintesc bine, tu ai fost cea impresionată. Adu-ți aminte cum ai părăsit casa, declarând : „E de nesuportat !". Am crezut atunci că aveai de gând să pleci pentru totdeauna.

— Totuși, doar că nu mi-ai deschis ușa, ca să ies mai repede, șopti ea, plină de amărăciune.

— Nu, protestă el ; n-am ținut-o închisă, ceea ce e cu totul altceva. Astăzi, te poți duce pe insula Islay, sau poți să te întorci pe insula Jura, împreună cu mine. Acum știi totul, acum poți alege și hotărî, Deirdre.

Se îndepărtă de ea în momentul în care motoarele își încetineau ritmul. Ea era nehotărâtă. Adineauri, pe punte, nu-i mărturisise încă decizia ei de a nu-l părăsi. Așa că mai avea timp să debarce... Se uită la Rory care se îndrepta spre puntea de debarcare. Vaporul ocoli un promontoriu, înainte să acosteze la mal, în golful Port Ellen. Deirdre descoperi un impresionant port natural, separat de mare printr-un șir de stânci întunecate. Casele de pe mal erau de un alb imaculat, cu ferestre vopsite în roșu. Lumina soarelui poleia geamurile în care străluceau mii de scântei. Autobuze și autocare de un gri metalizat erau parcate lângă debarcader. Rude, prieteni, veniseră în număr mare să-i întâmpine pe pasageri și din când în când se auzea câte un strigăt de bucurie și de bun-sosit.

În sfârșit, Deirdre reacționă. Coborî de pe feribot, gândindu-se la Sorcha care, ca și ea, îl urmase pe Rory. Nu mai voia să fie singură. Totuși, el

nu-i pretinsese niciodată nimic. O singură dată, o ceruse în căsătorie, la Londra. Totul părea atât de îndepărtat ! Îi vorbise despre dorința lui de a o aduce pe insula Jura, dar nu încercase să o convingă sau să o forțeze. În definitiv, fusese liberă să refuze sau să accepte, tot așa cum era și acum.

Dezorientată, își strânse bagajele. Cu siguranță că el plecase fără ca măcar să-și fi luat rămas-bun. Pe punte, mai devreme, Deirdre asistase la descărcarea bagajelor și a mașinilor. Deasupra capului ei pescărușii țipau, zburând în rotocoale amețitoare, iar oamenii discutau și râdeau tare. Se simțea singură și părăsită.

Deodată, inima îi tresări ; văzu mașina gri ; motorul huruia, gata să pornească. Tânăra femeie înainta instinctiv, fără nici un comentariu.

— Pune-ți valizele în portbagaj ! strigă Rory, ca să se facă auzit, în zgomotul acela asurzitor.

Nu făcu nici un gest ca s-o ajute, nu coborî din mașină. Dar ea nici nu s-ar fi așteptat la asta, toate acțiunile ei trebuiau să fie dictate numai de propria ei dorință.

Mașina traversă orășelul și porni pe șoseo, spre vest. Deirdre ar fi vrut să se oprească și să privească clădirile acelea strălucitor de albe și curate, dar Rory conducea cu viteză și în scurtă vreme privelișteа aceea încântătoare rămase în urma lor. Depășiră construcția întunecată a unei distilerii și o biserică în ruine. Trecură pe lângă un monolit celt, care reprezenta o roată gravată în piatră. Deirdre regreta că nu putuse s-o admire în amănunt, dar o privire aruncată către profilul soțului ei îi arăta

că nu era momentul să-i ceară ceva. Se hotărâse să-l urmeze, trebuia deci să-i respecte dorinţa de a ajunge cât mai repede pe insula Jura.

Şoseaua se bifurca înainte de intrarea în pădure. Cotiră spre dreapta şi se pomeniră într-un ţinut de un verde uimitor, care părea că se încălzeşte, leneş, în soarele sfârşitului de vară. Din loc în loc, se aflau panouri care-i invitau pe trecători să facă un popas în acel paradis. Dar Rory nu se lăsă ispitit ; nici pantele line, cu coama ondulată în mici suişuri şi coborâşuri, nici pajiştile cu iarbă grasă care se unduia în adierea vântului nu erau pentru el. Gândul lui rătăcea deja peste landa nesfârşită şi prin munţii care-şi înălţau piscurile spre cer. Conduse în tăcere, foarte concentrat, până la Port Askaig. Pe neaşteptate, un grup de căsuţe albe se iviră pe malul râului Islay. De aici încolo, începea „draga lui insulă", o mică pată maronie, cu terenul ondulat, dominată de înălţimi care, de jos, păreau că împung cerul cu ascuţişurile lor. Dar când norii albi, de vată, care-i acopereau ca nişte coroie, se împrăştiară, păreau nişte sulţie ieşite din mare.

Luară din nou feribotul, pentru ultima traversare, o porţiune cu apă învolburată. Apoi coborâră pe pământ şi porniră la drum, către casă. Pe partea dreaptă, marea era o oglindă orbitoare de turcoaz şi aur ; în stânga, landa violetă era presărată cu arbuşti înfloriţi, părând brodată cu flori multicolore, în timp ce era mângâiată de un vânt care hoinărea leneş, unduindu-i iarba.

— Îţi place Islay ? întrebă Rory.

I se adresa pentru prima oară de când trecuseră de Port Ellen.

— De-abia am întrezărit-o. Conduci cu viteza unui ciclon.

— Mă grăbesc să mă întorc *la mine*. Dar tu, te simți la tine acasă în locurile astea ?

— Da, pentru că aici ești tu. Simțea furnicături în tot corpul. Începea o a doua aventură. În câteva săptămâni, continuă ea, tu ai făcut din Jura țara *mea*, și din vila asta, casa *mea*.

Rory ridică din sprâncene. În după-amiaza asta, ochii lui păreau mai mult albaștri decât cenușii. Mica flacără a speranței se aprindea din nou în inima lui Deirdre. La început, pâlpâind șovăitoare, deveni repede un foc luminos care alungă umbrele îndoielii și ale disperării.

Craig-House era liniștită, scăldată în lumina blândă a soarelui. Văzând șoseaua care ducea la debarcader, Deirdre se înfioră. Zece ore mai devreme, se aflase pe vapor, lăsând în urma ei insula Jura, care dispărea pierzându-se în zare, și pe care crezuse că n-avea s-o mai vadă niciodată.

— Și dacă nu ne-am fi întâlnit la Tarbet, Rory ?

Aproape că țipase, ca să-și ascundă îngrijorarea.

— N-are nici un rost să mai facem asemenea presupuneri, draga mea, o sfătui el cu tandrețe. Știi foarte bine că eu nu sunt specialist în explicații. În schimb, dacă-mi doresc ceva, nu mă las până nu obțin. Ieri după-masă, pe munte, după ce am depășit, împreună cu Dick, o trecătoare greu de străbătut și foarte periculoasă, mă odihneam pe o

piatră, cu un sentiment de mulţumire ; era satisfacţia învingătorului. Deodată, am simţit nevoia să te întâlnesc şi trebuia să o fac neapărat.

— Iar eu, la un moment dat, spuse Deirdre, mi-am dorit foarte mult să fiu lângă tine.

— Cred că a fost o dorinţă foarte puternică, din moment ce nu mi te puteam scoate din minte.

— Dacă Dougal ar fi aici, ar pune imediat totul pe seama telepatiei, glumi Deirdre.

— Da, se poate, dar, pentru prima dată în viaţa mea, o femeie a avut câştig de cauză faţă de munte. Ai triumfat, Deirdre, nu mai e muntele marea mea dragoste, ci tu. Nu mai aveam decât o singură dorinţă, care devenise o adevărată obsesie ; să mă întorc să te găsesc înainte să părăseşti Jura pentru totdeauna.

— Şi eu care plecam, crezând că nu mai voiai să ştii de mine. A fost îngrozitor.

Rory nu răspunse. Maşina avea viteza unui bolid. Curând, golful în formă de U le apăru în faţă şi trecură pe lângă clădirea sumbră a locuinţei lui Darroch ; Deirdre îi văzu pe gemeni, care se jucau în faţa uşii şi se uitau înspre ei. Recunoscuseră maşina după zgomot.

De cealaltă parte a golfului, solitară dar primitoare, casa lor strălucea în semn de bun-venit.

Câteva secunde mai târziu, maşina se opri, cu un scrâşnet de frâne asurzitor.

Deirdre se întoarse spre Rory, apoi toate se învălmăşiră în mintea ei. Îi simţi buzele atingându-i uşor gura, închise ochii şi se cufundă în căldura unor braţe puternice. Simţea sub palme muşchii spa-

telui viril. Își simți trupul învăluit într-o căldură plăcută. Apoi, încet-încet, Deirdre își pierdu simțul realității și se lăsă purtată de vârtejul dorinței.

Lipătul pescărușilor, murmurul valurilor care se spărgeau de țărm și clipocitul apei fură ultimele zgomote pe care le mai auzi. Erau zgomotele ce-i însoteau iubirea.

– Deirdre, murmură Rory, atunci când am început să văd, am știut că-mi aparțineai și am vrut să te păstrez numai pentru mine. Vei putea vreodată să mă ierți că te-am mințit ?

– N-am de ce să te iert sau să te condamn ; de altfel, și eu am trișat puțin. De câteva ori, mi s-a părut că mă vezi.

– Accepți, deci, să-ți legi viața de o brută egoistă ca mine ? întrebă el, nu foarte convins.

– Da. În orice caz, nu mai pot trăi fără tine. În ultimele zile, așteptându-te, am crezut că o să înnebunesc de grijă și de frică. Știi, Rory, eu mi-am dat seama foarte repede că, de fapt, m-am măritat cu tine din dragoste, dintr-o dragoste adevărată.

Rory părea foarte tulburat și, ca să-și ascundă emoția îi declară pe un ton teatral :

– Frumoasa mea ingenuă, aș prefera să-ți vorbesc despre flacăra ce mă mistuie, după ce intrăm în casă, departe de toate privirile indiscrete. Și cu ușile bine închise.

– Da, repetă Deirdre, cu ușile bine închise. Cred că gemenii...

Într-adevăr, când sosiră, copiii găsiră ușa închisă. Bătură de mai multe ori, făcură înconjurul casei, aruncară cu pietre în geamuri, dar la toate

ferestrele fuseseră trase draperiile grele, de catifea verde. In acest mic paradis al iubirii, nu se mai auzea acum decât respiraţia fericirii.

Gemenii, urmaţi de Alan, plecară. Îşi amintiseră brusc ceea ce le spusese bunica lor : nu trebuie niciodată să deranjezi o pereche de tineri căsătoriţi aflaţi în luna de miere.

– SFÂRŞIT –

THE BEST

Pentru Deirdre, Rory nu era decât un infirm nefericit, condamnat la singurătate, după ce Toni, prietena lor comună, îl părăsise. Așa că se duse să-i facă o vizită la spital. Dar Rory, deși orb, rămăsese același fotograf pasionat, căruia îi trebuiau doi ochi care să-i înlocuiască pe ai lui și să-l ajute să-și termine lucrarea începută. De ce n-ar fi aceștia ochii lui Deirdre? Pentru asta, va face din ea soția lui de-o vară.

Din fericire, chiar dacă ea s-ar îndrăgosti de el, Rory n-ar avea cum să-și dea seama de asta.

— Frumusețea se manifestă sub diverse forme și în locurile cele mai neobișnuite. De altfel, acolo și este mai puternică, impresionând adânc memoria. Ai un păr frumos, l-am simțit; și o piele frumoasă pe care am atins-o.

ISBN 973-9498-66-3

Lei 5880 + 120 T.L. = 6000